Anne Neville

O soție ideală

Anne Neville
O soţie ideală
A Perfect Wife
În româneşte de: Irina Popescu

BUCUREŞTI 1993

Colecţia „EL şi EA”.

CAPITOLUL I

Ziua care avea să schimbe întreaga viaţă a domnişoarei Denny Malcombe a început într-un mod foarte obişnuit.

Era septembrie, o lună care ar fi trebuit să însemne sfârşitul uneia dintre cele mai călduroase veri ce se înregistrase până atunci. Chiar şi englezul obişnuit nu avea cuvinte ca să o definească. De fapt, întreaga naţie încetase să se mai bucure de soare şi se confruntase cu seceta, incendii ale pădurilor şi întreruperi ale apei potabile. Câmpul era pârjolit, grădinile de flori supravieţuiau cu apa din bazinele de spălare şi de baie, iar copacii se uscau din cauza lipsei de apă ca de o boală crâncenă. Zilele deveniseră pentru majoritatea oamenilor, din ce în ce mai greu de îndurat şi doar nopţile aduceau un pic de uşurare. Denny se considera o norocoasă, pentru că, cel puţin lucra într-o clădire cu aer condiţionat. La ora prânzului putea să meargă pe acoperişul terasă al clădirii, unde ajungeau chiar şi cele mai slabe brize ce veneau dinspre râu, creând

o temperatură cu câteva grade mai scăzută decât în oricare altă parte a oraşului.

De pe acoperişul departamentului de magazine Jordan, înalt de cinci etaje, putea fi văzut întregul oraş Hesleton. Denny merse aici, la fel ca în orice altă zi, îşi mâncă sandviciurile şi mai stătu un timp ca să privească traficul de cumpărători pe aleile largi, pavate şi împodobite cu statui moderne, alei ce duceau spre străzile străjuite de case, blocuri de birouri şi apartamente ce conduceau până la râul situat la o distanţă de trei zile. Râul se unduia leneş înconjurând trei părţi din oraş; strălucea în lumina soarelui. Denny se gândi ce minunat ar fi să se cufunde în apa rece. Realitatea era că nivelul apei scăzuse foarte mult din cauza secetei şi oamenii fuseseră avertizaţi să nu facă baie din cauza gradului ridicat de poluare, dar de la această distanţă, apa arăta perfect.

De-a lungul râului, în partea sudică a oraşului, se vedeau nişte case mari, confortabile, proprietatea celor mai privilegiaţi de soartă, doctori, avocaţi şi directori de companii. Cu pajişti verzi ce duceau până la râu, bazine de înot şi garduri vii, aceste reşedinţe erau într-adevăr aparte faţă de restul locuinţelor din Hesleton.

Când Denny era copil îi plăcea să se viseze locuind într-una din aceste case. Odată, trecuse cu părinţii ei, într-o barcă cu vâsle, pe lângă aceste grădini mari, unde razele soarelui se jucau printre frunze şi flori, bărcile cu motor erau acostate la dane, iar în bazinele de înot, fericiţii posesori se bălăceau împrăştiind stropi strălucitori. Era născută şi crescută la Hesleton şi cu toate că oraşul nu era chiar atât de perfect, îi iubea liniştea şi eleganţa, catedrala şi vechile clădiri din vecinătatea sa, activitatea de stup a centrului comercial, bogăţia cartierului Firs End Road unde erau casele cele mari şi frumoase. Când părinţii săi s-au stabilit la Liverpool, avea zece ani şi bineînţeles, a mers cu ei; când au murit, doi ani mai târziu, locuise la o mătuşă la Manchester, dar imediat ce avusese ocazia să devină independentă se întorsese la Hesleton.

O cioară zbura croncănind şi Denny îşi întrerupse

visarea, uitându-se la ceas. Era aproape ora unu şi era după-amiaza ei liberă. Oficial trebuia să fi plecat la douăsprezece treizeci, dar având de făcut cumpărături în cursul după-amiezii, rămăsese să-şi ia gustarea înainte de a părăsi magazinul. Îşi împachetă lucrurile, se ridică în picioare îndoindu-şi gleznele pentru a le dezmorţi şi se îndreptă spre uşa care ducea în interiorul răcoros al clădirii. Încă avea în faţa ochilor strălucirea de argint a râului, când uşa se deschise şi Peter Marshall apăru în cadrul ei.

— Oh, aici eşti, Denny. Te-am căutat peste tot, strigă el, păşind pe acoperişul terasei. Părul său blond destul de lung era zburlii de briză şi el arăta tânăr, chipeş şi fără grijă cum şi era de fapt. Nu era de mirare că jumătate din fetele din magazin erau nebune după el, deşi Denny nu se număra printre ele. Ea se întoarse:

— E mai răcoare aici. Ce vrei, Peter? Este jumătatea mea de zi liberă.

— Niciodată nu mi-ar trece prin cap să te păgubesc de ceva atât de preţios, scumpo, îi replică vesel Peter.

El era şeful oficial al lui Denny şi se cunoşteau de mici copii; crescuţi în acelaşi cartier merseseră împreună la şcoala primară. Era cu cinci ani mai mare ca Denny şi când era mică îl adorase. Acum, deşi avuseseră câteva întâlniri ocazionale, prietenia era strict platonică.

Merseră înapoi împreună, Peter explicându-i motivul pentru care venise.

— Mâine dimineaţă, înainte de a veni la serviciu – ori azi după-amiază dacă doreşti – dă un telefon acasă la Jill Anderson şi vezi cum merg lucrurile.

— N-ai mai auzit nimic despre ea? Trebuie să fie şase săptămâni de când a murit maică-sa.

— Ştiu, dar cred că are câţiva fraţi mai mici decât ea şi s-ar putea să aibă probleme cu ei. De altfel nu are nici tată, cred că ştii, a murit după ce s-a născut ultimul copil. Chestia este că putem să-i păstrăm slujba lui Jill, numai dacă suntem siguri că vrea să vină înapoi. Am vorbit cu şeful şi mi-a spus că este de acord ca dra. Jenkins să se

ocupe de treaba ei până când Jill se întoarce. De altfel, dacă vrei să te duci acolo şi să evaluezi situaţia…

— În regulă, o să mă duc astăzi, mai târziu.

Vocea ei era calmă şi liniştită ca întotdeauna şi, înainte de a pleca spre scări, Peter se uită cu coada ochiului la ea. O cunoştea ca adultă de cinci ani, de când se întorsese la Hesleton şi chiar acum, când lucrau împreună şi se cunoşteau atât de bine, nu se obişnuise cu frumuseţea ei. Perfect, era un cuvânt folosit rar când era vorba de frumuseţea unei femei, mai ales că întotdeauna erau mai multe variante, dar în opinia lui Peter, frumuseţea lui Denny era perfectă. Pielea sa căpătase o tentă uşor maronie, din cauza verii călduroase; mâinile, picioarele şi faţa străluceau de sănătate, iar ochii, gri-verzui, mari şi cu gene lungi, erau luminoşi şi veseli, la fel ca şi gura, splendid conturată, unde mijea oricând un zâmbet. Era o fată înaltă, şi corpul suplu avea rotunjimi plasate exact acolo unde trebuie. Picioarele erau fantastice. Peter o mai privi o dată şi se minună – aşa cum se minuna atât de des. O cunoştea bine, dar… uneori avea impresia că nu o cunoaşte deloc. Se întâlnise cu ea de câteva ori. De câteva ori o sărutase chiar. Dar deşi nu-l respinsese niciodată, nici nu-l încurajase. Un astfel de tratament, menit a-i descuraja pe majoritatea bărbaţilor, avusese efect şi asupra lui Peter. Era mai bine să fii prieten cu Denny şi să cauţi în altă parte pentru o relaţie mai apropiată. Se întreba mereu dacă ea este într-adevăr rece, frigidă şi incapabilă să răspundă la avansuri… nu avea un prieten intim.

— Ne vedem mâine, Peter, zise ea rece şi se îndepărtă de el.

Cu ochii pe lungile sale picioare bronzate, Peter tresări. Oricum, nu era problema lui…

Fără a avea idee despre ce gândea Peter, merse spre biroul ei. Slujba lui Jill Anderson era o treabă de rutină. Peter era directorul de personal şi adesea Denny fusese solicitată să ajute fetele care aveau probleme personale. Uneori, i se întâmpla lui Denny să gândească cu ironie – cu astfel de probleme personale pe care le avea – cum putea

să se descurce atât de competent cu necazurile altora. În general arbora o figură neutră, acea figură pe care mătuşa sa o numea „faţă de pokerist” pentru că nu-şi trăda în niciun fel emoţiile.

De altfel, crudă ironie a sorţii, sau nu, era o slujbă minunată şi pentru prima dată după ani de zile, Denny era fericită şi mulţumită. Era în mod special recunoscătoare lui Peter care o angajase, mai ales că superiorul acestuia nu considerase a fi utilă prezenţa unei alte persoane în departamentul de personal. Peter argumentase că este necesară o femeie care să se ocupe de problemele angajatelor, în majoritate femei, şi în final reuşise să obţină ceea ce voia. Slujba combina o parte birocratică cu cele mai interesante aspecte ale muncii cu oameni şi lui Denny îi plăcea foarte mult acest lucru.

Jordans era, ceea ce se poate spune în mod obişnuit, un „magazin de clasă”, format din cinci reţele comerciale amplasate în sudul Angliei. Conducătorii celor cinci reţele erau toţi directori şi fondatorul, Alistair Jordan, locuia într-o splendidă casă în Berkshire de unde nu venea decât la consiliile de administraţie.

Pentru a ajunge în biroul său, Denny trebui să traverseze un raion al etajului doi. Aici era un aer de eleganţă reţinută: un covor gros, lumini indirecte şi fotolii plasate discret în diferite colţuri. În acest loc, departe de zgomotul parterului, banii îşi schimbau stăpânul, cărţile de credit abundau şi orice era foarte, foarte scump. Nu erau produse de serie aici! O femeie frumos îmbrăcată încerca un mantou de vizon şi trei vânzătoare se învârteau în jurul ei. Nu mai era nimeni altcineva. Minunându-se cum poate cineva să cumpere o haină de blană, când afară era o temperatură aproape insuportabilă, Denny împinse uşa camuflată cu material albastru şi părăsi afluenţa ce rămase în spatele ei.

Aici era linişte pentru că bufetele şi vestiarele erau în cealaltă parte a clădirii. În această parte erau numai biroul ei şi al lui Peter, scara spre apartamentul conducătorului şi camera de odihnă a funcţionarilor.

După ce-şi făcu ordine pe birou, Denny căută adresa lui Jill şi şi-o băgă în agendă. După aceea îşi pieptănă părul lung şi mătăsos şi-l legă într-o coadă pe spate, ceea ce-i dădea o notă sobră, care-i venea de minune şi-i mărea severitatea figurii sale de călugăriţă. Nu obişnuia să se fardeze; un ruj de buze orange care-i punea în evidenţă bronzul şi atât.

Întorcându-se, se trezi faţă în faţă cu o fetiţă care stătea în cadrul uşii deschise şi o privea cu ochi căprui, neliniştiţi. După o clipă, expresia serioasă a feţişoarei fu înlocuită de un zâmbet larg.

— Bună, zâmbi Denny. Cine eşti tu?

— Sunt Sarah. Nu l-ai văzut pe tata?

— Nu ştiu. Cine este tatăl tău?

Traversă camera şi îngenunche în faţa micuţei. Avea probabil patru ani şi poate că se rătăcise în interiorul magazinului, ceea ce se mai întâmplase şi cu alţi copii. Era o fiinţă micuţă, drăguţă, cu părul lung şi negru, strâns la spate cu o panglică şi tăiat cu breton deasupra ochilor mari cu gene lungi. În mod evident era bine îngrijită şi rochia pe care o purta, deşi era un pic de modă veche, părea scumpă.

Se părea că nu exista răspuns la întrebarea lui Denny. Tata, era doar „tata”, în ceea ce o privea pe fiica sa. Denny se hotărî să o ia la parter, la casierie, unde descoperirea sa ar fi putut fi anunţată la microfon. Copilul îi luă încrezător mâna şi trăncăni vesel despre micul său iepuraş în timp ce ieşeau din biroul lui Denny şi se întorceau spre stânga.

În biroul lui Peter, vecin cu al lui Denny, se auzeau voci şi ea se uită prin uşa deschisă. Peter părea foarte serios cu ochelarii săi cu ramă neagră. Stephen Bennett, şeful de vârstă mijlocie, al raionului de modă bărbătesc, era cu el, la fel ca şi James Scott, conducătorul acestei reţele a lui Jordans. În timp ce privea spre el, ochii lui Denny îi întâlniră pentru o clipă pe cei ai lui James Scott, în acel mod tulburător care se întâmplă uneori între străini. Ea – şi feri privirea, dorindu-şi să nu fi fost curioasă

şi să fi mers mai departe, dar trebui să-şi îndrepte privirea din nou înapoi, pentru că Sarah îşi retrase mânuţa dintr-a ei şi înainte ca Denny s-o oprească, năvăli în biroul lui Peter.

Îngrijorarea lui Denny se schimbă în uimire când James Scott se întoarse şi o luă pe fetiţă în braţe. Aceasta îşi strânse mânuţele în jurul gâtului său.

— Ce faci aici, scumpo?

Vocea sa, care avea acea perfectă lipsă de accent caracteristică clasei superioare a britanicilor şi care în mod normal era aspră şi autoritară, era blândă şi uimitor de umană în timp ce vorbea cu copilul. tonurile sale adânci o înfiorară pe Denny în timp ce asculta.

— Tanti Margaret s-a dus la spital.

— Ce? Cum ai ajuns aici?

El o puse jos şi se întoarse, uitându-se la Denny din nou, dar de data aceasta observând-o cu adevărat pentru prima oară. Sprânceana i se ridică foarte uşor, cu acea aroganţă familiară care o făcea să se simtă stângace şi nelalocul ei. Asta se întâmpla pentru că el nu o aproba şi pentru că ea îl iubea.

— Am… găsit-o pe coridor, Denny se bâlbâi, simţind o căldură trădătoare pe faţă, ceea ce îi indica cu claritate că roşeşte.

Ochii lui James Scott, care erau albaştri şi contrastau puternic cu părul său negru, alunecară repede peste figura şi corpul său bronzat, ca şi când n-ar mai fi remarcat-o vreodată ceea ce probabil era adevărat. El zise:

— Văd. Şi privind-o pe Sarah, zise din nou:

— Cine te-a adus aici?

— Eu, tată.

Băiatul intrase liniştit şi neobservat şi acum stătea lângă Denny.

— Eşti o proastă, Sarah, Te-am căutat peste tot.

— Ce s-a întâmplat cu Margaret, Simon? întrebă James.

— A călcat greşit şi şi-a sclintit glezna. Mark s-a dus cu ea la spital aşa că eu am crezut că este mai bine să vin

aici şi să-ţi spun. Băiatul se uită cu exasperare la fetiţă. Nici n-am intrat bine în magazin şi ea a dispărut.

— Am vrut să merg cu scara rulantă.

În timp ce vorbeau, Denny se uită de la unul la altul.

Era vag conştientă că Peter şi Stephen Bennett plecaseră şi ştia că şi ea ar fi trebuit să execute o retragere strategică. De altfel, problemele familiei lui James Scott nu o priveau pe ea. Tocmai acum descoperea cealaltă parte, mult diferită şi mai plăcută a bărbatului, care chiar de la sosirea lui, şase luni mai devreme, o atrăsese şi o îndepărtase în acelaşi timp. Că era atractiv, era de netăgăduit. În jur de treizeci şi cinci de ani, era un bărbat înalt, cu o faţă plăcută şi trup puternic, cu o graţie de atlet. Totuşi, în ciuda personalităţii sale care te intimida şi care te prevenea că nu este popular cu partea feminină a personalului, cum era Peter, de exemplu, Denny se îndrăgostise de el. Marea majoritate a timpului, ea încerca să se convingă că era o pură părere ceea ce simţea pentru el, şi spera ca în scurt timp să-i treacă. Cu toate acestea, sentimentele sale prezente acestea erau. Prietenele lui erau mai în vârstă, sofisticate, îngrijite şi foarte atractive. Denny ştia că era văduv, dar nu ştiuse nimic despre copii. Acest băiat, Simon, arăta cam de doisprezece ani; cu o figură hotărâtă, înalt şi frumuşel, cu păr blond şi lunguţ, era îmbrăcat cu jeans şi un tricou. Nu semăna prea mult cu tatăl său. Gândindu-se la tată, Denny se uită cu coada ochiului la James Scott, care după acea primă privire pătrunzătoare, o ignorase complet.

Atât Denny cât şi Scott veniseră la Jordans cam în acelaşi timp. Ea fusese acceptată de către predecesorul său, un om pe punctul de pensionare, de o mare virtute, amabil şi foarte plăcut. James Scott era foarte diferit de acesta. Recunoscut ca foarte bogat, director şi acţionar la Jordans, venise aici ca să ridice activitatea magazinului şi să-l facă viabil financiar. Dl. Mackling fusese un om foarte drăguţ, dar nu prea eficient. James îşi câştigase reputaţia de om sever, tare ca o piatră şi de necompromis. Lucra din greu o mare parte din zi şi pretindea acelaşi gen de

loialitate faţă de muncă din partea personalului. Ineficienţa şi lenea fuseseră înlăturate cu încăpăţânare şi de la venirea lui fără nicio îndoială, profitul crescuse. Denny nu prea avea de a face cu el personal şi era bucuroasă pentru asta; o făcea să se simtă proastă şi copilăroasă şi foarte nelalocul ei; el îi stârnea sentimente pe care nu dorea să le aibă; îi înfricoşa zilele şi gândul că dragostea pe care o simţea pentru el ar putea să nu se sfârşească niciodată, o înspăimânta.

În acest moment, gura sa, care de obicei era dreaptă şi fără urmă de zâmbet, se rotunji într-un zâmbet fermecător în timp ce privea la copiii săi, dar în ciuda zâmbetului, părea îngrijorat. Îşi dădu spre spate părul negru şi des, care-i creştea viguros, şi spuse:

— Nu pot sub nicio formă să vin acasă mai devreme. Puteţi să vă descurcaţi în după-amiaza aceasta?

— Bineînţeles că putem, răspunse Simon prompt, dar Denny crezu că observă o uşoară ezitare în vocea sa. Mark se duce la pescuit, dar eu o să stau cu Sarah.

— Ce o să mănânc? întrebă Sarah. El nu ştie să gătească, tată, şi n-am mâncat nimic.

— Puteţi mânca undeva. Aveţi ceva bani, nu-i aşa, Simon? De ce nu mergeţi la autoservire la etajul patru? Sarah, doar azi va fi aşa. O să sun la agenţie şi o să văd dacă pot să găsesc pe cineva.

Şi atunci, Denny interveni. Mult mai târziu, când era în pat, îşi reaminti acest moment şi o trecură transpiraţiile la gândul că îndrăznise, dar gura o luase pe dinainte.

— Scuzaţi-mă, d-le Scott, spuse ea, şi el se întoarse cu privirea, ochii săi denotând surpriza că o găseşte tot acolo.

„Într-adevăr, gândi Denny cu amărăciune, este ca şi cum o mobilă ar încerca să vorbească!”

— M-am gândit că… fiind liberă în această după-amiază şi neavând altceva de făcut, aş putea să am grijă de Sarah.

Din capătul celălalt al camerei, Peter se întoarse la auzul vocii sale şi ea simţi că se înroşeşte din nou la

vederea expresiei sale uimite. Se lăsă o scurta pauză întreruptă de Sarah, care se apropie şi o lua pe Denny de mână.

— Mi-ar plăcea asta, ciripi ea cu o voce subţirică. Cum te cheamă?

— Denny.

— Denny? E un nume nostim. N-am mai cunoscut pe nimeni care să se numească aşa.

Simţindu-se îmbărbătată de aprobarea şi căldura micii mâini, Denny zâmbi:

— De fapt sunt Denise, dar întotdeauna mi s-a spus Denny.

— Nu pot să vă impun asta, spuse foarte grav James Scott şi Denny se gândi că este supărat pentru că nu are de ales. Era un bărbat căruia nu-i plăcea să fie dependent de cineva atât de neînsemnat ca ea.

— N-ar fi o corvoadă. N-aş fi sugerat dacă ar fi fost aşa.

— Te rog, tată. O vreau pe Denny să aibă grijă de mine, strigă tare Sarah şi el acceptă, contra voinţei sale.

Ochii săi o priviră pe Denny fără niciun fel de expresie.

— Foarte bine. Mulţumesc, domnişoară... ăă... Malcombe.

— Unde putem merge? întrebă Sarah, ţinându-se de mâna lui Denny şi sărind vioaie în sus. Ea reuşise eu succes să scadă un pic tensiunea ce se instalase şi Denny se simţea mai uşurată.

— Putem merge la Zoo? întrebă Sarah.

— La Zoo? pufni Simon. Numai la asta te gândeşti. Mare lucru dacă n-o să te închidă acolo la un loc cu celelalte maimuţe!

— Taci îi replică Sarah cu asprime, dar înainte ca între cei doi fraţi să înceapă scandalul, tatăl lor interveni calm şi ferm.

Destul, tăceţi amândoi. Simon, deoarece domnişoara Malcombe a fost atât de amabilă şi s-a oferit să aibă grijă de Sarah în după amiaza aceasta, o să faci ce o să vrei. Ne-

am înţeles?

— Da, tată.

Deoarece părea neconvins, Denny se amestecă plină de tact.

— Mi-ar plăcea să mergi şi tu, Simon. Sunt ani de când n-am mai fost la Zoo şi aş avea nevoie de o mână de ajutor.

— În regulă, fu el de acord, dar îi întoarse zâmbetul cu o uşoară grimasă.

— Conduceţi, domnişoară Malcombe? întrebă James.

— Da.

— Luaţi mai bine maşina mea. Este la parcare. La Zoo e dificil de ajuns cu autobuzul. Poftim cheile!

Toţi care lucrau la Jordans îi cunoşteau maşina. Era un Jaguar crem, cu tapiserie din piele ciocolatie, genul de maşină pe care oricine visează s-o conducă. Dar Denny simţi că-i ies ochii din cap la o astfel de idee. Pentru prima dată în aceste câteva minute fu cuprinsă de dorinţa de a râde, dar se gândi că probabil ar suna isteric, aşa că se mulţumi să zâmbească şi să spună:

— Am maşină, mulţumesc. Este numai un Morris dar îmi foloseşte. Nu cred că m-aş descurca cu maşina dumneavoastră, domnule Scott.

Oricare altcineva ar fi zâmbit, dar nu acest bărbat. El spuse doar „cum doreşti” şi-şi băgă cheile în buzunar. Denny era conştientă de plictiseala lui. Oricine ar crede că el îi face o favoare.

— Mai bine i-ai spune lui Mark unde vă duceţi, spuse el, întorcându-se spre Simon. Poate că vrea şi el să meargă cu voi. O să sun la spital. Unde au dus-o pe Margaret?

— La Saint Luke, replică Simon.

Denny se întoarse şi-i conduse pe Sarah şi Simon afară. Spre ieşire, ochii săi îi întâlniră din nou pe cei ai lui Peter. În mod sigur, auzise toată conversaţia şi privirea sa era mirată şi oarecum îngrijorată. Era mirat de ce Denny renunţase la preţioasa sa după-amiază, ca să aibă grijă de copiii lui James Scott. Chiar şi Denny începuse să se minuneze de acest lucru!

CAPITOLUL 2

Mark Scott era mai mare decât Simon şi Denny îl plăcu de la prima vedere. Semăna foarte mult cu tatăl său; acelaşi păr negru, des şi aspru, guri hotărâtă, aceiaşi ochi albaştri, adânci şi pătrunzători, dar în acelaşi timp o expresie mut mai prietenoasă a figurii. Fu de acord să meargă la Zoo şi se aşeză în maşină lângă Denny, în timp ce Simon şi Sarah stăteau pe bancheta din spate certându-se tot timpul, într-un mod foarte firesc.

Ei îl luaseră pe Mark de la casa lui Scott, unde acesta îi aşteptase nerăbdător pe fratele şi sora lui. Aşa cum era de aşteptat, casa se afla în Firs End Road. Numită impropriu „Brazi", era una dintre locuinţele izolate, care mărgineau malul râului, una din acele reşedinţe la care Denny visase din copilărie. Parcă maşina în imediata apropiere, de unde se putea zări o grădină foarte bine întreţinută, o alee pavată ce conducea la un garaj dublu şi o casă de cărămidă, cu acoperiş mare auriu, foarte plăcută la vedere. Denny simţi cum o cuprinde un soi de excitare în timp ce aştepta ca Simon să-l aducă pe fratele său. Acest gen de case o preocupase întotdeauna; era atât de diferit faţă de apartamentul său meschin pe care-l împărţea cu alte două fete; în special această casă cu arhitectura ei elegantă şi aerul de bogăţie pe care-l degaja era tocmai genul de loc pe care James Scott l-ar fi putut alege ca să-l locuiască.

După-amiaza deveni una dintre cele mai plăcute lucruri pe care Denny le petrecuse în ultimii ani; în timpul acesteia fu fermecată de personalităţile extraordinar de plăcute ale copiilor lui Scott. Erau diferiţi aşa cum pot fi trei copii diferiţi, dar în acelaşi timp asemănători în ceea ce priveşte buna creştere şi simţul umorului. Dintre cei trei, Denny îl găsi pe Mark cel mai interesant, probabil pentru că era cel mai liniştit, cu un caracter aproape reticent; îşi făcu o plăcere în a-l face să vorbească despre el însuşi. Evident, acesta avea un caracter puternic şi-şi petrecuse o parte din vreme vorbindu-i lui Denny despre şcoală şi planurile sale de viitor, în timp ce ceilalţi doi copii

alergaseră primprejur uitându-se la animale. Descoperi astfel că are paisprezece ani, cu un an mai mult decât crezuse de la început.

— Anul viitor o să trec în nivelul superior de şcoală zise el în timp ce Sarah şi Simon se uitau la animalele care erau hrănite.

Materiile sale favorite, îi spuse el lui Denny, erau matematica, fizica şi chimia şi când aceasta îi spuse că ea nu a avut note prea mari la aceste obiecte, Mark avu un zâmbet indulgent care o distră. Ea ar fi vrut să afle mai multe de la el, mai ales despre viaţa de acasă, dar pentru că Simon şi Sarah se întorseseră, discuţia se întrerupse.

În afară de această conversaţie cu Mark, făcură o grămadă de lucruri. Se plimbară de-a lungul grădinii zoologice, mâncară peşte şi cartofi prăjiţi, fără a mai socoti îngheţata şi dulciurile şi râseră non-stop. Totul fusese perfect până în apropiere de casa lui Scott, când după oprirea la un semafor, maşina lui Denny refuză să mai pornească. Cu ajutorul băieţilor împinse maşina până la un loc unde era în siguranţă şi desfăcură capota. Dar totul rămase un mister pentru Denny şi chiar pentru mintea tehnică a lui Mark şi nu găsiră soluţia defecţiunii. Încercară să mişte câteva fire, în speranţa că maşina va porni, dar totul fu în zadar.

— Oh, drace! spuse Denny cu năduf. Ce plictiseală, o să trebuiască s-o lăsăm aici! Cel puţin suntem aproape de staţia de autobuz.

Îl putem suna pe tata, o să vină şi o să ne ia, sugeră Simon, dar Denny alungă ideea, gândindu-se ce părere o să aibă James când va fi chemat să-şi recupereze copiii.

Mark găsi răspunsul.

— Tata nu cred că este acasă şi autobuzul opreşte departe de casă. Mai bine luăm un taxi. Aşteptaţi aici, Denny. N-o să întârzii mult.

O luă la fugă spre cel mai apropiat telefon.

— Mark insistă de asemenea să plătească taxiul, ceea ce fu foarte bine, deoarece Denny îşi cheltuise toţi banii şi trebuia să mai ajungă şi acasă.

Când taxiul ajunse la „Brazi”, Sarah adormise cu capul în poala lui Denny şi când aceasta încercă să o trezească, simţi o înţepătură în inimă la gândul că ziua se sfârşise. Băieţii o zbughiră către casă, iar taximetristul o luă pe Sarah şi o puse în braţele lui Denny. Era foarte uşoară şi nu se trezise încă. Denny se surprinse sperând cu disperare ca James să nu fie acasă, dar imediat observă Jaguarul parcat în garaj aşa că nu mai era nicio îndoială.

Înainte de a ajunge la uşa din faţă, aceasta se deschise şi James apăru în cadrul ei. Era încă îmbrăcat cu costumul său gri-închis, dintr-o ţesătură fină, dar îşi slăbise cravata şi gulerul şi părea mult mai relaxat decât la magazin. Îi spuse ceva lui Mark care-i replică printr-un râs uşor, ca apoi să păşească afară pe alee şi s-o ia pe Sarah din braţele lui Denny. Pentru moment, ochii săi erau foarte blânzi.

— Mulţumesc, d-ră Malcombe. Se pare că s-au distrat bine.

— Da, aşa cred. Ea este foarte obosită.

— Poate că vrei să intri înăuntru, pentru o cafea sau o băutură.

Dintr-odată deveni rezervat, politicos, iar blândeţea îi trecuse. În mod clar, găsea acest ritual al mulţumirii de o plictiseală obositoare. Faţa sa chipeşă era impasibilă, mai curând arogantă şi un pic plictisită.

— Nu! răspunse Denny ascuţit cu vocea tremurându-i un pic. Nu, mulţumesc, trebuie să plec acasă.

— În regulă, dar Mark mi-a spus că ţi s-a defectat maşina. Intră înăuntru, după ce o culc pe Sarah, te voi duce acasă.

Era mai rău decât îşi închipuia. Ochii i se bulbucaseră, la gândul celor cinci mile ce trebuiau parcurse împreună cu el în intimitatea maşinii sale.

Scutură vehement din cap protestând şi spunând că poate să ia un autobuz, dar evident, bunele lui maniere fură mai puternice decât repulsia pe care o simţea. Era clar că el nu voia s-o conducă acasă, dar totuşi spuse hotărât:

— Prostii! Arăţi la fel de obosită ca şi copiii. Nu va dura mai mult de o jumătate de oră.

Denny intră în casă. Era mai înţelept să nu se certe, aşa că murmură „mulţumesc” şi el o conduse într-un hol larg, mochetat. Când tocmai închidea uşa din faţă, o voce feminină îl strigă dintr-una din multele camere care dădeau în hol.

— James, ai ieşit?

Se deschise o uşă şi apăru posesoarea vocii, care stătea în deschizătură, luminată puternic din spate. Denny îşi ţinu respiraţia într-un oftat care spera să nu fi fost auzit.

James, cu Sarah în braţe, se întoarse pe jumătate spunând:

— Oh, Ella, aceasta este domnişoara Malcombe – Domnişoară Malcombe, probabil o cunoşti pe domnişoara Fenella Jordan.

Denny îşi schimbă faţa cu un zâmbet, care spera să pară natural. Aşa deci – asta era Fenella Jordan, fata bătrânului Alistair Jordan, directorul general şi fondatorul magazinelor Jordans.

Cunoscută ca fiind posesoarea a mai bine de jumătate de milion de lire, divorţată de trei ori, pusese acuma ochii pe James Scott pe care-l dorea ca al patrulea soţ.

Denny descoperi că-şi ţine ambele mâini încleştate pe mânerul poşetei şi că se simte rău. Motivul era foarte clar pentru ea. Este adevărat că nu întâlneşti femei ca Fenella Jordan la tot pasul, dar faptul de a găsi orice femeie aici, i-ar fi produs aceleaşi simptome. Era gelozie pur şi simplu.

Numele său real era Fenella Stroud, acesta fiind numele celui de al treilea bărbat, dar era genul de femeie care preferă să-şi ascundă propria identitate. Arăta – aşa cum o descrisese odată Peter Marshal – ca o bancnotă de un milion de lire, şi sprâncenele sale care fuseseră pensate şi înlocuite cu nişte arcuri graţios desenate, se ridicară brusc.

— Domnişoara Malcombe? Oh, da, cred că v-am văzut

la magazin. Ce nenorocire că vi s-a defectat maşina!

Se instală un moment de tăcere în care timp Denny îşi fixă privirea pe trupşorul adormit al Sarei, simţind că faţa i se înroşeşte de umilinţă. Până acuma, nu se gândise că cineva ar putea crede că defecţiunea maşinii sale ar fi altceva decât un accident. Acum, văzu că Fenella Jordan şi probabil şi James Scott, considerau asta ca o stratagemă pentru a fi invitată în casă şi a fi condusă apoi de către el. Într-adevăr, acum se simţea bolnavă fizic şi fu extrem de recunoscătoare când James spuse cu o voce normală:

— Intră în locuinţă, domnişoară, n-o să întârzii mult.

Fenella îi arătă drumul, cu un foşnet de fustă de mătase şi miros de Chanel nr. 5, iar Denny o urmă, conştientă de jacheta sa care necesita o spălare şi ruptura de la cracul stâng al pantalonului, pe care-l agăţase în ceva tăios, la Zoo. Era furioasă pe ea însăşi pentru că se simţea atât de stângace, dar se îndoi că ar fi multe femei care nu ar simţi la fel, în confruntarea cu îngrijita şi eleganta frumuseţe a Fenellei.

Camera de zi era foarte mare, cu ferestre pictate care dădeau spre grădină şi draperii de catifea maron-aurii. Culoarea camerei era liniştitoare; culori blânde de toamnă, auriu, verde, orange se îmbinau armonios cu covorul, mobilele şi parchetul lustruit. În ciuda faptului că în casă erau trei copii, nu erau semne de dezordine. Totul era foarte impersonal: nu erau flori sau fotografii, nici jucării sau cărţi răvăşite. Era ca un decor de teatru.

— Puteţi aştepta aici, spuse Fenella cu răceală, ca şi cum ar fi fost proprietăreasa casei.

Îi azvârli lui Denny o privire scrutătoare plină de trufie şi dădu să plece. Dar deodată, sub un impuls, se întoarse.

— Nu sunteţi cumva fata pe care Peter Marshall a angajat-o la departamentul de personal?

— Da.

— Hmm… aşa m-am gândit şi eu. Îmi amintesc ce tărăboi a făcut pentru asta, ca şi cum ar fi fost o problemă de viaţă şi moarte. James a fost împotrivă. Lui nu-i place să

i se impună ceva.

Zâmbi şi-şi arătă dinţii albi. Când Fenella zâmbea, nu o făcea decât din calculul efectului pe care-l produce.

— Cred că James gândeşte că disperarea lui Peter trebuie să fi fost în legătură cu sentimentele sale personale.

— Personale? repetă Denny. Nu ştiu ce vreţi să insinuaţi, domnişoară Jordan.

— Nu ştiţi? râse ea încetişor. De fapt nu are importanţă. Îmi închipui că vă câştigaţi salariul, căci altfel James v-ar fi concediat de mult. El este un perfecţionist, cred că ştiţi. Nu acceptă nimic de calitate inferioară.

Ieşi din cameră şi Denny răsuflă uşurată. Încă reflecta asupra ultimelor vorbe ale Fenellei, când Mark, care mânca un sandvici, intră.

— Vrei o băutură, Denny? Sherry sau altceva?

— Nu, mulţumesc, Mark.

Prezenţa băiatului îi restabili echilibrul interior. După câteva clipe, senzaţia de ameţeală o părăsi. Nu trebuia să ia lucrurile atât de subiectiv. Erau doar nişte vorbe despre perfecţiune…

— A fost cumva smintita de Fenella? întrebă Mark.

— Cine?

El se strâmbă.

— Ar fi trebuit să nu-ţi spun asta. Este doar o glumă între mine şi Simon. Bătrânul ei este proprietarul magazinelor Jordans, cred că ştii, şi ea posedă un număr mare de acţiuni. În plus, ultimul său soţ este un mare magnat de vapoare şi-i plăteşte o avere, ca pensie în urma divorţului. Se scaldă în bani.

— Ştiu.

Desigur. Tu lucrezi acolo, nu-i aşa? Nu-mi place prea mult de ea. Încearcă prea mult să ne facă asemănători cu ea. Ne aduce cele mai scumpe cadouri de câte ori ne vizitează – un ceas cu diamante lui Sarah, care nu ştie să citească ora şi ar prefera oricum un Mickey Mouse, un tren pentru Simon, auzi ce chestie! Şi lui Simon nu-i pasă decât de fotbal!

Traversă camera şi se alătură lui Denny, la fereastră, schimbând brusc subiectul.

— Ai văzut barca noastră?

— Nu. N-am ştiut că aveţi una.

— Da. Este o barcă de croazieră numită „Eleanor", după mama noastră.

Denny îi aruncă o privire, pentru că era prima dată când unul dintre ei menţiona ceva despre mama lor. Ea se întrebase adesea ce fel de femeie fusese soţia lui James şi dacă mariajul lor fusese fericit.

Mark interpretă corect privirea ei.

— A murit când s-a născut Sarah. Eu aveam zece ani, aşa că mi-o amintesc, mai bine decât Simon, în orice caz. Era… ezită un moment şi spuse nesigur, tata spune că semăn cu ea, adică liniştit şi studios. Nu ştiu cum se înţelegeau şi m-am mirat întotdeauna… tata era atât de diferit… fără odihnă şi foarte energic…

Se strâmbă un pic dezaprobator.

— Nu ştiu prea multe despre asta. De altfel, de atunci am avut o grămadă de persoane care au avut grijă de noi, menajere şi altele de genul ăsta. Apoi a venit tanti Margaret, sora mamei. Nu ştiu ce o să mai fie de acum încolo. Probabil tata va angaja pe cineva. Sper ca el să nu plece şi…

— Ce?

Mark îşi termină sandviciul.

— Oh… nimic, zise el, dar Denny observă că era cât pe ce să menţioneze numele Fenellei.

— Ce faci la magazin? întrebă el şi Denny se gândi că ştie foarte bine să schimbe subiectul.

— Lucrez la departamentul de personal.

— Oh, da. Cu Peter Marshall?

— Exact.

— Ce trebuie să faci acolo?

— Tot felul de lucruri. Avem o teorie, sau mai bine zis, Peter are, că oamenii care sunt mulţumiţi acasă lucrează mai bine. Dacă o persoană are probleme în viaţa personală, asta se va reflecta în modul în care lucrează, cu

clienţii, cu ceilalţi colegi şi aşa mai departe. Treaba mea este să fiu atentă la astfel de lucruri, dacă e posibil. Este puţin mai complicat, dar reprezintă esenţa problemei.

— Îmi amintesc acum. Tata nu prea era de acord cu această idee, nu-i aşa? Chiar zicea odată, că două persoane în departamentul de personal al magazinului din branşa comercială a Hesletonului, înseamnă risipă de bani.

Ochii săi erau strălucitori şi clari şi Denny nu putu să mintă sau să evite privirea întrebătoare.

— Cred că nu prea a fost încântat de idee, aprobă ea diplomatic.

Se întoarse în timp ce vorbea şi-l văzu pe James care stătea în cadrul uşii, cu Fenella în spatele său. Denny roşi, pentru că era clar despre ce vorbeau ei.

— Mergem? spuse James, cu o voce neutră şi rece, care nu lăsa nicio îndoială despre ce gândea în legătură cu ea. N-o să întârzii, Ella, continuă el. Dacă vrei, mă poţi aştepta.

Ochii frumoasei femei se măriră şi pentru câteva secunde sclipiră periculos, dar apoi părură a se linişti şi râse încetişor.

— Bineînţeles că te voi aştepta, dragă. M-aş fi oferit s-o duc pe domnişoara Malcombe acasă, dar ar fi fost păcat să-mi termin seara la o oră atât de devreme. Noapte bună, d-ră Malcombe.

Într-o clipă, era aşezată în luxoasa maşină capitonată cu piele; era răcoare şi confortabil şi nu se auzea niciun zgomot de motor. Denny simţi o uşoară transpiraţie pe frunte. „Oh, doamne!” gândi ea cu disperare şi încercă să găsească un subiect de conversaţie. Dar ce să spună? Nu putea să facă o conversaţie spumoasă, strălucitoare pentru că niciodată nu fusese în stare. Iar acum, în atmosfera strâmtă şi întunecată a automobilului, cu prezenţa întunecată a lui James Scott alături de ea, se simţea neaşteptat de stupidă şi plicticoasă. Rotindu-şi ochii spre dreapta, atât cât putu fără a întoarce capul, reuşi să vadă doar nişte picioare musculoase în pantaloni şi mâinile lui care se odihneau pe volan. O trecu un fior; din modul în

care mânuia el volanul se degaja ceva foarte bărbătesc; o virilitate deosebită care părea să tulbure feminitatea din ea, provocându-i crampe la stomac. Tensiunea ei era atât de mare, încât atunci când el vorbi, aproape că tresări de surpriză.

— Poate că ar trebui să mergem şi să ne uităm la automobil acum. S-ar putea să nu fie cine ştie ce.

— Oh, nu, obiectă ea stânjenită, inima bătându-i de două ori mai tare decât normal, din cauza fricii pe care o simţea. S-ar putea într-adevăr să nu fie mare lucru, dar nu vreau să vă plictisesc.

Gândul că aceste mâini îngrijite ar trebui să umble la motorul vechii ei maşini, o îngrozea.

— Voi lua autobuzul mâine dimineaţă şi voi anunţa atelierul de reparaţii să se uite la maşina mea.

— Foarte bine. Să-mi trimită mie factura de plată.

Acum ea întoarse capul şi-l privi direct. Profilul său era neclintit, cu forma arogantă a maxilarului, linia dură a gurii şi a obrazului, nasul drept, aristocratic. Inima începu din nou să-i bată cu putere şi spuse indignată:

— Nu este nevoie, d-le Scott, mulţumesc. Cred că maşina s-ar fi defectat oricum.

El nu o contrazise, lucru pentru care îi fu recunoscătoare, dar înrăutăţi lucrurile zicând:

— Cum doreşti. Aş vrea totuşi să te recompensez pentru această după-amiază. Din cele spuse de Sarah, ai cheltuit ceva şi…

Ea-l întrerupse.

— Nu, nu vreau nicio recompensă, d-le Scott. Am spus că ies cu copiii pentru că aşa am vrut eu, nu din alte motive. Nu pot să iau bani pentru asta!

Fu atât de vehementă că el dădu doar din cap, dar buzele i se strânseră, aşa încât ea întoarse privirea, privind nefericită pe fereastră. Oh, drace, era atât de stângace! de ce oare nu putea să se comporte normal cu acest bărbat? În fond nu era nimic special cu el.

Respiraţia i se opri. Nimic special! Era o glumă. În afara faptului că era şeful ei, era cel mai seducător bărbat

pe care-l văzuse în viaţa ei, fără a mai spune că era şi îndrăgostită de el. Simpla lui prezenţă o făcea să-i bată inima şi să se comporte ca o şcolăriţă. Şi în aceste condiţii încerca să se convingă pe ea însăşi că el nu era „nimic special”.

Realiză că el îi vorbeşte din nou, întrebând-o unde locuieşte.

— Mi-e imposibil să te duc acasă dacă nu-mi spui adresa, spuse el cu o urmă de sarcasm şi ea simţi că roşeşte din nou, în timp ce el se îndrepta spre casă.

Se simţi foarte ruşinată în timp ce el parca pe strada unde locuia, cu clădiri odată elegante, iar acum decrepite, transformate în grupuri de apartamente de locuit. Nu era totuşi cazul să se necăjească din cauza asta. Murmură un slab „mulţumesc” şi spre surprinderea ei, el se dădu jos din maşină, ocoli şi-i deschise portiera spunând:

— Mulţumesc, d-ră Malcombe. Ar fi fost foarte greu să găsesc un înlocuitor al cumnatei mele în aşa scurt timp.

Fu foarte uimită de această neaşteptată, dar perfect justificată mulţumire. Aceasta, plus faptul că stătea foarte aproape de el, o făcu să-i tremure picioarele. Observă că şi-a uitat poşeta în maşină, o apucă, dar din greşeală, o deschise şi rezultatul fu că se trezi cu tot conţinutul împrăştiat la picioarele lui James Scott.

— Oh, doamne! spuse ea tare.

Se aplecă şi începu să strângă totul la întâmplare, conştientă de pantofii lui negri şi foarte lustruiţi. Când termină se îndreptă, cu faţa roşie şi părul căzut peste faţă, iar el dădu din cap, spuse un rapid „noapte bună” şi intră în maşină. Denny observă umilită cum se îndepărtează maşina. Se întrebă dacă Fenella Jordan ar fi putut fi atât de stângace, dar nu şi-o putu imagina astfel.

Orice speranţă a lui Denny de a ţine secret faptul că fusese condusă acasă de James Scott şi modul dezastruos în care se petrecuse, se dovedi zadarnică, deoarece în timp ce stătea pe trotuar strângându-şi cum putea poşeta şi urmărind Jaguarul, Marjorie, una dintre fetele cu care locuia, traversa strada. Ochii lui Marjorie se măriră de

uimire plimbându-se de la automobil la Denny. Marjorie avea optsprezece ani şi lucra în raionul de bijuterii al lui Jordans. Avea tot atât de mult tact cât un copil de trei ani.

— Denny! Nu cumva era el? murmură ea cu teamă. Ce făceai? În maşina ilustrului domn Scott? Era el, nu-i aşa? Doamne, credeam că se consideră atât de superior încât n-ar conduce pe nimeni acasă. Credeam…

— Oh, Margie, te rog lasă-mă în pace, spuse Denny cu un aer obosit, dându-şi la o parte, de pe frunte, două şuviţe de păr. Nu fi aşa de dramatică. N-ai de ce să fii atât de excitată!

— Dar te-a adus până acasă, nu-i aşa? De ce? întrebă Margie în timp ce intrau în apartament. De atâtea ori am stat în staţia de autobuz pe ploaie şi el a trecut pe lângă mine, în acea extraordinară maşină, fără să se oprească o dată, să mă ia.

— Nu mă surprinde, spuse Lynne Bennet, venind dinspre bucătărie şi auzind ultima parte a afirmaţiilor lui Margie. Cred că nimeni nu te-ar lua după cât vorbeşti de mult. Apropo, cine a adus-o pe Denny acasă?

— Pentru numele lui Dumnezeu, las-o baltă, se rugă Denny. Era doar domnul James Scott, directorul.

— Modul în care Margie prezintă lucrurile te face să crezi că a fost cel puţin Paul Newman.

— Ar putea foarte bine să fie, spuse Margie. Arată destul de bine. De altfel, nu este cazul să fii atât de secretoasă, Denny. Trebuie să admiţi că este o surpriză, mai ales că nu este cel mai prietenos dintre oameni.

În acel moment realiză ceea ce Denny sperase că nu va face.

— Este jumătatea ta de zi liberă, nu-i aşa? De unde te-a adus el acasă?

— Mă mir şi eu, adăugă Lynne, dar mult mai puţin curioasă.

Lynne era de aceeaşi vârstă cu Denny, adică douăzeci şi patru de ani. Lucra la „cosmetice” şi era întotdeauna îmbrăcată impecabil. Ea şi Denny erau prietene de patru ani, dar recent, hotărâseră să-şi împartă locuinţa cu o a

treia fată. Uneori, Denny se întreba dacă fusese o decizie înţeleaptă.

— Te-am sunat în după-amiaza aceasta, spuse Lynne, ca să te rog să treci pe la curăţătorie şi să-mi iei rochia roz, dar Peter mi-a spus că plecaseşi. Părea puţin mâhnit, dar nu a putut să-mi spună unde eşti.

— Am fost la Zoo, le spuse Denny şi adăugă apoi repede, în faţa expresiei lor neîncrezătoare, am avut grijă de copiii domnului Scott, pentru că mătuşa lor, care în mod normal îi supraveghează, a avut un accident. El nu avea niciun ajutor aşa că, întâmplându-se să fiu acolo, m-am oferit eu. Sunteţi satisfăcute?

Numai Lynne părea să observe că ceva nu era în regulă cu Denny, făcând-o atât de supărăcioasă la întrebările lor. Denny era în mod obişnuit cea mai blândă dintre fete, calmă, prietenoasă, bucurându-se de viaţa ei şi lucrând cu plăcere. Lynne cunoştea secretul pe care Denny îl păstra pentru ea, mai ales pentru că o cunoştea de pe vremea când se întâmplase accidentul cu părinţii ei şi stătuse şase luni în spital. Lynne nu putea să creadă că tragicul accident o afectase atât de mult. Ea nu putea să ştie, când se trezi în mijlocul nopţii şi o găsi pe Denny încolăcită pe sofaua din camera de zi, cu ochii ficşi, că aceasta se frământă în legătură cu vorbele pe care i le spusese Fenella Jordan: „El este un perfecţionist, să ştii. Nu acceptă nimic de calitate inferioară”.

În mintea sa, Denny era mult mai puţin decât perfectă.

— Ce se întâmplă, Denny? întrebă Lynne cu simpatie. Doar nu te gândeşti la Margie şi întrebările ei tâmpite? E un copil zăpăcit, dar nu este rea.

— Ştiu. Nu m-am supărat pe ea, dar a făcut din ţânţar armăsar. A fost doar… doar nimic. M-a călcat pe nervi.

Ştia că nu-i poate explica lui Lynne, pentru că nu putea să-şi explice nici sieşi; se mută de pe sofa şi se culcă. Se forţă să nu se mai gândească la James Scott care, după toate astea, nu însemna nimic pentru ea. În momentul în

care adormi îşi aduse aminte că a uitat complet s-o sune şi s-o vadă pe Jill Anderson.

CAPITOLUL 3

Dimineaţa, starea sa de agitaţie şi nefericire i se păru ridicolă şi mai curând melodramatică. Denny îşi ceru scuze de la Margie care le primi cu inimă bună şi plecă să prindă autobuzul, după ce mai întâi o rugase pe Lynne să dea telefon la un atelier de reparaţii auto.

Casa lui Jill Anderson era lângă staţia de autobuz, ceea ce era un avantaj, dar chiar şi aşa Denny nu putu ajunge mai devreme de opt treizeci şi se gândi că va întârzia la serviciu. Totuşi, nu putea să fie un capăt de ţară, mai ales că ceea ce făcea era pentru firmă.

Familia Anderson locuia într-o casă tipică din Hesleton, solid construită între cele două războaie mondiale. Erau multe asemenea străzi şi case similare împrăştiate în suburbii. Exteriorul acestei case era mai curând sărăcăcios şi grădina era neîngrijită, dar sufrageria în care fu condusă era impecabilă deşi mobila era veche şi uzată.

Jill Anderson avea nouăsprezece ani. Ea începuse să lucreze la contabilitate de un an de zile şi Denny şi-o amintea ca o fată vioaie, întotdeauna fericită, râzând şi niciodată în criză de curtezani. Acum arăta obosită, nepieptănată şi mult mai bătrână. O întâmpină pe Denny cu căldură şi-i făcu o ceaşcă de ceai.

— După Crăciun Billy, cel mai tânăr dintre noi, începe şcoala, spuse ea. Trebuie să fiu acasă când vine de la şcoală. Nu ştiu ce să fac.

— Câţi fraţi şi câte surori ai?

— Patru. Janice are doisprezece ani şi mă ajută puţin prin casă, John are zece ani şi Clare şapte ani. Sunt copii buni dar muncesc mult.

— Cum te descurci, Jill?

Pentru o clipă ochii frumoşi ai fetei se întunecară.

— Mama lăsase o mică poliţă de asigurare, dar aproape am cheltuit-o. Credeam că slujba de la Jordans s-a pierdut automat după câteva săptămâni, acesta a fost

motivul pentru care nu am mai încercat să ţin legătura. Sper acum, ca în curând, să vină mătuşa mea din Scoţia. Dacă vine, voi fi în stare să lucrez tot timpul.

— Fii sigură, slujba te aşteaptă, Jill, dacă vrei. Să ne spui când te întorci, imediat ce ştii.

— O să vă spun şi mulţumesc foarte mult, Denny. Mi-ai luat o mare greutate de pe inimă. Domnul Scott a fost foarte amabil la început, dar crede, presupun, că totul s-a aranjat.

— Domnul Scott? întrebă Denny surprinsă.

— Da. Nu ştiam ce să fac cu înmormântarea şi poliţa de asigurare, dar el a venit aici şi a făcut totul în locul meu. S-a comportat nemaipomenit. A aranjat pentru copii să petreacă o săptămână într-o casă de vacanţă în Blackpool şi a plătit pentru asta din propriul buzunar.

Denny se încrunta gânditoare în timp ce se îndrepta spre staţia de autobuz. Era atât de neaşteptat şi plăcut să afle că James poate fi atât de omenos şi amabil, ajutând el însuşi pe cineva, fără ca să lase să se cunoască. Nu şi-l putea imagina coborând de pe înaltul său piedestal pentru a fi atât de grijuliu şi atent.

Când ajunse la serviciu, îi relată lui Peter discuţia avută, fără să facă referire la ajutorul dat de James lui Jill. Îşi dăduse seama că el n-ar vrea să se ştie despre această poveste.

— Este rezolvată, spuse Peter zgâriind o notă pe un petec de hârtie. O să-i spun şi domnişoarei Jenkins. Ai avut o după-amiază bună?

Întrebarea suna destul de obişnuit, dar Denny îl cunoştea suficient, ca să observe tonul serios al vocii sale.

— Da, mulţumesc, răspunse ea şi se întoarse spre uşa de legătură dintre ele două încăperi, apoi reluă:

— Să fac cafea?

— Da, Denny!

Era o notă de comandă în vocea sa, pe care nu i-o cunoştea aşa că se întoarse. El îşi ridică ochelarii care-i dădeau o înfăţişare severă şi o studie cu ochii săi căprui şi blânzi.

— A cui a fost ideea măreaţă?

— Ce idee?

Ştii foarte bine, spuse el nerăbdător, nu te mai mira. Este vorba de chestia de ieri după-amiază. Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine aş crede că încerci să te dai bine pe lângă „marele şef”. Despre ce dracu’ este vorba?

— Despre nimic şi n-am încercat să mă pun bine cu nimeni. Sunt copii drăguţi. Este un motiv suficient.

— Nu-i adevărat. Să-ţi pierzi o după-amiază întreagă! Chiar dacă te prăpădeşti după copii şi mai ales când aceştia sunt copiii şefului?

Tonul său era aspru şi Denny se înroşi de mânie. Înţelese că trebuia să fie nebună ca să creadă că Peter va lăsa să treacă incidentul neobservat.

— O să fac cafea, spuse ea neutru şi intră repede în biroul său, închizând uşa puternic.

Îşi desfăcu nasturii jachetei, cu o cută de mâhnire pe frunte. Această cută nu dispăruse în întregime când se auziră paşi şi James Scott intră neanunţat în cameră. Venise dinspre coridor şi nu se mai obosise să bată la uşă. Îl privi cu ochii mari. Niciodată, atât cât ştia ea, nu mai fusese în biroul ei şi prezenţa sa nu era deloc dorită acum.

— Bună dimineaţa, spuse el, şi se uită la ceasul de mână.

Când îşi ridică faţa, observă că figura îi este duşmănoasă şi vorbi cu asprime.

— Poate că ar fi trebuit să nu zic „bună-dimineaţa”. Este cam târziu pentru a veni la serviciu, nu-i aşa? Sau nu începi la opt treizeci?

Nedreptatea acestei observaţii făcu să i se înroşească faţa lui Denny care de obicei era mai palidă, dar deşi ar fi putut să se apere, nu spuse nimic; nu putu nici să se mişte şi stătu înţepenită cu degetele pe nasturii jachetei.

— Peter este în biroul său? întrebă el, convins că ea n-are nicio scuză şi ea reuşi să dea din cap.

— Să-i spun că sunteţi aici!

— Nu te obosi. Mă duc singur.

Intră în biroul lui Peter şi Denny începu să revină la

viaţă, îşi scoase jacheta, o atârnă şi apoi se aşeză pe scaun şi izbucni într-un râs isteric. Într-adevăr, acest bărbat era imposibil! Faptul că îl ajutase într-o situaţie grea nu însemna nimic pentru el. Nu aşteptase favoruri sau un tratament special, ci doar să fie tratată ca o fiinţă umană. Dar nu – el era un perfecţionist. Se aştepta ca personalul său să lucreze ca nişte automate, să fie întotdeauna perfect. Dar ea, Denny Malcombe, nu era perfectă şi niciodată nu va fi. Putea să-şi facă treaba cu maximum de îndemânare, dar evident nu putea să-i placă lui James Scott!

Se auzi interfonul şi vocea lui Peter îi aminti despre cafea. Deoarece şeful era înăuntru, trebuia să ia o tavă şi ceştile chinezeşti în loc de cănile obişnuite. În timp ce turna apa fierbinte peste cafeaua instant, se întrebă ce o fi vrând acesta. De obicei Peter mergea în apartamentul „înălţimii sale”.

Bătu la uşă şi intră înăuntru rezistând dorinţei de a trânti tava pe masă. James stătea în scaun fumând şi părând foarte relaxat. Şi Peter arăta liniştit, ceea ce însemna că nu este mustrat.

Înapoi în birou, Denny începu să sorteze documente, o treabă pe care trebuia treptat s-o pună la punct, ori de câte ori avea câteva minute libere. Peter avusese o secretară care-i încurcase lucrurile foarte tare. Lucrând eficient şi în linişte, tot timpul conştientă de murmurul de voci masculine din camera alăturată şi chiar un scurt hohot de râs.

Ceva mai târziu, se deschise uşa şi cineva intră înăuntru. Presupunând că este Peter, Denny nu-şi ridică privirea, dar uşa se închise cu putere şi vocea şefului zise:

— De ce nu mi-ai spus motivul întârzierii de azi-dimineaţă?

Denny se uită în sus, stupefiată. Stătea aproape de birou aşa că trebuia să parcurgă cu privirea un drum lung până la fata lui întunecată. Îi trecu un gând prin cap, era clar că în niciun mod nu-l putea mulţumi pe acest bărbat.

Deoarece ea nu răspunse, el continuă ceva mai

rezonabil.

— Dacă mi-ai fi explicat că ai fost în legătură cu treburile firmei, aş fi înţeles de ce ai întârziat. Tăcerea m-a făcut să te cred vinovată.

Denny îşi strânse tocul atât de tare încât încheieturile de la mână i se albiră. Ştia că ar trebui să spună ceva, dar nu putea să spună nimic care să o disculpe. Spuse:

— Nu mi-aţi dat nicio şansă… (ceea ce nu era adevărat) şi adăugă… domnule, sperând ca acest cuvânt să sune insultător, dar expresia lui nu se schimbă.

— Nu este întru totul adevărat, zise el încă înţelegător. Te-ai grăbit prea tare să tragi o concluzie, dar nu te aştepta să-mi cer scuze, domnişoară Malcombe. Ai avut ocazia să-mi explici şi ai fi putut să faci asta.

Se îndreptă către uşă, în timp ce Denny, plină de mânie, se lăsa pe spate în scaunul său. Când închise uşa, ea scoase limba copilăreşte după el şi pentru că nu avea altceva de făcut, se apucă de lucru.

După câteva minute, Peter intră cu ceştile de cafea goale. Se aşeză şi-şi aprinse o ţigară. Se aştepta ca Denny să-l întrebe ce a vrut James, dar ea nu o făcu, ştiind că până la urmă el îi va spune.

— Şeful mi-a spus că va veni o persoană feminină, de la filiala din Bond Street, care o să facă demonstraţii cu o serie nouă de cosmetice, îi spuse el. Se întreba dacă noi putem să-i găsim o locuinţă pentru că va sta aici câteva luni. De asemenea ea vrea două-trei fete pe care să le înveţe. Ai vreo idee?

— Pentru locuinţă sau pentru fetele care trebuie învăţate?

— Pentru amândouă.

— O să mă ocup de problemă.

— Bine.

Se instală o scurtă pauză, după care Peter spuse:

— Câteodată el poate fi foarte uman.

Tocul lui Denny se împiedică, după care continuă să scrie. Ştia că Peter observase, aşa că adăugă:

— A ţipat la mine fiindcă am întârziat.

— Am ghicit. I-am spus despre Jill Anderson. De ce nu i-ai explicat?

Ea ridică din umeri şi minţi din nou:

— Nu mi-a dat nicio şansă.

— Cum sunt copiii? Denny se înveseli un pic:

— Drăguţi. Nu i-ai văzut? Sunt trei… şi Denny începu să-i spună lui Peter totul despre după-amiaza anterioară şi despre cei trei copii Scott. În vocea ei se amesteca entuziasmul cu căldura şi Peter ascultă în tăcere, încercând să analizeze situaţia.

— Am auzit că Fenella cea minunată îşi face planuri în acest sens, remarcă el.

— Oh! Am întâlnit-o seara trecută în casa domnului Scott. Este exact cum mi-ai spus, Peter, ca o bancnotă de un milion de lire.

Vocea lui Denny suna normal, dar când îşi aminti de Fennela simţi o răcoare de-a lungul şirei spinării.

— S-a mutat acolo?

— S-a mutat? Nu cred că locuieşte acolo.

— Nu am vrut să spun asta, ci doar că a început acţiunea de a se muta în viaţa lui. Este probabil în căutarea soţului numărul patru şi nu mă îndoiesc că James al nostru ar fi exact ceea ce caută.

— Da… bine… mai bine aş începe să caut acea locuinţă, Peter, scuză-mă.

Luă receptorul în mână, dar când Peter ieşi, îl puse la loc. Se simţi dintr-odată foarte obosită pentru că dormise puţin noaptea precedentă. Ea nu scăpase subînţelesul din întrebarea lui Peter şi ştia că trebuie să fie foarte precaută dacă voia ca acesta să nu-i ghicească teribilul secret. Peter nu era prost şi se pricepea la oameni, iar la ea, în mod special. Nu degeaba se cunoşteau ei de atâţia ani.

În timpul săptămânii următoare, Denny se ocupă să găsească o locuinţă pentru fata de la Londra, într-un mic apartament ocupat de o fată de la atelierul de modă, care acum se mărita. Găsi şi trei fete care doreau şi erau capabile să înveţe tot ce era necesar în legătură cu noile

cosmetice.

— Ar fi bine să-i telefonezi şefului, zise Peter. Femeia va veni peste câteva săptămâni şi James mi-a zis să-l înştiinţez, cât de repede posibil.

— În regulă, încuviinţă Denny, ridicând receptorul.

La telefon răspunse domnişoara Preston, secretara particulară a lui James. Era cea mai bătrână dintre funcţionare, aproape de şaizeci de ani şi le era dragă tuturor. Denny o vizitase de multe ori, acasă la ea, la ceai, aşa că îi cunoştea vocea foarte bine. Observă că avea vocea schimbată.

— Ce s-a întâmplat, domnişoară Preston? Aveţi o voce schimbată.

— Doar o răceală, veni replica pe o voce stinsă şi gâjâită. M-a apucat brusc. Urăsc aceste răceli, vara.

— Mi se pare că ar trebui să fiţi în pat.

— Oh, nu. O să-mi treacă repede. Ce vrei dragă?

Denny îi explică.

— Dl. Scott mi-a spus despre asta. Poţi să vii cu toate detaliile acuma?

Denny trebui să ia liftul, singurul mod în care se putea ajunge la apartamentul şefului. Mai fusese o dată acolo, când James era plecat şi-şi amintea luxul şi liniştea locului, departe de zgomotele traficului, orice sunet fiind amortizat de ferestrele duble. Liftul se opri într-un hol larg, zugrăvit în alb şi galben şi cu o carpetă portocalie pe jos. De aici, ajungeai în biroul drei Preston şi într-un mic apartament cu dormitor, baie şi sufragerie, în folosinţa exclusivă a şefului. Denny ciocăni la uşă şi intră în biroul drei Preston, micuţ dar bine echipat. Se îngrozi când o văzu pe vârstnica femeie care bătea la maşină încet şi fără vlagă. Era o femeie micuţă, cu părul blond care începuse să încărunţească şi Denny n-o văzuse niciodată fără un zâmbet pe faţă. Chiar şi acum încerca să zâmbească, dar arăta foarte bolnavă.

— Domnişoară Preston, nu arătaţi bine! Trebuie să mergeţi acasă.

— N-am nimic, şi-şi suflă nasul într-o batistă, într-

adevăr nu mă simt grozav, dar am multă treabă.

— Nimeni nu se aşteaptă ca să mai munciţi când arătaţi atât de rău, insistă Denny. Pe deasupra, mai şi tremuraţi. Domnul Scott ştie cât de rău vă simţiţi?

— Nu ştiu, Denny, dar trebuie să recunosc că mă simt rău.

— Atunci trebuie să-i spuneţi şefului că vă simţiţi rău. Poate să găsească pe altcineva. Sunt multe fete aici care pot bate la maşină, neamaivorbind de faptul că poate să găsească pe cineva la agenţie. N-o să stea lumea în loc fără dumneavoastră şi mai bine aţi merge acasă. Este cineva la domnul Scott?

— Nu.

Pentru moment, îngrijorarea pentru această femeie, o făcu pe Denny să-şi uite resentimentele sale personale şi apăsă pe interfon pentru a-i spune lui James că dra Preston este bolnavă şi trebuie să fie trimisă acasă.

Aşteaptă un moment, răspunse el şi într-o clipă apăru, arătând la fel de îngrijorat ca şi Denny.

— Oh, Mary, n-ai învăţat încă? spuse el într-un mod blând, ceea ce o uimi pe Denny. Este cazul să realizezi că eşti mai importantă decât câteva scrisori. O să găsesc pe cineva să te ducă acasă.

Denny stătea în picioare, liniştită şi surprinsă, în timp ce el luase receptorul, şi se întreba cum s-ar fi simţit, dacă el ar fi întrebuinţat acelaşi ton blând, atunci când ar fi fost vorba despre ea. Probabil că ar fi izbucnit în lacrimi, gândi ea amuzată. Gândul că acest om ar fi fost îngrijorat din cauza ei şi ar fi tratat-o cu blândeţe şi tandreţe, în loc de indiferenţă totală, i se părea imposibil de imaginat.

Domnişoara Preston fu luată de către unul din supraveghetori şi Denny se trezi dintr-odată singură cu James.

— Poţi să baţi la maşină, d-ră Malcombe? întrebă el poruncitor.

— Da… sigur.

— Atunci termină acele scrisori. Presupun că nu poţi descifra scrisul de mână al drei Preston…

— Ba da, răspunse Denny indignată, agasată de tonul liniştit al vocii lui. Am făcut un curs de secretariat când am terminat şcoala.

Linia dură a gurii lui se netezi.

— Ocupă-te atunci, mulţumesc. O să le semnez de îndată ce le vei termina.

În realitate, nu era uşor să descifrezi notiţele drei Preston, pentru că, peste ani, îşi făcuse stilul ei personal de a scrie. Denny trebui să ghicească în câteva rânduri din contextul scrisorilor, sperând că presupusese corect. Rezultatul fu că transcrierea la maşină îi luă mai mult timp decât se aşteptase şi peste un timp, auzi vocea lui James la interfon.

— Ai terminat, d-ră Malcombe?

— Nu încă.

— Ai avut o oră întreagă. Credeam că eşti calificată la acest gen de lucrări.

Denny respiră adânc şi reuşi să nu-şi arate mânia.

— Lucrez cât pot de repede, domnule, replică ea. Vreţi să dau telefon la o agenţie să vă găsească o înlocuitoare?

— Nu! urlă el. Fă ce-ai promis că faci!

După un timp, intră în biroul lui, traversă carpeta aurie simţind ca şi cum ar parcurge kilometri până la biroul unde acesta stătea scriind. În timp ce-i punea scrisorile pe birou, nu putu să-şi alunge din priviri mânia. Ce om îngrozitor era. Cum putea să aibă trei copii atât de drăgălaşi? Şi ce se întâmpla cu ea, sănătoasă şi inteligentă cum era, să simtă cum i se înmoaie genunchii şi să tremure ca o şcolăriţă, la cel mai mic semn al lui?

Adevărul era, presupunea ea, că el avea o faţă atrăgătoare, un corp musculos de atlet, care presupunea siguranţă şi un aer puternic de virilitate, pe care-l degaja ca pe o undă tangibilă.

El semnă scrisorile cu o semnătură puternică şi necomplicată şi le împinse de o parte.

— Vrei să-mi spui ceva? întrebă el fără să o privească.

— Da, dar n-are importanţă. Mă duc să aduc celelalte scrisori.

— Stai jos, domnişoară Malcombe şi încetează să te porţi ca un copil. Ar trebui să primeşti critica ceva mai filosofic.

În vocea lui se distingea o uşoară notă de umor.

— Sunt în stare să primesc orice critică dacă este justificată, ripostă ea.

— Punct lovit!

El îşi ridică privirea, gura rotunjindu-i-se într-un zâmbet condescendent, care era atât de devastator, că Denny înghiţi în sec şi atunci când vorbi ştiu că vorbele ei erau stângace şi incoerente.

— Peter mi-a cerut să vin să vă dau adresa unde va locui doamna Grey, precum şi numele fetelor care vor să încerce să facă demonstraţii cu noile cosmetice.

— Da, desigur. Mulţumesc. Vor veni aici săptămâna viitoare.

— Pot să termin celelalte scrisori? întrebă Denny, simţind că nu mai este dorită.

— Poţi să-ţi iei după-amiaza liberă şi să faci asta altă dată. Şi caută-mi o înlocuitoare pentru restul săptămânii!

La uşă, Denny reuşi să-şi înfrângă emoţia, se întoarse şi întrebă:

— Aţi găsit pe cineva care să aibă grijă de Sarah, d-le Scott?

— Da.

El zâmbi cu un surâs nevinovat care o făcu să se simtă ca pe jar.

— Numai temporar, dar ea începe şcoala săptămâna viitoare aşa că situaţia va fi mai uşoară.

— Bine… eu… dacă vreodată… „oh drace”, gândi ea, dar continuă… dacă pot să vă fiu de vreun folos mi-ar face plăcere…

Ochii săi albaştri erau strălucitori şi pătrunzători, privind direct spre ea şi părând că o ţintuiesc la podea. Simţi în mod curios, că el o observă pentru prima dată.

— Mulţumesc, domnişoară Malcombe, spuse el grav.

Nu o să uit.

Vocea lui Peter o smulse din visare.

— Ai stat o grămadă de timp acolo deşi ai avut de dus doar o adresă şi câteva nume.

— Domnişoara Preston nu se simte bine şi a trebuit să plece acasă. Am bătut ceva pentru dl. Scott. Trebuie să mă întorc înapoi şi să termin, după ce mănânc.

— Nu glumeşti?

Peter se aşeză în faţa ei.

— Este grea sarcina ta. N-a găsit o înlocuitoare?

— A găsit pentru mâine.

Denny ridică din umeri ca şi când nu i-ar fi păsat.

— Să presupunem că aş avea nevoie de tine aici…

— Adevărat?

— Nu. Dar nu asta este problema. Oh, pot vedea zelul tău pentru şef. Apropo, de când datează ceea ce ai pentru el?

Totul fu atât de brusc, că Denny nu avu timp să inventeze o scuză ca să nege. Simţi cum o părăseşte culoarea din obraji şi energia din picioare.

— Nu fi idiot, zise ea plat.

— Eu sunt idiot? Ştii bine că nu sunt. Cred că a fost ceva fără precedent când ai renunţat la „liberul” tău, săptămâna trecută, nici acum nu m-am lămurit.

— Termină, Peter! Ce se întâmplă cu tine azi? De când am venit în dimineaţa asta, m-ai pisălogit!

— Îţi spun eu despre ce este vorba, scumpa mea prostuţă. Te plac, aşa precum ştii şi nu-mi place să te faci de râs. Iubito, eşti splendidă, dar nu eşti genul său. E dat dracului de arătos; este bogat şi plin de succes şi înzestrat cu „vino-ncoace”, dar nu te va băga în seamă atâta timp cât există femei ca Fenella Jordan împrejur. Dacă tu ai să te ţii după el, oferindu-te să ai grijă de copiii lui şi să-i faci servicii neobişnuite, îşi va da repede seama de ceea ce simţi pentru el. Atunci el te va da afară atât de repede că nu vei şti cine te-a lovit… sau, va profita de situaţie şi se va distra un pic cu tine, pe socoteala ta. În oricare dintre cazuri, vei termina foarte, foarte lovită.

Un sentiment de răceală o pătrunse pe Denny când îşi dădu seama că tot ceea ce spune el este adevărat... „Dar nu mă pot opri!” îşi zise ea în gând, dorindu-şi din toată inima să poată vorbi despre asta cu Peter. Dar nu putea acum. Era prea curând.

— Trebuie să merg şi să termin acele lucrări, zise ea cu o voce înăbuşită şi-l auzi fluierând lung.

— În regulă, ai grijă de ce ţi-a spus unchiul Peter. O să vin cu tine. Trebuie să-l văd pe James.

O luă de umeri şi ieşiră împreună. Peter chemă liftul şi când uşile se deschiseră, dădură nas în nas cu Fenella care făcea o splendidă poză în interiorul liftului. Era îmbrăcată cu o rochie de mătase, foarte sofisticată şi cu o jachetă crem, fără a ţine cont de căldură. Văzându-i, faţa machiată i se lăţi într-un zâmbet. „Foarte bine machiată” era cuvântul cel mai potrivit cu care ai fi descris-o. Fenella avea probabil în jur de treizeci şi cinci de ani şi făcea tot ce putea ca să-şi ascundă vârsta.

— Domnişoara Malcombe, murmură ea. Ce plăcere să te întâlnesc din nou. Şi Peter!

O mână subţire şi manichiurată se întinse către el şi Peter zâmbi când i-o luă.

— Ce drăguţ! Sunt ani de când nu ne-am văzut.

— Ce mai faceţi, domnişoară Jordan? întrebă Peter cu o voce ce se voia impersonală, dar care nu-i ascundea sentimentele.

Fenella părea să lumineze cu strălucirea sex-appealului său, coridorul îngust.

— Oh, sunt bine, dragă, şi dumneata arăţi bine. Sunt aici în ceea ce s-ar numi o călătorie de afaceri, controlând magazinul. James, însă, manipulează lucrurile de aşa manieră că nu este nimic de controlat, aşa încât a devenit o călătorie de plăcere. Merg să-l văd pe James acum.

— Vin cu dumneavoastră.

Peter intră în lift. Zăpăcit, îşi aminti de Denny şi se întoarse să se uite după ea, dar nu fu în stare să reziste farmecului Fenellei.

— O să vin mai târziu, îi spuse ea lui Peter şi se

întoarse în biroul său.

Nu simţea nimic deosebit, şi se întreba doar, dacă James şi Fenella nu avuseseră cumva o aventură împreună. Ar fi fost de necrezut ca vreunul din ei să se mulţumească cu o aventură platonică, iar prezenţa Fenellei în casa lui confirmă acest lucru. Meritau unul pe altul, gândi ea cu necaz.

Mai târziu, ea urcă în biroul drei Preston şi termină scrisorile. Peter intrase cu Fenella într-un birou alăturat şi se auzeau voci dinăuntru. Simţi un acut sentiment de singurătate, care era absurd, deoarece n-ar fi intrat alături nici dacă ar fi fost invitată.

Când termină scrisorile, le lăsă pe birou, într-un loc unde James le-ar fi putut vedea şi se întoarse în propriul ei birou.

La mijlocul dimineţii următoare, telefonul de pe biroul lui Denny sună şi înlocuitoarea domnişoarei Preston pentru o săptămână îi spuse că domnul Scott doreşte să o vadă.

— Chiar acum! adăugă ea pe un ton energic.

Denny se strâmbă, dar acest „chiar acum” nu putea fi trecut cu vederea. Se uită în oglinda din poşetă, se pieptănă rapid, dar rezistă tentaţiei de a se machia mai mult. Era greu de crezut că James va fi interesat de persoana ei. Noua fată îi indică să meargă drept în biroul lui

James şi Denny intră cu o oarecare nelinişte. El scria şi când o văzu îi spuse să ia loc.

— N-o să te reţin mult, domnişoară Malcombe. În acel moment, doar, ea începu să gândească la motivul pentru care era aici. Făcuse cumva ceva rău? Încercă să-şi amintească, dar nu descoperi nimic care ar fi făcut să fie chemată la el în birou. Privi pe furiş printre gene şi văzu că-şi lăsă stiloul jos şi-şi ridică privirea. Nu părea furios.

— Sper că n-ai de făcut ceva special în această după-amiază.

Denny nu răspunse şi după un moment el întrebă:

— Ai ceva de făcut?

— Dacă o să spun „nu”, o să credeţi că nu sunt suficient de ocupată, spuse Denny încet.

Pe neaşteptate, el zâmbi amuzat.

— Punct lovit! În acest caz, sper ca răspunsul dumitale să fie: „nu”.

— N-am nimic de făcut, care să nu poată aştepta până mâine, căzu ea la învoială.

— Foarte bine.

Îşi dădu scaunul la o parte, se ridică în picioare şi merse la geam. În birou era cald şi-şi scosese haina. Muşchii umerilor şi spatelui se profilau sub cămaşa albă. Îşi aprinse o ţigară şi zise:

— Cumnata mea, împreună cu o prietenă, a plecat la Poole, la recuperare, pentru că leziunile au fost mai grave decât păreau la prima vedere. Ea mi-a ţinut casa de când a murit soţia mea şi plecarea ei a fost mai grea decât mi-am închipuit. Am găsit o femeie care este foarte eficientă, dar nu este tipul de om de care să fie atraşi copiii.

Vorbea cu o voce plată, pe un ton practic şi Denny, urmărindu-i faţa smeadă şi expresivă, ghici pe jumătate ceea ce voia să spună.

— Sarah împlineşte mâine cinci ani. Întotdeauna i-am făcut o petrecere şi acuma, fiindcă a început şcoala, consideră petrecerea de o mare importanţă. Margaret se descurca întotdeauna cu invitaţii.

El ezită şi Denny îi iertă jignirile din trecut, nedreptăţile şi reproşurile.

— Vreţi să-i organizez petrecerea lui Sarah? întrebă ea încet.

— Mi-ai oferit ajutorul dumitale, dacă am nevoie vreodată, îi reaminti el. Poate ai vrut să fii politicoasă…

Iubirea o învălui ca un val cald, fierbinte.

— Nu, am fost sinceră. Sunt foarte bună în organizarea petrecerilor pentru copii. Mătuşa şi unchiul care m-au crescut, aveau şase copii, toţi mari ca mine şi care la rândul lor aveau copii. Ani de zile le-am organizat acestora petrecerile de aniversare.

El aprobă şi întrebă:

— Nu ai alte rude?

— Nu.

Cuvântul îi ieşi prea brusc pentru a fi politicos şi el îi azvârli o privire profundă, dar nu mai abordă subiectul. Spuse:

— O să aranjez cu Peter să-ţi dea mâine liber toată ziua şi dacă vrei, poţi merge acum acasă la mine, să faci pregătiri împreună cu d-na Markham, menajera mea temporară. I-am spus că o să vii.

Denny se uită uimită la el cum zâmbeşte:

— Am fost suficient de optimist ca să presupun că o să fii de acord.

CAPITOLUL 4

Doisprezece copii, toţi de vârsta Sarei, veniră la petrecere. Fuseseră aduşi de mamele lor, care-i conduseseră până la uşă, nu fără a se uita mai întâi cu curiozitate la Denny, care era foarte atrăgătoare, în rochia ei albastră cu mânecuţe scurte şi cu părul său blond legat cu o fundă albastră, la spate. Dana Markham plecase după cumpărături în acea dimineaţă, lăsând-o pe Denny să se distreze singură în bucătărie. Ea făcuse prăjituri şi biscuiţi şi creme cu frişcă, suficiente ca să înmoaie inima oricărui copil. Era o bucătăreasă foarte entuziastă, dacă nu chiar ambiţioasă, iar bucătăria de la „Brazi” era un vis, echipată cu tot ce trebuie, luminoasă şi cu aer condiţionat. Pentru că în acea dimineaţă nu era nimeni în casă, în timp ce aştepta ca prăjiturile să se coacă, Denny exploră camerele de la parter. În ceea ce presupunea a fi un studio ea admiră două splendide picturi moderne de Paul Klee, alta de Kadinsky, ambele originale, şi un birou Queen Anne cu două cutii preţioase. Deşi nu mai văzuse astfel de lucruri, Denny care admira tot ceea ce este frumos, simţi perfecţiunea acestor lucruri. Îşi aminti din nou de cuvintele Fenellei Jordan – James era un perfecţionist. Îşi putea permite să fie: avea gust şi bani ca să-şi cumpere tot ceea ce doreşte, să aleagă tot ceea ce doreşte, să aleagă tot ceea ce este mai bun şi să ocolească imperfectul. Niciodată nu s-ar fi mulţumit cu lucruri de mâna a doua.

Încercă să nu se gândească la propriile sale imperfecţiuni ci doar numai la ceea ce are bun; cum să se descurce cu petrecerea şi cum să inventeze nişte jocuri pentru vârsta de cinci ani.

La ora trei, Sarah năvăli acasă, foarte excitată şi Denny o ajută să se îmbrace cu rochia ei nouă.

— Este totul în regulă cu petrecerea şi jocurile, Denny? întrebă ea, mutându-se de pe un picior pe altul.

— Da. Stai liniştită, dragoste, altfel n-o să-ţi pot încheia rochia niciodată. Gata. Acum nu te mai tăvăli până vin musafirii.

— Nu. O să stau cât se poate de liniştită ca să nu-mi mototolesc rochia.

Deodată, Sarah îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui Denny şi o sărută zgomotos.

— Îmi pare bine că ai venit, Denny. Este mai bine chiar dacă aici ar fi fost tanti Margaret. Nu-i aşa că tata a fost deştept că s-a gândit la tine?

— Foarte deştept, o aprobă Denny. Acum, mă duc să mă schimb, n-o să dureze mult.

— Pot să vin? întrebă Sarah, sărind în sus.

Inima lui Denny se opri o clipă, după care se porni din nou.

— Nu, spuse ea repede. O să-mi ia mai puţin timp dacă o să fiu singură.

Ea îşi pusese rochia într-o cameră separată, pe care i-o indicase d-na Markham şi acum îşi scoase bluza şi fusta şi-şi spălă faţa la chiuvetă. Se îndreptă şi se uită în oglindă, privindu-se drept în ochi. După ce se hotărâse să nu se uite, îşi lăsă privirea să-i alunece pe corp.

După zece ani, gândi, ar fi trebuit să se obişnuiască cu asta. Dar apoi îşi adăugă sieşi, aproape cu un mic ţipăt: „Niciodată nu mă voi obişnui”!

Cicatricea cea mai vizibilă era deasupra umărului stâng, chiar în dreptul claviculei. Pielea era zbârcită şi arăta hidos. Celelalte, tot pe stânga, pe partea sânului şi a cutiei toracice se micşoraseră mult, dar în ochii ei arătau foarte urât. Foarte rar **se** uita la ele, pentru că dacă o

făcea, îşi amintea automobilul în flăcări şi pe părinţii săi murind… chiar acum simţi o durere şi apoi operaţiile care par a urma şi…

Cu o mişcare nervoasă, îşi trase rochia albastră şi-şi acoperi semnele. Ca toate rochiile sale, chiar şi cele mai subţiri de vară, avea un guler înalt. Fiind dintr-un splendid bumbac mercerizat, Sarah i-o admiră cu încântare copilărească, ceea ce făcu să-i crească moralul lui Denny.

Petrecerea fu asemănătoare cu majoritatea zilelor **de** naştere. După ceai, Denny organiză câteva jocuri şi după aceea, acompaniindu-i la pian pe copii, cântară cântece de grădiniţă. Dar fu surprinzător de obositor şi la ora când mamele veniră să-şi ia progeniturile, Denny se simţi „terminată”.

Mark şi Simon, care jucaseră cricket după orele de clasă, veniră acasă şi imediat după ei apăru şi James. El observă scena de la distanţă; Mark şi Simon care urmăreau televizorul, Sarah jucându-se cu noua sa păpuşă şi pe sofa, Denny, cu o expresie de nepătruns pe figură. Văzându-l, aceasta sări în picioare. Ea trebuie că se gândea că ar fi cazul să plece acasă înainte de a veni el şi nu se aşteptase să vină aşa de devreme.

— Te-ai distrat bine? o întrebă el pe Sarah, aplecându-se s-o sărute.

— Grozav, tată. A fost cea mai reuşită petrecere. Denny a fost grozavă.

James râse.

— O faci să roşească, zise el, zâmbind prietenește către Denny.

Denny era incapabilă să glumească în prezenţa lui, acum, când era atât de destins. Devenise dintr-odată atât de uman, că sentimentele pe care le avea pentru el păreau să se amplifice şi să umple camera. Se temea ca el să nu le simtă. Spuse precipitat:

— Tocmai voiam să plec.

— Să pleci? păru el surprins. Prostii. Nu pot să cred că după ce ai muncit atât o să dispari. Aşază-te şi lasă-mă să te servesc cu ceva de băut. Ce doreşti, sherry sau ceva

mai tare?

Denny se aşează la loc pe sofa.

— Sherry este exact ceea ce aş dori, murmură ea.

El turnă sherry în două pahare şi se aşează lângă ea pe sofa; ea îi urmări fiecare mişcare pe care o făcea, chiar şi felul în care cămaşa se ridică şi cobora în ritmul respiraţiei. Era recunoscătoare prezenţei copiilor şi se întreba când va trebui să plece. În mod curios, dorea să plece, pentru că era dureros şi mai ales chinuitor să fie aici; se tortura cu tot felul de gânduri ca acela că ar fi fost o pereche căsătorită, care se bucura de pacea serii, împreună cu copiii lor… James spuse:

— Staţi acasă, băieţi, în seara asta? Aş vrea să iau masa în oraş cu dra Malcombe.

Denny îşi ridică privirea uimită, nevenindu-i să creadă că auzise bine. Îl privi pe James care se aplecase şi părea conştient de furtuna pe care o strânsese în inima lui Denny. Se gândi că la urma urmei, ar fi trebuit s-o întrebe şi pe ea; apoi se întrebă ce va trebui să vorbească ca să-l intereseze toată seara; apoi toate acestea dispărură, rămânând doar bucuria de a petrece o seară întreagă cu el.

— O să stau acasă, spuse Mark. Este un film cu James Bond la TV.

James îşi ridică faţa de pe jocul de puzzle. Capul său brunet stătuse apropiat de al Sarei şi Denny remarcase asemănarea. Faţa sa încă păstra blândeţea rezervată pentru copiii săi.

— E-n regulă? întrebă el atât de firesc, de parcă ar fi discutat despre ceva lipsit complet de importanţă.

Denny reuşi să încuviinţeze din cap.

— Nu sunt îmbrăcată chiar pentru a ieşi undeva, obiectă ea.

— Arăţi bine, insistă el. Nu vom merge într-un loc prea pretenţios. Vreau să discutăm.

El ieşi afară din cameră în urma acestei revelaţii şi Denny, aşteptându-l, se minună ce anume ar fi vrut el să-i spună şi nu putea, în această casă sau în atmosfera de

lucru a biroului său.

Erau multe restaurante în Hesleton şi James alese un mic restaurant italian numit „Gondola”, pe care Denny îl ştia din auzite. Peter fusese acolo odată, cu o fată pe care încercase să o impresioneze şi Denny îşi aducea aminte despre comentariile sale amuzante; mâncarea fusese atât de bună că fata îşi concentrase atenţia asupra ei şi nu asupra lui; tot timpul aceasta se uitase după chipeşul chelner; plata fusese astronomică. Se pare că locul era foarte, foarte costisitor.

James fu întâmpinat de către şeful restaurantului şi deşi nu rezervase nicio masă, fu asigurat că o va primi pe cea mai bună.

— Vreţi să mergeţi la bar, d-le Scott? întrebă acesta.

— Nu. Mergem direct la masă. Adu-ne băuturile acolo!

Denny rămăsese tăcută, era năucită şi prea speriată ca să nu spună sau să facă ceva greşit. Aceasta nu se datora faptului că nu era obişnuită să iasă în lume, dar niciodată nu fusese tratată cu atâta reverenţă, iar modul în care chelnerii se învârteau în jurul ei, luându-i jacheta, trăgându-i scaunul ca să se aşeze, despăturindu-i şervetul, îi inspirau teamă şi oarecare timiditate.

Masa se desfăşură calm; aşa cum Denny se aşteptase, James comandase meniul, vorbind cu chelnerul şef într-o italiană curgătoare şi totul era impecabil: mâncarea, vinul, compania. Descoperi că nu era greu să faci conversaţie cu el şi temerile sale că l-ar plictisi erau nefondate pentru că el conduse discuţia cu uşurinţa unui om obişnuit cu viaţa socială. Denny se întrebă ce caută un astfel de om în Hesleton.

În prima parte a serii, nu descoperi motivul pentru care el îi ceruse să mănânce cu ea. Se lămuri abia mai târziu când masa fusese curăţată şi cafelele şi coniacul apărură. James aprinsese o ţigară şi privea liniştit peste ea, în timp ce Denny îl observa pe furiş, examinându-i faţa plăcută şi încercând să nu se simtă ca Cenuşăreasa. Dar totul trebuia să aibă un sfârşit şi mâine se va trezi în biroul

său, iar el într-al lui; ea va fi iar domnişoara Malcombe, asistentă de personal, funcţionar cu niciun fel de importanţă. La acest gând, colţurile gurii îi căzură un pic în jos.

— La ce te gândeşti? întrebă el dându-şi seama de faptul că nu era atentă.

Ea răspunse prompt:

— Mă întrebam la ce vă gândiţi?

El râse încetişor.

— Gândurile mele sunt mai complicate. Vreau să te întreb ceva personal. Dacă nu vrei să-mi răspunzi poţi să mă trimiţi la dracu'…

— N-aş îndrăzni! îl întrerupse Denny.

El zâmbi.

— Ai permisiunea mea şi promisiunea că n-o să-ţi fac nimic. În afară de asta, nu cred că ţi-e frică de mine. Mi-amintesc că de două ori mi-ai spus „domnule"…

— Sub formă de respect, spuse ea maliţios.

— Respect? Nu se prea vedea. Era mai multă insolenţă decât respect, dar nu te învinuiesc pentru asta. Ai fost foarte drăguţă cu copiii şi nu mă îndoiesc că meritam să mi se zică „domnule", în modul în care mi-ai zis.

O mică luminiţă i se aprinse în ochi şi încurajată de coniacul care o încălzise, ea spuse:

— Cred că eram furioasă.

— Ştiu că erai. De altfel, asta nu are importanţă. După cum îţi spuneam, vreau să te întreb ceva personal.

— Da. Dacă nu o să vreau să răspund, vă voi trimite la dracu'!

— Bine. În primul rând aş vrea să te întreb dacă este ceva serios între dumneata şi Peter.

Era ultimul lucru la care Denny s-ar fi aşteptat. Se uită la el cu gura căscată şi după o pauză, bolborosi:

— Nu, nu este nimic.

— Nu cred că „nimic" este răspunsul cel mai potrivit, spuse el cu răceală. Din ceea ce am aflat, îl cunoşti de câţiva ani, lucrezi cu el şi aţi avut multe întâlniri.

Ochii lui Denny se măriră şi ea fu conştientă de enervarea şi interesul lui, un amestec neobişnuit, care o făceau să nu ştie ce să răspundă. Întrebă:

— Aveţi un dosar al fiecăruia, d-le Scott?

— Nu, este rândul meu să spun „nu”, dar am căpătat aceste informaţii, fără să le cer, te asigur, de la domnişoara Preston. Ea este convinsă că până la urmă, dumneata şi Peter vă veţi căsători.

— Greşeşte, spuse Denny liniştită, încă zăpăcită de întorsătura pe care o luase conversaţia. Îl cunosc pe Peter de mult timp, dar suntem doar prieteni.

— Văd, dar nu există altceva… mai romantic, de exemplu? adaugă el încetişor, privindu-i expresia lui Denny. Nu te întreb de dragul de a intra în viaţa dumitale particulară, dar trebuie să ştiu aceste lucruri. Ai douăzeci şi patru de ani şi eşti o femeie foarte frumoasă, mi se pare de neînţeles că nu ai nicio legătură încă.

Nu era de neînţeles, dar Denny nu-i putea spune lui. Complimentul trecu neobservat pentru că ea ştia că nu o complimentase în mod special, ci stabilise o realitate. Faţa ei era foarte plăcută; avea o culoare frumoasă, ochii mari gri-verzui şi un păr care strălucea de sănătate şi frumuseţe, atât de deschis, încât semăna cu argintul. Trupul era bine făcut, la fel şi picioarele. Deşi corpul arăta foarte bine, ea ştia cât de imperfect este.

Spuse cu o voce şoptită:

— Nu am pe nimeni în mod special.

— Chiar pe nimeni?

— Am spus – pe nimeni!

Pentru că vorbise tare şi răstit şi acum se înroşise, murmură o scuză, pe care el o acceptă dând din cap.

— Te întrebi probabil de ce le-am întrebat, spuse el, dar, ştii, lucrurile devin mai puţin complicate dacă ştiu că eşti liberă.

Ţigara i se stinse şi el făcu o pauză ca să o aprindă din nou.

— Voi începe cu începutul.

— Aşa aş vrea şi eu, spuse Denny înţelegătoare.

— Îţi aminteşti că ţi-am spus despre cumnata mea, Margaret. care a plecat să stea cu o prietenă? Această prietenă este tot o fată bătrână şi a rugat-o pe Margaret să stea cu ea şi după ce se însănătoşeşte. Nu o învinovăţesc pe Margaret că vrea asta, are aproape cincizeci de ani şi copiii sunt greu de supravegheat. Asta înseamnă că trebuie să mă aranjez în alt fel, chiar permanent. Copiii te iubesc, de fapt Mark mi-a dat ideea, spunându-mi că este un mare păcat că nu poţi să ai grijă de ei tot timpul.

Denny ascultase într-o deplină tăcere, realizând treptat ceea ce dorea el să spună, dar chiar şi atunci nu fu sigură cu adevărat.

— Nu înţeleg. Îmi sugeraţi să mă angajaţi la dvs… ca menajeră, sau ceva de genul ăsta?

— Nu exact. M-am gândit la asta mai întâi, dar ar fi însemnat prea multe complicaţii cu mersul acasă. Dan Marksham nu locuieşte la mine, dar altcineva care ar avea grijă de copii ar trebui să locuiască la mine. Cred că ar fi foarte prost pentru reputaţia dumitale dacă te-ai muta la „Brazi”.

O privi amuzat pe Denny cum roşeşte, apoi brusc, îşi stinse ţigara, dădu peste cap paharul cu coniac şi-l puse pe masă cu un mic zgomot. Când vorbi din nou, o făcu repede, într-un mod brusc ca şi cum ar fi fost nervos, deşi era ridicol, pentru că Denny nu şi-l putea închipui niciodată nervos.

— Mă gândesc că ar trebui să ne căsătorim, spuse el. Înainte ca Denny să spună ceva, înainte de a înţelege că lucrul minunat pe care-l visase era pe punctul de a se realiza, el continuă:

— Nu mi-o lua în nume de rău, domnişoară… oh, drace, nu pot să mă adresez aşa, acum când îţi propun acest lucru.

O sclipire jucăuşă îi apăru în ochi.

— Preferi să-ţi spun Denise?

— Întotdeauna mi s-a spus Denny, murmură ea încă năucită.

— Atunci să fie Denny. Ceea ce am eu în cap nu este

o căsătorie în adevăratul sens al cuvântului, cel puţin nu acum. De altfel, nu prea ne cunoaştem unul cu altul şi deşi cred că ne-am înţelege bine, este de necrezut că pot aştepta de la tine ceva mai mult decât un sentiment de prietenie. În viitor, cine ştie? Important este că copiii te iubesc şi s-ar bucura să te aibă ca mamă. În mod special, Sarah are nevoie de mamă şi cred că ai fi ideală pentru că sunt un om bogat, Denny, şi-ţi pot oferi o casă bună şi o viaţă confortabilă. Evident că dacă sentimentele tale ar fi fost îndreptate altundeva, lucrurile ar fi fost diferite, dar…

— Aşteptaţi puţin, d-le Scott, obiectă Denny. Nu pot să mă gândesc. Chiar dacă vi se pare răsuflat că totul mi se pare prea rapid, atunci să ştiţi că aşa este.

— Presupun că este.

Zâmbi şi păru dintr-odată mult mai tânăr.

— Te rog, spune-mi James.

Ea roşi din nou şi chiar dacă în sinea ei îl numise James de multă vreme, era greu să-i pronunţe numele cu voce tare.

— Bine… James, murmură ea, dar nu poate fi posibil…

— Spune-mi obiecţiile tale. Dă-mi o şansă ca să le înlătur una câte una.

— În regulă. În primul rând am o slujbă – o slujbă care-mi place.

— O slujbă pe care – iartă-mă – poate s-o facă oricine, dar numai tu eşti în stare – acum – să fii o mamă bună pentru copiii mei.

— Nu ştii nimic despre mine.

— Ştiu ce trebuie să ştiu. Eşti tânără, inteligentă, sănătoasă, prezentabilă…

— Eşti sigur că nu vrei să mă controlezi şi la dinţi?

Replica amară îi ieşi împotriva voinţei ei. El nu realiza ceea ce îi cere. Îi sugera să trăiască în casa lui, să-l ajute să-şi crească copiii, dar era doar un aranjament de afaceri, cu un contract de căsătorie care să-l facă respectabil. Îi oferea o viaţă confortabilă, lipsită de dragoste, în schimbul unei menajere combinate cu o doică.

— Te-am necăjit, spuse el încet. Am încercat să găsesc o cale de a mă exprima, dar se pare că nu am reuşit. Denny, nu te subestimez sub nicio formă. Nu mă gândesc să te transform într-o angajată neplătită. Viaţa ta particulară, în limitele rezonabilului, îţi va aparţine. La fel va fi şi pentru mine. Îţi cer numai ca în ceea ce-i priveşte pe alţii, căsătoria noastră să pară normală.

— Ce este cu domnişoara Jordan? întrebă Denny şi ochii lui se măriră de uimire.

Se întoarse, comandă chelnerului încă două băuturi şi când îşi îndreptă capul, faţa lui era calmă:

— Ce este cu ea?

— Nu sunt o bârfitoare şi nu mă interesează viaţa altora, dar oricine ştie că eşti... foarte apropiat de dra Jordan. Magazinul este plin cu astfel de bârfe.

— Oh... bârfei spuse el nerăbdător. Oameni mici care nu au cu ce se ocupa.

— Poate că aşa este, dar asta nu înseamnă că nu există bârfe. Oricine se aşteaptă ca să te însori cu Fenella.

— Atunci o să aibă o surpriză, nu-i aşa? Poţi s-o vezi în chip de mamă?

— Nu. Dar pot s-o văd ca pe soţia ta. Absent, el trasă cu un deget o urmă pe faţa de masă şi se încruntă uşor ca şi cum ar fi trebuit să ia o decizie importantă.

— Îţi datorez adevărul, spuse el încet. Da, mă gândisem să mă însor cu Fenella. Este o femeie foarte atrăgătoare şi orice bărbat ar fi tentat, dar m-am cam săturat de pretenţiile ei. Nu înţeleg prin asta pretenţii fizice, dar pretenţii în ceea ce priveşte timpul şi buzunarul meu. Este o femeie bogată dar căreia nu-i place să-şi cheltuiască propriii săi bani. Nu vreau să mă căsătoresc cu ea. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Se uită direct la ea, ochii săi fixând-o.

— N-am de gând să-ţi consum timpul vorbind despre altcineva. Poate că nu este corect din partea mea, dar nu mă interesează corectitudinea. Dacă te las să pleci acum, nedecisă, o să găseşti şi mai multe obiecţii şi o să laşi totul baltă şi eu nu vreau asta. Vreau imediat un „da” sau „nu”.

— Nu este corect.

— Nu sunt întotdeauna corect, după cum bine ştii. Da sau nu, Denny?

Ea-l privi cu ochi strălucitori şi James îi acoperi cu mâna sa, micuţa mână ce se odihnea pe masă. El nu ştiu, dar era tocmai gestul pe care trebuia să-l facă. Atingerea sa era blândă şi dură în acelaşi timp, iar simţurile lui Denny se treziră la viaţă. Ea uită cea mai importantă obiecţie pe care o avea şi anume aceea că el era un perfecţionist şi prin căsătoria cu ea va avea o soţie cu nişte cicatrici hidoase.

— În regulă, spuse ea cu o voce abia şoptită, răspunsul este „da”.

El zâmbi şi în acest zâmbet strălucea un triumf pe care ea nu putu să-l înţeleagă. Mâna sa o părăsi pe a ei şi înainte ca Denny să spună ceva, el deschise o mică cutie făcând ca în câteva clipe ea să se trezească cu un inel pe deget. Era un splendid safir înconjurat de diamante şi-i venea perfect.

— Cred că ai fost foarte sigur de răspunsul meu, spuse ea cu o voce tremurată.

— Da, presupun că am fost, încuviinţă el şi pufni în râs, atât de evident de încântat de el, încât Denny trebui să-i întoarcă zâmbetul.

Se uită la inelul de pe degetul său şi se simţi stânjenită. Era logodită cu James. Urma să se căsătorească cu el.

— Aş vrea ca această căsătorie să fie făcută cât mai curând posibil. O să iau o licenţă specială, în aşa fel, încât ceremonia să aibă loc săptămâna viitoare. Mi-e teamă că nu-ţi voi oferi o lună de miere acum – din cauza copiilor. Poate mai târziu, în timpul anului o să aranjăm şi asta, rugând-o pe Margaret să vină să stea cu copiii, iar noi să plecăm undeva la soare. De altfel, o lună de miere nu este necesară, în astfel de circumstanţe. Ai pe cineva special pe care vrei să-l inviţi la nuntă? Ar fi caraghios dacă ne-am căsători fără să spunem cuiva.

— Colegele mele cu care locuiesc şi poate, Peter. Nu

am rude în acest ţinut.

— Bine, zise el. Acum este timpul să te duc acasă. Nu e cazul să te neliniştești cu prea multe amănunte. Am să mă ocup de toate şi tot ceea ce este de făcut pentru tine, este să fii la oficiul stării civile la timp.

Avu un zâmbet scurt şi nevinovat şi continuă:

— Îmi pare rău dacă te-am forţat, Denny, dar este foarte urgent. Nu pot lăsa copiii prea mult fără supraveghere.

— Bineînţeles, îngână Denny.

Se sculară în picioare şi un chelner veni să-i aducă jacheta lui Denny. Fără a se gândi ce face, se puse în mişcare şi ieşi afară cu el, se urcă în maşina lui, răspunzându-i ori de câte ori îi adresa o întrebare. Inelul din deget i se părea foarte greu şi-l atinse, simţindu-i forma. Se simţi dintr-odată îngheţată şi chiar bolnavă, simptome clasice ale şocului, dar reuşi să-şi zâmbească sieşi, în întuneric. James opri maşina.

— Ar fi mai bine să nu te mai întorci la serviciu, spuse el. O să-l văd pe Peter mâine şi o să aranjez să capete pe cineva în schimb, dar în niciun caz nicio altă asistentă de personal. N-am considerat niciodată necesară prezenţa a doua persoane la „personal”, dar precis el îmi va cere pe cineva care să facă muncă de secretariat.

Lui Denny îi veni să râdă. Ca o ironie a sorţii, James trebuia s-o ia de nevastă în loc s-o dea afară.

O conduse până la uşa casei, o aşteptă să intre înăuntru, dar nu făcu nicio încercare să o sărute.

Era aproape miezul nopţii şi Denny realiză că atât Lynne cât şi Margie se culcaseră. Nu ar fi suportat curiozitatea lor în această seară.

CAPITOLUL 5

— Acum eşti într-adevăr mama mea? întrebă Sarah, în timp ce Denny o băgase în pat şi o învelea.

— Da.

— Pot să-ţi spun „mamă”?

Denny zâmbi.

— Dacă vrei, mie mi-ar plăcea foarte mult.

— Eu vreau. Niciodată n-am avut o mamă. Simon şi Mark o să-ţi zică şi ei „mamă”?

— Poate cu timpul.

Denny se aşeză pe pat şi începu s-o mângâie pe păr pe mica fetiţă. Sarah primise vestea că va avea o nouă mamă cu mare plăcere. James nu-i spusese înainte de nuntă, cu toate că fiii ştiau, pentru că dorea ca ea să meargă la şcoală ca de obicei şi o pusese în faţa faptului împlinit. Sarah fusese neaşteptat de matură acceptând ideea ca Denny să-i facă baie, să o culce, ca şi cum ar fi fost ceva firesc.

— Îmi citeşti o poveste? întrebă ea, tanti Margaret îmi citea, dar doamna Markham niciodată.

Denny era mai mult decât doritoare să întârzie momentul când va coborî scările şi se va afla faţă în faţă cu noul ei soţ. De când se întâlniseră la ora unsprezece, în dimineaţa aceasta, la starea civilă, nu fuseseră deloc singuri şi pentru asta era recunoscătoare. În timpul săptămânii în care o ceruse de soţie, ea-l văzuse foarte puţin; o scosese de două ori să ia masa în oraş şi într-o zi merseseră cu maşina la Poole ca s-o vadă pe Margaret, sora primei soţii a lui James. Denny se temuse ca Margaret să n-o primească cu ranchiună, dar temerile îi fuseseră înlăturate când Margaret, absolut fermecătoare, când rămăseseră singure, i se confesase că este uşurată de faptul că James nu se căsătorise cu Fenella Jordan.

— A fost teama mea de multă vreme, recunoscu ea. O astfel de femeie ar fi fost o mamă îngrozitoare.

James devenise mai prietenos şi acum Denny se simţea mult mai relaxată în compania lui. Comentariile critice ale lui Peter n-o supărau şi considera că a făcut ceea ce trebuie. Chiar dacă era o căsătorie lipsită de dragoste, cel puţin din partea lui James, asta nu însemna că relaţia lor n-ar putea fi fericită şi profitabilă pentru amândoi.

Aşa încerca Denny să se convingă şi aşa simţise până în această dimineaţă când se trezi că este doamna Scott; inelul de cununie era pe degetul ei – lucrul devenise

irevocabil.

Sarah adormise. Încetişor, Denny se ridică în picioare şi se uită împrejurul dormitorului atât de drăguţ. Se simţea rău din nou şi dori cu disperare ca acest simptom să nu mai apară atunci când era tulburată emoţional.

Nu putea să rămână fixată aici, în acest dormitor pentru totdeauna. Denny merse să-şi aranjeze părul în propriul său dormitor. Era o cameră splendidă cu un pat dublu, uriaş, un şifonier imens şi o masă de toaletă la care era aşezat un scaun în stil victorian. Culorile camerei erau alb şi albastru deschis. De aici se ajungea într-o baie comună cu James, al cărui dormitor era la celălalt capăt. Intimitatea faptului o făcu pe Denny să se ruşineze un pic şi-şi spuse să nu uite să închidă uşa de la baie, care dădea spre James, ori de câte ori va fi înăuntru.

La parter, intră în camera de zi, unde James care citea ziarul, se ridică la apariţia sa şi zâmbi. Era îmbrăcat într-o cămaşă descheiată la guler şi pantaloni bleumarin, iar Denny care nu-l văzuse niciodată decât în costum, îl studie, privindu-i umerii laţi şi corpul viguros şi subţire, corp ce era evidenţiat de hainele în care era îmbrăcat acum. Realiză dintr-odată, cu emoţie, că această fiinţă plină de virilitate este soţul ei.

— Totul este în ordine? întrebă el, referindu-se la Sarah.

— Da. A adormit.

— Bine. De obicei urc la ea, dar acum nu vreau s-o deranjez.

Merse la măsuţa de lângă fereastră şi Denny văzu ca pe ea era o frapieră, din care James extrase o sticlă de şampanie. Îl privi cum toarnă lichidul rece în două cupe, cum traversează camera şi-i întinde una ei. Era atât de relaxat, atât de prietenos, încât simţi cum emoţia i se micşorează.

— Presupun c-ar fi trebuit să ieşim în oraş ca să sărbătorim, spuse el. Nu în fiecare zi te căsătoreşti.

— Îmi pare bine că nu am ieşit, îi spuse Denny cu

sinceritate. Mă simt atât de obosită că nu aş fi fost în stare.

Ochii lui albaştri o priviră cu seriozitate şi ea se înroşi şi-şi feri privirea.

Se întrebă la ce s-o fi gândind el oare.

Ciocniră paharele. Şampania era delicioasă.

Era aproape întuneric şi acum, în timp ce stăteau în apropiere de fereastră, trecu o pală de vânt şi picături de ploaie începură să bată în geam. Era prima ploaie după multe săptămâni. James îşi lăsă jos paharul şi începu să tragă draperiile.

— S-a terminat cu vara, remarcă el.

— A ţinut mult mai mult decât alte veri.

El se întoarse şi spuse amuzat:

— Sper că nu o să avem atât de puţin să ne spunem unul altuia încât să vorbim despre vreme.

Îi luă mâna, o conduse de-a lungul camerei şi o aşeză pe sofa, lângă el.

— Am aranjat să stăm acasă în seara aceasta pentru că am simţit că ar trebui să ne străduim să ne cunoaştem unul pe altul. Această ultimă săptămână a fost aşa o aiureală că n-am aflat despre tine mai mult decât atunci când te-am cerut de nevastă.

— Ţi-ai asumat un risc, spuse Denny zâmbind. Cum îţi închipui că sunt? Poate m-am măritat cu tine pentru bani…

— E adevărat?

— Nu, bineînţeles că nu.

— N-am să te întreb „de ce”, râse el, nu cred că mi-am asumat un risc. Sunt destul de bun în a-i aprecia pe oameni şi a fost mai mult decât suficient faptul că Sarah şi copiii te-au plăcut. Apropo, unde sunt băieţii?

— Cred că sunt în camera lui Mark şi ascultă discuri.

— De acum încolo ar trebui să ştii, îi aminti el cu blândeţe, doar eşti mama lor.

— Da, spuse ea calm, de aceea te-ai însurat cu mine.

Surprinzător, seara trecu destul de plăcut cu toate micile pauze stânjenitoare, care sunt caracteristice

oamenilor care nu se cunosc între ei. Denny presupuse că în serile care vor urma, vor fi puţine momentele când vor fi în întregime singuri. Şi-l aminti spunându-i că-şi va continua viaţa sa proprie. Însemna asta că va continua s-o vadă pe Fenella? Nu se însurase cu Fenella pentru că nu era o mamă bună pentru copiii lui, dar Fenella era o femeie atrăgătoare care nu s-ar fi dat în lături să aibă o legătură cu soţul unei alte femei.

La ora unsprezece, se ridică în picioare şi-i spuse cu vocea sa plăcută că merge la culcare, iar James care deschisese televizorul pentru a asculta ultimele ştiri, zâmbi şi încuviinţă din cap. Urcă la etaj, se îmbăie rapid, amintindu-şi să închidă uşa care dădea spre James, după care o descuie, se îmbrăcă în cămaşa de noapte şi se băgă în pat. Nu putu să adoarmă dintr-odată şi începu să treacă în revistă evenimentele din timpul zilei. Încă era trează, gândindu-se, când auzi un zgomot uşor lângă uşă şi realiză că nu este singură.

Scoase un ţipăt scurt şi se ridică în şezut. Aprinzând lampa de pe noptieră, îl descoperi pe James care stătea în cadrul uşii de la baie. Era îmbrăcat doar cu pantalonii de la pijama şi Denny nu putu să se oprească să nu-i privească bustul gol, cu pielea caldă şi bronzată care-i acoperea muşchii tari; şuviţele de păr negru buclat de pe piept. Înghiţi convulsiv şi îşi trase cuvertura peste ea cu toate că nu era mult de văzut, deoarece îmbrăcase o cămaşă de noapte cu un guler înalt şi mâneci lungi. De ani de zile – de la accident – se acoperea întotdeauna prea mult, chiar şi când era singură, ca să nu i se vadă corpul.

— Ai lăsat uşa de comunicaţie deschisă, zise el.

— Aşa am făcut?… Îmi pare rău, eu… bâigui ea jenată, realizând că atunci când încuiase şi apoi descuiase uşa dinspre el, uitase probabil să închidă propria ei uşă. Apoi îi observă expresia feţei şi-şi dădu seama cu emoţie, că el credea că lăsase special uşa deschisă, ca un fel de invitaţie. O roşeaţă puternică îi coloră faţa care păli apoi, lăsând-o fără culoare şi-şi strânse şi mai puternic aşternutul în jurul corpului. El se îndreptă spre ea zâmbind

sfios:

— N-aş putea spune că nu sunt bucuros. Eşti o femeie foarte frumoasă, Denny, şi eşti nevasta mea.

— Nu m-aş socoti om dacă aş putea spune că nu te doresc.

Denny privi în sus spre el. Părea de două ori mai înalt şi spătos ca de obicei; întotdeauna găsise apropierea lui tulburătoare, dar acum, cu acest licăr de dorinţă în ochi, cu corpul său pe jumătate gol atât de aproape, simţi că este în pragul leşinului – totul în ea, fiecare grăunte de feminitate tânjea după el.

James îi atinse uşor părul şi apoi, înainte ca ea să spună ceva, se aşeză pe marginea patului şi o cuprinse cu braţele. Gura lui o acoperi pe a ei; nu era vorba de tandreţe sau dragoste. Ea-i simţi pasiunea şi dorinţa şi mintea i se tulbură. Gura lui deveni tot mai întreprinzătoare şi ea se simţi culcată pe pat, cu buzele sale arzătoare plimbându-i-se pe gât. Dăduse la o parte aşternuturile şi cu una din mâini încerca să-i desfacă şiretul ce-i închidea cămaşa de noapte în jurul gâtului.

Şi atunci ca şi când o găleată cu apă rece ar fi fost azvârlită peste ea, Denny văzu, prin ochii lui, trupul său cu cicatrici şi într-o secundă îngrozitoare, îşi imagină cu oroare repulsia şi sila care ar fi putut să-l apuce, anulându-i orice urmă de dorinţă. Începu să se lupte cu toate puterile. Nu putea să nu facă asta. Mai bine să-l supere cu refuzul ei decât să-i vadă dezgustul. Îşi eliberă gura de sub a lui şi-i împinse pieptul cu mâinile.

— Nu! strigă ea cu un ţipăt deznădăjduit. Ai interpretat greşit. Am lăsat uşa deschisă din greşeală. Lasă-mă în pace, te rog. Ai spus că nu aştepţi nimic de la mine.

El nu o lăsă imediat ci încet, enervant de încet, o îndepărtă de el. Denny îi văzu faţa şi se îngrozi; era foarte albă, iar ochii – nişte crăpături care aruncau săgeţi.

— Există un nume foarte urât pentru fete ca tine, Denny, spuse el încet, vorbind cu o grijă exagerată.

Se simţi biciuită de cuvintele insultătoare, dar ştia că

le merită. Putea să nu se ajungă la asta explicându-i că nu lăsase dinadins uşa deschisă, dar fusese atât de pierdută… atât de fericită în braţele sale…

— Îmi pare rău, suspină ea.

— Şi mie.

El ridică o mână ca să o mângâie, dar ea se trase cu teamă. Îşi trase mâna şi vocea lui sună aspră şi plină de dezgust.

— Nu te nelinişti. Niciodată nu a trebuit să violez o femeie ca să iau ceea ce doresc şi nu intenţionez să încep acuma. Există o mulţime de femei care doresc să-mi ofere ceea ce tu consideri a fi atât de preţios.

Se opri aici, stând în picioare şi privind spre faţa ei înfricoşată şi nenorocită.

Cel puţin ştim cum stăm. De aici înainte voi folosi cealaltă baie aşa că nu va fi niciun pericol de a mai „greşi”. Trebuie să ne stabilim clar poziţiile. Aştept de la tine să ai grijă de copii, să-mi conduci casa şi să te comporţi ca o gazdă când primesc pe cineva. Este clar?

— Da, răspunse ea cu o voce slabă.

— Bine. Vezi să nu uiţi!

Se întoarse şi plecă, ieşind şi trântind uşa cu zgomot. Imediat după aceasta, se auzi închizându-se uşa de la camera lui şi cheia învârtindu-se în broască. Doar în acel moment, Denny îşi dădu drumul la respiraţie şi constată că faţa-i era plină de lacrimi care-i udau cearşaful, începu să tremure violent, valuri de disperare cuprinzând-o. Îi trecu prin minte expresia „cum ţi-ai aşternut aşa o să dormi” şi o scutură un hohot de plâns, înainte de a se putea opri.

Doamne, Dumnezeule, cum îşi mai aşternuse patul!

CAPITOLUL 6

Când se trezi într-un târziu, în această primă dimineaţă de femeie căsătorită, Denny începu să se gândească cu spaimă, nu la anii ce urmau să vină, ci la viitorul apropiat şi anume, la momentul când va da ochii cu James. Se simţea obosită şi lipsită de energie, cicatricea de pe umăr o durea ca pentru a-i aminti prezenţa. Se îmbrăcă cu o bluză cu mâneci lungi şi o fustă şi coborî la parter.

James îi explicase că d-na Markham, care venea zilnic la ora nouă, se va ocupa de preparatul mâncării, cu excepţia micului dejun care intra în obligaţiile ei. Începu să aştearnă faţa de masă şi imediat apăru şi Mark care se aşeză la masă punându-şi lapte peste cereale. Denny puse pâine la prăjit şi se duse s-o scoale pe Sarah. Încă nu era obişnuită cu rutina zilnică, dar era mai bine să-şi stabilească propria sa rutină şi să vadă cum merg lucrurile.

Copiii toţi mâncau când intră James. Când ochii săi îi întâlniră pe ai lui Denny, zise un scurt „Bună-dimineaţa" şi se aşeză să mănânce şi el. În timpul dejunului îi ascultă pe băieţi vorbind despre etapele de fotbal ale viitorului sezon, după care intră în biroul său, îşi închise servieta şi se duse la maşină, unde-l aşteptau băieţii.

— S-o conduci pe Sarah la şcoală, îi ordonă lui Denny cu o voce gravă şi autoritară. Începe la ora nouă şi termină la ora trei. Ai să găseşti o maşină nouă în garaj, pe care am luat-o pentru tine. E probabil ceva mai bună decât vechea ta maşină.

— Mulţumesc, spuse Denny, uitându-se la el cum îşi înnoda cravata, în oglinda din hol.

În costumul său impecabil şi cămaşă albă, arăta auster, nu mai era acelaşi om care venise în camera ei noaptea trecută… brusc îşi alungă acest gând. Orice s-ar fi întâmplat, nu trebuia să regrete. Ce trebuia să se întâmple se întâmplase şi nu era bine să se gândească că lucrurile ar fi putut să fie diferite.

— Când vii să mănânci, diseară? îl întrebă în timp ce acesta se îndrepta spre uşă.

— O să mănânc în oraş şi o să vin târziu. Nu trebuie să te oboseşti aşteptându-mă.

Denny privi uşa pe care o închisese în urma lui cu putere şi-şi închise ochii preţ de câteva momente dureroase. Oare ieşea cu Fenella Jordan? El spusese că o să caute dragoste în altă parte şi ea se întrebă cât de des va lipsi el de acasă.

În realitate, el cină acasă, în această primă

săptămână, doar de trei ori, iar în celelalte ocazii nu încercă să dea nicio explicaţie. Pe de altă parte, niciodată nu minţea că ar fi lucrat în plus, sau ar fi avut probleme la serviciu ca să trebuiască să dea explicaţii, spunea simplu că n-o să fie acasă şi d-na Markham era înştiinţată de Denny că o să mănânce singură. Pentru că copiii mâncau la şcoală, plictisită să stea singură la masa cea mare, Denny îşi lua prânzul pe o tavă, în poală, sau în bucătărie, împreună cu d-na Markham.

Simţea că nu este mai mult decât o menajeră onorabilă. James aştepta de la ea să controleze cheltuielile casei, ceea ce însemna plata d-nei Markham, cele două zile pe săptămână ale grădinarului şi întreţinerea. În afară de asta făcea cumpărături pentru copii, o ducea pe Sarah la şcoală şi pe Simon sâmbăta dimineaţa la centrul de sport şi în general supraveghea gospodăria. La început, făcu câteva greşeli, dar acestea fură înlăturate şi James nu putea să se plângă de ea. Ceea ce simţea însă pentru Denny era o altă treabă.

Lucrurile ajunseseră la apogeu când, într-o dimineaţă, după ce făcuse cumpărături împreună cu Sarah, constată că-şi uitase cheile acasă. Mark şi Simon veneau târziu şi era prea multă umezeală ca s-o ţină pe Sarah afară. Se duse la o vecină şi după ce îi explică situaţia, aceasta o pofti înăuntru pentru a da telefon lui James la magazin.

— Pentru că era ziua liberă a domnişoarei Preston, răspunse o fată, care în loc să-i spună că James este ocupat, zise:

— Dl. Scott ia masa cu dra Jordan în apartament. Pot să vă fac legătura, d-nă Scott?

— Da, vă rog, răspunse Denny printre dinţi şi aşteptă cu inima strânsă până când James răspunse:

— Da?

Deodată, nu mai putu să răspundă, pentru că ştia că vocea îi va trăda nefericirea şi gelozia. Închise telefonul fără să-i pese că James ar putea s-o întrebe pe secretară cine l-a căutat. Reuşi să-şi controleze simţămintele atunci

când se întoarse către Sarah, iar vecinei îi spuse că nu a putut să vorbească cu James. Femeia, foarte amabilă, o invită să rămână până la întoarcerea lui Mark, ceea ce Denny acceptă cu plăcere.

Denny nu menţionă niciodată acest telefon şi gelozia lui Denny se micşoră un pic, deşi nu dispăru complet.

După ce trecuse o lună fără a se schimba nimic, îşi dădu seama că trebuie să vorbească cu James mai-nainte ca viaţa lor să devină de nesuportat.

James venise devreme în acea sâmbătă şi după o scurtă discuţie cu Sarah intrase în biroul său, închizând uşa cu putere în urma lui. Denny privi uşa închisă, îşi adună tot curajul ca s-o deschidă şi intră înăuntru.

— Ce este? întrebă James, ridicându-şi ochii din hârtii. Părea iritat de apariţia lui Denny şi ea fu cât pe ce să se retragă, dar ştia că dacă va face asta, viaţa sa va continua ca şi până acum.

— Aş vrea să-ţi vorbesc, spuse ea liniştită. James îşi dădu la o parte hârtiile, se rezemă de spătarul scaunului şi-şi aprinse o ţigară, ochii săi nepărăsind-o pe Denny.

Ea traversă camera şi veni în faţa lui, cu ochii mari şi speriaţi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, stai jos şi nu mă mai privi ca una dintre funcţionarele mele! spuse el.

— Nu asta sunt? întrebă ea grav. Nu sunt una dintre funcţionarele tale?

El ridică din umeri.

— Ce vrei să spui? Nu sunt dispus să-ţi ascult reproşurile muiereşti.

Deoarece era mult sarcasm în tonul lui, Denny se înfiora. Spuse demn:

— Vreau să vorbesc cu tine despre copii. Vreau să ştiu dacă ai de gând să continui aşa cum ai procedat în ultima vreme. Foarte rar ai fost pe acasă.

El îşi ridică o sprânceană:

— Ţi-a fost dor de mine?

— Nu vorbesc despre mine! strigă ea mai tare. Vorbesc despre copii: Ştiu că te-ai însurat cu mine ca să

am grijă de copii, dar asta nu înseamnă că nu mai ai nicio responsabilitate. Nu pot să-l înlocuiesc şi pe tatăl lor.

— Este adevărat că n-o prea văd pe Sarah, care de obicei doarme când vin eu acasă, dar pe băieţi îi iau în fiecare dimineaţă cu maşina, şi duminica sunt cu toţi. Chiar dacă ai avea dreptate, n-aş putea face mai mult. Totuşi… se aplecă şi-şi puse mâinile pe birou… un bărbat n-ar merge în altă parte dacă ar găsi acasă ceea ce doreşte.

Denny înţelegea exact ceea ce voia el să spună şi roşi, simţindu-se foarte stânjenită, făcându-l să zâmbească.

— Ne-am înţeles că va fi… o căsătorie de convenienţă, murmură ea, ferindu-şi privirea de a lui.

— Sigur că aşa ne-am înţeles. Acesta este şi motivul pentru care… fiind respins, n-am mai încercat din nou. Totuşi, să nu te aştepţi să duc o viaţă de călugăr, dragă, numai pentru că tu eşti frigidă.

Se uită spre el, jignită:

— Nu sunt frigidă!

— Poate că nu te cred.

— Ne-am înţeles ca fiecare să-şi aibă viaţa lui.

— Ceea ce şi fac, spuse el, rezemându-se de spătar şi privind-o cu asprime.

— Nu eşti prea subtil! ripostă ea. Ai luat masa în apartament la tine cu Fenella Jordan şi ai lăsat ca oricine să afle?

El o privi amuzat.

— Chiar mă întrebam când o să pomeneşti de asta. De ce mi-ai trântit receptorul ca o nevastă revoltată? Tocmai se întâmpla să fie un prânz inocent de afaceri.

— Afaceri! pufni ea.

— Da, afaceri. Nu te îndoi de cuvintele mele, Denny, eu n-aş face-o. Şi chiar dacă ar fi fost ceva vinovat, ce-ţi pasă ţie că-mi caut alinarea în patul Fenellei atâta timp cât tu nu mă vrei într-al tău?

Denny fu cuprinsă de durere. Imaginea lui James şi a Fenellei împreună o obsedase săptămâni întregi; dar să mai şi vorbească despre asta, i se părea imposibil de

suportat.

— Poate, îi sugeră el, ar trebui să-ţi schimbi părerea. Poate am încercat să forţez lucrurile – ai vrea să mai aşteptăm?

Îşi dădu seama că întrebarea lui era foarte rezonabilă, dar ea la rândul său nu putea fi rezonabilă, motivele pentru care îl respingea vor exista întotdeauna şi nimeni în lume nu o putea ajuta.

Scaunul scârţâi şi James se ridică în picioare. Denny continua să şadă cu mâinile încrucişate în poală, cu ochii privind în gol. El înconjură biroul şi ajunse lângă ea. Îşi imagină vigoarea lui şi aproape că-i simţi căldura.

Deodată el îi puse mâna pe umeri şi ea sări în picioare cu teamă.

— De ce ţi-e frică? întrebă el încetişor. Ai douăzeci şi patru de ani, eşti femeie în toată regula, cu un corp de femeie şi, sunt sigur, cu nevoi şi dorinţe. Să zicem c-ar fi pentru prima oară… nu e cazul să te frământi. Nu sunt un băiat atât de neexperimentat. Îţi garantez cu mâna pe inimă că nu te voi dezamăgi.

Mâinile lui îi alunecaseră pe gât, mângâindu-i uşor pielea netedă, cu degete delicate şi moi, ridicându-i părul de pe umeri şi după aceea masându-i uşor lobii urechilor. Ochii lui Denny se închiseră şi în ea se trezi o dureroasă beţie a simţurilor provocate de mângâierile lui savante. Ştia că ceea ce spusese el era perfect adevărat şi că singurul lucru pe care-l dorea era să se lase în voia slăbiciunii pe care o simţea şi să dea curs dorinţelor propriului său corp.

El se aplecă şi-şi lipi buzele fierbinţi de gâtul ei mişcându-se încet, cu plăcere măsurată, de-a lungul pielii. Mâna îi alunecă prin deschizătura bluzei şi începu să-i mângâie un umăr.

— Nu!

Pe moment cu greu îşi recunoscu vocea, într-atât de strident vorbise. El se depărtă de ea şi Denny îl văzu cât este de supărat. Se aşezase la birou şi se uita la ea cu o privire încărcată de venin.

— Într-adevăr eşti frigidă, spuse el. Bine, scumpo, dacă aşa eşti, să ştii că nu voi suferi, dar să nu te aştepţi să mă călugăresc pentru că pe tine nu te interesează sexul. Fenella de abia mă aşteaptă.

Denny se ridică. Nu se ştie cum, după ce respirase adânc, reuşise să-şi înfrângă emoţiile, aşa că spuse, surprinzător de calm:

— Ce faci seara, este problema ta. Totuşi cred că ar trebui să stai mai mult cu copiii.

Îşi luase ziarul, dar acum încuviinţă şi-l puse jos. Păru că i-a trecut furia şi o supraveghea pe Denny cu seriozitate:

— Bine. Dacă este frumos duminică, o să luăm vaporaşul să mergem în susul râului să mâncăm la iarbă verde. Ţi-am satisfăcut astfel dorinţele materne?

Denny reuşi să zâmbească.

— Va fi drăguţ.

— Drăguţ, repetă el cu sarcasm şi se aplecă deasupra ziarului.

Pentru câteva clipe, Denny se uită cu jind la capul său brunet şi apoi ieşi. Reuşise să-l facă s-o urască, aflase unde-şi petrece serile, dar în cele din urmă obţinuse ceva pentru copii – o zi în compania tatălui lor.

Dar vremea nu fu de partea lui Denny. Se trezi duminică în zgomotul ploii care lovea cu putere în ferestre. Căscând, îşi zvârli picioarele pe podea căutându-şi papucii şi traversă camera pentru a trage draperiile. Ziua era mohorâtă şi gri. Nori negri acopereau cerul şi ploaia cădea în şuvoaie peste peştele ornamental care decora gazonul. Regretând că le spusese copiilor despre ieşirea cu vaporaşul, cobori la parter pentru a pregăti micul dejun.

În bucătărie plutea un aer de tristeţe.

— Nu este drept, se plânse Simon zdrobindu-şi cerealele în lapte, de parcă ele ar fi fost vinovate de vremea rea. N-am ieşit cu vaporaşul toată vara şi acum vremea ne împiedică.

— Am să vorbesc cu tata să mergem totuşi undeva, spuse Sarah. Nu este drept.

— Pentru numele lui Dumnezeu, voi amândoi! protestă Denny. Nu se sfârşeşte lumea cu asta şi nu faceţi lucrurile mai negre decât sunt!

James intră în bucătărie, îmbrăcat lejer în nişte pantaloni de pânză şi o cămaşă bleumarin. Cântări situaţia dintr-o privire şi ochii săi îi întâlniră pe ai lui Denny. Se uită în ochii lui, deoarece îşi propusese ca în faţa copiilor, să se comporte ca un cuplu obişnuit.

— Avem un caz de tristeţe cronică, spuse ea, punându-i în faţă o farfurie de şuncă cu ouă.

— Văd.

James se uită la Mark care nu spunea nimic:

— Ce propui? Nu te interesează o ieşire cu familia?

Mark chicoti.

— Ba da, dar acum vreau să merg la centrul de recreere. Peter Court şi cu mine mergem să luăm două fete – el roşi uşor – la bowling.

— La centrul de recreere?

James se uită la ceilalţi doi copii şi apoi la Denny.

— Bine, o să mergem toţi acolo. A trecut o grămadă de timp de când n-am mai fost la bowling. Ce părere ai, Denny?

— Îmi plăcea să joc bowling, spuse ea zâmbind. De ce nu? Ar fi distractiv.

— Putem petrece toată ziua acolo, spuse Simon cu entuziasm. Este şi un bazin olimpic acolo şi un loc pentru patinaj cu rotile.

— Să ne luăm şi costumele de baie, zise James. Aceste ultime cuvinte stârniră panica lui Denny.

Ea, bineînţeles, nu avea niciun costum de baie deoarece niciun model nu putea să-i ascundă cicatricea de pe umăr. Nu spuse nimic, curăţă masa şi merse la etaj să ia lucrurile pentru Sarah. O să fie timp destul ca să se gândească la costumul de baie când vor fi acolo.

Centrul de recreere se afla în afara oraşului şi fusese deschis cu tam-tam în urmă cu cinci ani.

Împrejurul lui se aflau aparate de gimnastică, terenuri de tenis şi piste pentru patinaj cu rotile. În

interior, în afară de un bazin de înot şi bowling se mai aflau terenuri de badminton şi tenis de masă, o sală de gimnastică, pistă de gheaţă pentru patinaj şi saune. Denny fusese aici de câteva ori cu Peter şi jucase tenis de masă şi uneori venise cu Lynne şi alte fete să patineze.

Dimineaţa începu să fie plăcută. Mark îşi părăsi familia ca să joace cu prietenii lui, dar mai târziu se întoarse şi toată familia se reuni jucând cu râsete şi multă veselie. Denny nu-l mai văzuse pe James atât de bine dispus; chiar şi faţă de ea era prietenos, o latură pe care nu i-o cunoscuse până acum. Realiză că şi el simţise nevoia unei relaxări şi îndrăzni să propună, atunci când merseră să ia masa la autoservire, că ar trebui să petreacă mai multe weekend-uri în acest fel.

— Am putea veni aici în fiecare duminică, în timpul iernii, spuse ea.

El o privi cu o uşoară ostilitate şi amuzament:

— Nu ştiam că te stimulează atât de mult compania mea, dragă. Nu crezi c-am avut destulă recreaţie?

Denny se înroşi şi se supără pe el pentru că aducea în discuţie, chiar dacă într-un mod mascat, subiectul relaţiei sale cu Fenella.

— Nu cred că, la ceea ce te referi, înseamnă recreaţie.

El râse:

— Poate nu, dar este mai ceva ca bowlingul. Îşi întoarse supărată capul şi se concentră s-o ajute pe Sarah în alegerea meniului. Găsiră o masă, o debarasară şi furia lui Denny scăzu sub influenţa veseliei copiilor.

— Nu este acela Peter Marshall? spuse Mark. Cine este blonda cea splendidă care este cu el?

Denny îi urmări privirea şi observă că într-adevăr acela era Peter. Nu-l văzuse de când părăsise magazinul pentru că el dezaprobase căsătoria ei şi se certaseră într-atât, încât rămăseseră supăraţi. Acum ar fi dorit să rămână prieteni şi se gândi să-i dea un telefon în timpul săptămânii următoare. Se uită la fata cu care era el. Era înaltă, foarte frumoasă şi elegantă.

— Este Josie Prentice, spuse James şi răspunzând privirii ei întrebătoare, adăugă, este fata de la Londra care face demonstraţii cu noile cosmetice. I-ai găsit o locuinţă, ţi-aminteşti?

— Da, desigur.

Denny privi faţa fără de cusur a fetei şi nu se miră deloc de ce Peter o priveşte cu atâta adoraţie, îşi mută privirea şi întâlni ochii lui James, în care observă ceva ce nu putea fi descifrat. Pentru moment fu tentată să creadă că este mânie, dar aceasta fu repede înlocuită cu un soi de mulţumire.

— Nu fi ca un câine care nu-şi lasă osul, dragă, zise el încetişor. Te aşteptai, ca să te jelească o veşnicie?

Era ultimul lucru la care se gândise şi din acest motiv deveni furioasă. Cu o voce joasă, ca să nu o audă copiii, ripostă:

— Trebuie să găseşti motiv ca să te iei de mine pentru tot ceea ce spun?

— De ce nu? replică el calm. Cine nu aşteaptă nimic, nu este niciodată dezamăgit. Poţi arăta ca un înger, dar atâta timp cât ştiu cum eşti, nu voi mai fi dezamăgit din nou.

La asta Denny nu mai putea să spună nimic. Îşi întoarse privirea în altă parte şi observă că Mark îi priveşte cu tristeţe. Îşi dădu seama că ea şi James vor trebui să fie mai atenţi; Mark era matur şi ager şi ar fi fost foarte neplăcut dacă ar descoperi cum stau lucrurile între tatăl său şi mama sa vitregă.

— Mergem să înotăm în această după-amiază? întrebă Simon.

— Da, să mergem, încuviinţă Sarah. Este şi un bazin pentru începători nu-i aşa, tată, unde pot să intru şi eu?

— Da, iubito, este.

— Nu vreau să merg în bazinul pentru copii, zise Simon. Vreau să merg o mie de metri, adică douăzeci de lungimi de bazin.

Denny ştia că nu putea s-o însoţească pe Sarah la bazinul de începători, dar nu zise nimica. Sorbindu-şi

cafeaua în tăcere, aproape că simţea cum o ard cicatricile, pe care încerca cu disperare să le ascundă. Se făcu tăcere şi când ridică ochii, toţi se uitau la ea. Apărându-se, îi spuse lui James:

— N-am costum de baie.

— E aici un magazin. Poţi să-ţi cumperi unul, îi sugeră el.

— Nu… nu pot să înot.

— N-ai nevoie de asta în bazinul începătorilor, are doar un metru adâncime.

— Te rog, du-mă în apă, mămico, se rugă Sarah.

Denny îşi încleştă mâinile fără să-şi dea seama că se albise şi arăta îngrozită.

— Nu pot… urăsc apa… eu… se opri şi se înroşi îngrozitor, cerându-i ajutor lui James din priviri.

Mânia din ochii acestuia se stinsese, fiind înlocuită de mirare.

— Bine. Nu te forţează nimeni. O s-o duc eu pe Sarah.

— Şi Mark observase disperarea lui Denny aşa că adăugă repede.

— O să trag un înot, tată, şi pe urmă vin să te înlocuiesc.

— Bine. Mulţumesc, Mark.

James îşi termină cafeaua.

— Ar fi bine să terminăm într-o oră ca să ajungem la cină. Noi mergem să ne uităm la patinatori.

Ziua care era cât pe ce să fie un dezastru fu salvată şi, în continuare, lucrurile merseseră bine. Nimeni nu mai spuse nimic despre aparenta teamă de apă a lui Denny.

CAPITOLUL 7

Lynne fu aceea care-i spuse lui Denny că Fenella Jordan îşi cumpărase o casă în Hesleton şi se muta de-a binelea în ea. De la căsătorie, Denny o rupsese cu prietenele ei. Nu intenţionase acest lucru, mai ales că întotdeauna fusese apropiată de Lynne şi era supărător că acum aceasta credea că Denny se schimbase. Dar banii erau un lucru care-i făcea pe oameni să se comporte ciudat

şi Denny realiza că cei care fuseseră prietenii ei atunci când lucra, erau rezervaţi în continuarea prieteniei, acum când era căsătorită cu un om bogat. Spera ca Lynne să nu gândească aşa, dar chiar dacă aşa ar fi fost nu putea s-o învinuiască, pentru că de când se măritase, Denny se cufundase total în noua viaţă, neglijând-o pe cea veche.

Într-o miercuri după-amiază, când Denny mersese în oraş să facă cumpărături pentru Crăciun, dădu nas în nas cu Lynne. Ochii acesteia păreau pierduţi şi arăta ca şi cum ar fi vrut să nu fie văzută, dar Denny o apucă de braţ.

— Ce bine că te văd, Lynne. Ce mai faci?

— Mulţumesc, bine.

Tonul ei rece nu-i scăpă lui Denny, care continuă:

— Şi Margie? Mai stă cu tine? Ai găsit pe cineva în locul meu?

— Da, ambelor întrebări.

După o scurtă pauză, Lynne adăugă, pe acelaşi ton rece:

— Avem telefon. Ai fi putut să mă găseşti uşor.

Denny arăta şi se simţea foarte ruşinată.

— Ştiu, murmură ea nefericită şi-şi muşcă buza, un gest pe care-l făcea când era necăjită, ceea ce o făcu pe Lynne să se mai înmoaie. Denny continuă: Îmi pare rău, dar ai dreptate. Am fost atât de ocupată cu noua mea viaţă că i-am neglijat pe toţi. L-am văzut pe Peter într-o zi. Nu ştiam nici măcar că a început să iasă cu fata de la Londra.

— Doamne, dar este foarte serioasă chestia! Vrei să spui că n-ai mai ţinut legătura cu Peter?

Denny scutură din cap. Socoti că este imposibil să-i explice cum, locuind la „Brazi”, cu cererile permanente ale copiilor, plus cu ceea ce aştepta James de la ea, încet, încet în jurul ei se ţesuse o plasă invizibilă. O invită pe Lynne la o cafea într-o cofetărie din apropiere şi când îşi scoase haina, aceasta observându-i costumul de lână elegant, spuse:

— Arăţi foarte şic. Hainele cred că au costat o avere.

Denny făcu o mişcare de negare, dar Lynne se pricepea la haine şi era în stare să aprecieze costul lor.

— Cred că da, Lynne. Îmi pare rău, nu-mi aduc aminte.

— N-are importanţă. Presupun că nu în fiecare zi se măritã o fată cu un tip aşa de bogat ca bărbatul tău.

Denny păli.

— Aşa crede lumea? Că de când m-am măritat cu James m-am schimbat atât de mult?

— Ce te aştepţi să creadă?

— Nu ştiu, dar nu este adevărat, pledă Denny cu ochii măriţi. Drace, presupun că am fost proastă să cred că nu va fi nicio diferenţă. Am fost atât de prinsă în noua mea viaţă că n-am mai avut timp pentru vechii prieteni. Am greşit mult.

Lynne zâmbi.

— Nu te mai necăji, eu te înţeleg. Dacă ai fi fost altă fată şi el un alt fel de tip, aş fi crezut că sunteţi atât de prinşi unul de altul, că nu aveţi ochi pentru altcineva, dar…

Se opri din vorbă şi încetişor, se înroşi toată, căpătând toate simptomele cuiva care a făcut o gafă.

Denny luă o decizie dureroasă:

— Nu ştiu cum să-ţi spun, dar iată! Ştiu ce mi-ai spus întotdeauna. Trebuie să afli, dar te rog păstrează pentru tine, James s-a însurat cu mine din cauză că avea nevoie de cineva permanent ca să vadă de copiii lui. Nu a fost niciun fel de… legătură romantică – sau aşa ceva.

— Ştii că n-o să spun nimic, spuse Lynne. Îmi pare rău, draga mea, nu trebuia să mă port aşa cu tine. Nu-mi place să bârfesc, nu sunt ca Margie. Toată lumea ştie că Fenella Jordan şi-a cumpărat o casă pe Larkhill Crescent şi…

— Şi-a cumpărat? o întrerupse Denny. Nu ştiam, chiar dacă toată lumea ştie.

— Ah, Doamne! Te-ai îngropat în casă de tot! Fenella s-a mutat săptămâna trecută.

James nu-şi mai petrecea multe seri în afara casei, doar o dată sau de două ori pe săptămână, când o anunţa pe Denny că nu vine la cină. Nu era sigură că această

schimbare de comportament se datora faptului că Mark era pe punctul de a sesiza că lucrurile nu mergeau bine între ei sau pentru că Fenella se întorsese la Londra… sau poate el auzise bârfele şi încercase să le oprească.

— Oh, bine, spuse Denny nepăsătoare. N-are prea multă importanţă. Noi am căzut de acord mai mult sau mai puţin să ne trăim fiecare viaţa.

— Într-adevăr?

Tonul Lui Lynne era serios şi Denny îi ocoli privirea. Încerca să nu pară afectată de noutăţile pe care Lynne i le spusese. Achită nota de plată pentru cafea şi îşi strânse pachetele. Încercarea de a reînnoi vechile sale cunoştinţe fusese un dezastru şi va fi mai prevăzătoare în viitor.

Lynne o privea trist, ştiind că-i adusese la cunoştinţă numai veşti proaste.

La ora când James veni acasă, în acea seară, în Denny se amestecau sentimente de gelozie, umilinţă şi mânie. Încă vedea compătimirea din privirea lui Lynne şi simţea ca o arsură în interiorul sufletului. Îl privi pe soţul său cum mănâncă şi vorbeşte cu băieţii despre temele de la şcoală şi o cuprinse o ură înverşunată. Sentimentul se amplifică deoarece trebuia să se stăpânească, până când băieţii se duseră să-şi facă lecţiile. Chiar şi atunci nu putu să spună nimic pentru că ştia că atunci când va vorbi, va da afară din ea toată mizeria şi gelozia ultimelor luni petrecute împreună.

James fu acela care provocă o scenă. În loc să se ducă în biroul său, o urmă pe Denny în camera de zi şi se aşeză pe un fotoliu. Brusc, ea se ridică în picioare.

— Vrei ceva de băut?

Vocea ei era precipitată şi el o privi întrebător, spunându-i aproape amabil:

— Dacă aş vrea mi-aş lua şi singur. Nu aştept ca să mă serveşti tu.

— Nu? zise ea, şi se aşeză din nou, cu mişcări bruşte, respirând sacadat.

El îi privi profilul ameninţător.

— Ce se întâmplă cu tine? Ai trăsnit şi pufnit tot timpul ca o locomotivă.

Tonul său era glumeţ, ceea ce o făcu pe Denny să răbufnească.

— Am auzit că Fenella Jordan şi-a cumpărat o casă în Hesleton.

— Da, aşa cred.

— Aşa crezi? Denny se întoarse către el. Vrei să-mi spui că nu ştii? că n-ai fost acolo?

— Nu ţi-am spus nimic, spuse el, veselia dispărându-i. Nu este nimic de făcut cu tine!

— Nimic de făcut cu mine? întrebă ea şi sări în picioare, sigur că aşa va fi dacă continui să-ţi baţi joc de mine aşa cum faci acum. Ai spus că o să fii discret. Discret! Pot să spun că foarte discret, de vreme ce toţi din oraş ştiu când mergi la amanta ta!

— Nebuno! o gratulă James. O să mă împingi prea departe într-una din aceste zile. Dacă vrei să ştii, meriţi o bătaie bună! Remediul pentru toate astea este în mâinile tale aşa cum ţi-am mai spus. La dracu', ceea ce fac eu nu te priveşte, iar tu primeşti în schimb ceea ce meriţi. Eşti destul de bine plătită.

Stătea în picioare şi o privea atât de calm, că ea – şi dădu seama că se comportase isteric.

— Dacă vrei să stau cu tine, remediul este în mâinile tale. Vino cu mine în pat – acum!

Deoarece ea nu spuse nimic, după câteva clipe el zâmbi:

— Vezi? spuse el încet şi se întoarse ca să iasă.

— Aşteaptă puţin!

Se întoarse şi o privi pătrunzător, pentru moment în ochii lui apăruse ceva ciudat – părea ea şi cum el ar fi vrut ca ea să-şi schimbe hotărârea. Imediat îşi ascunse sentimentele coborându-şi genele.

— Ei bine?

— Ai spus că pot trăi aşa cum doresc. Consider că nu este cinstit ca tu să-ţi petreci timpul cu Fenella în timp ce eu… înţeleg că nu o să obiectezi dacă o să-mi găsesc un

mod asemănător de a-mi petrece timpul?

De data aceasta, tăcerea căpătă alt înţeles. Ea observă cum începe să i se zbată o venă la gât şi ochii i se măresc de uimire. Nu-şi dăduse seama de ce spusese un astfel de lucru. Să crezi că ar fi dorit un alt bărbat era o prostie! În afară de faptul că îl iubea pe acest bărbat mândru, încăpăţânat, demn de ură, motivul care o ţinea departe de el se aplică şi celorlalţi bărbaţi. Era convinsă că el o să-i refuze dreptul de a avea un iubit aşa că nu se minună când el spuse:

— Nu ştiam că eşti o femeie libertină, dar se întâmplă ca eu să fiu de modă veche în aceste probleme. Atâta timp cât vei sta în această casă, acceptând generoasa sumă de bani pe care o primeşti, să te comporţi cum trebuie! Ai înţeles?

Se întoarse şi ieşi din cameră, iar Denny tulburată şi aproape bolnavă, stătea pe canapea şi-şi freca ochii cu putere. Doamne, Dumnezeule, ce fel de viaţă era asta? Nu mai putea să trăiască aşa sfâşiată de emoţii şi contradicţii în acest mod.

Urcă la etaj să se culce, gândindu-se serios că trebuie să plece. Nu va fi greu să obţină anularea unei căsătorii ca a lor şi va putea merge în alt oraş să înceapă o viaţă nouă. Dar tocmai când trecea prin dreptul uşii lui Sarah, fetiţa o strigă şi ea intră repede în dormitorul ei. Stătea în şezut, cu ochii plini de teamă.

— Am avut un vis urât, mămico, plânse ea şi Denny o luă repede în braţe.

Simţindu-i corpul călduţ înfricoşat, dar care începuse să se liniştească, hotărârea sa de a pleca o părăsi. Cum putea ea să plece şi să-i perturbe şi mai tare viaţa Sarei? Era de neconceput. Începuse să-i iubească pe copii de parcă ar fi fost mama lor şi sub nicio formă n-ar fi avut sufletul să-i lase în grija altei doici sau supraveghetoare.

— Culcă-te, iubito, murmură ea, culcând-o pe Sarah pe pernă. Camera mea este aproape de a ta. Poţi să vii oricând, la mine dacă ai nevoie.

Ieşi pe coridor. James tocmai ieşea din baia de pe

coridor pe care o folosea acum. Era îmbrăcat cu un halat de mătase deschis larg în dreptul pieptului, iar Denny îi studie faţa pentru a ghici în ce stare de spirit este.

— Sarah a avut un coşmar, explică ea, încercând să se comporte normal, în ciuda bătăilor dezordonate ale inimii sale.

— Acum s-a liniştit?

— Da. Ştie că poate să vină oricând în dormitorul meu dacă o mai apucă.

— Ce fericită e Sarah! murmură el sugestiv. M-ai trata şi pe mine la fel… dacă aş avea un coşmar?

Se înroşi şi se îndepărtă de el. James râse încetişor şi râdea încă atunci când ea trânti uşa dormitorului său, cu furie.

Chiar înainte de Crăciun, James îi spuse lui Denny că o să meargă, toţi împreună, la sora lui, Linda şi soţul ei, în casa lor din Wirral, în Cheshire, să petreacă cele trei zile de vacanţă. Ea nu ştiuse până atunci că el are o soră.

— Cum este ea? întrebă ea pe Mark.

În timpul celor trei luni de căsătorie, Mark şi Denny deveniseră buni prieteni şi adesea, când voia să ştie ceva despre James, îl întreba pe el.

— Nu este ca tata, îi răspunse el lui Denny. Este mică şi grasă, dar foarte veselă. Casa lor e plină de câini şi pisici. Întotdeauna mi-a plăcut să merg la ei. Mergem acolo de fiecare Crăciun, pentru că este singura ocazie când tata şi tanti Linda se văd.

Era sâmbătă dimineaţa şi Denny călca echipamentele de fotbal ale lui Mark şi Simon, pentru meciul din după-amiaza aceea. Îi plăcea acest moment al săptămânii; Sarah mersese cu bicicleta cu câteva prietene, Simon era şi el afară tot cu bicicleta, iar James era la serviciu. Mark se plimba încolo şi încoace prin bucătărie, din când în când se aşeza şi în acest timp, vorbeau. Era o scenă domestică, cu Denny călcând şi Mark curăţindu-şi ghetele de fotbal, cu o ceaşcă de cafea aşezată în faţa lui, pe masă. Erau adânciţi în conversaţie şi din când în când râdeau, dar când James

intră în bucătărie, atmosfera se schimbă brusc. Denny se retrase imediat în carapacea sa, iar Mark, deşi nu avea reţineri faţă de tatăl său, conştient de starea de tensiune a lui Denny, deveni mai puţin vorbăreţ.

— Merg să-i telefonez lui Alistair să-l întreb la ce oră o să ne întâlnim, spuse el, îndreptându-şi corpul înalt şi ieşind afară din bucătărie.

Denny îşi întrerupsese călcatul şi îl privea pe James cum îşi toarnă nişte cafea.

— Tu şi Mark păreţi buni prieteni, remarcă el cu o voce atât de neutră, încât era imposibil să ştii dacă lucrul acesta îi face plăcere sau nu.

— Cred că suntem, încuviinţă ea, în timp ce scutura o cămaşă stropită cu apă, pentru a o călca.

Se uită la ea şi-şi încruntă sprâncenele:

— Nu trebuie să faci o astfel de muncă, doar o plătesc pe doamnna Markham pentru asta.

— Îmi place să calc, replică Denny netezind gulerul. Dacă n-aş face nimic m-aş plictisi de moarte.

— Te plictiseşti? întrebă el brusc, ca şi când nu i-ar fi trecut niciodată asta prin gând.

— Nu, nu chiar.

— Ar trebui să ai prietene. Ce fac celelalte neveste? Iau cafeaua împreună şi lucruri de genul ăsta…

Denny râse:

— Nu cred că sunt făcută pentru o astfel de viaţă. Nu sunt sociabilă.

— Nu, spuse el fără intonaţie. Am observat. Denny nu înţelese cu exactitate ceea ce voise el să spună.

— Nu fi neliniştit, spuse ea înţepată. N-o să te fac de râs când o să mergem la sora ta.

— Nu cred că o să se întâmple aşa ceva, spuse el şi-şi puse o linguriţă de zahăr în cafea. Apropo, am fost invitaţi la petrecerea de inaugurare a casei Fenellei.

Vocea lui era precaută, ca şi când s-ar fi aşteptat ca ea să-i facă o scenă şi era pregătit pentru asta.

Denny îl privi, conştientă că pe faţa sa se reflecta uimirea. Apoi îşi închise gura şi se aplecă peste fierul de

călcat, presând gulerul cămăşii cu o grijă exagerată.

CAPITOLUL 8

Călătoria cu automobilul, spre casa Lindei, se desfăşură într-un mod plăcut datorită prezenţei copiilor. Denny realiză, în timp ce împărţea dulciuri, sucuri şi inventa jocuri de perspicacitate, ca să treacă timpul, ca o adevărată mamă, că totul în viaţa ei devenise suportabil, din cauza copiilor. În timpul acestei lungi zile, ea-şi schimbă locul cu Mark şi se aşeză pe locurile din spatele maşinii, pentru ca Sarah să stea lângă ea şi din când în când să doarmă în poala ei, ceea ce şi făcu o mare parte din drum.

Ajunseră aproape de casa Lindei când începuse să se lase întunericul şi când Simon arătase spre dealurile din Ţara Galilor, care se vedeau de-a lungul apelor line ale râului Dee. Denny privi linia munţilor ce se profilau pe cerul de iarnă înnorat. Se simţea obosită şi înţepenită, dorind din tot sufletul să se relaxeze. Muşchii umerilor şi ai gâtului se împietriseră, iar cicatricea de pe umărul stâng, punctul ei vulnerabil, o durea îngrozitor. Simţea ca şi cum ar fi avut grăunţe de nisip în dosul pleoapelor şi se minuna, cum de James care condusese atâtea mile putea să fie atât de stăpânit şi treaz. În timpul drumului, îi propusese o dată să preia conducerea volanului, dar el clătinase din cap brusc şi continuase să conducă. „Omul este remarcabil, gândi ea, niciodată nervos, niciodată mirat, niciodată arătându-şi sentimentele… sau aproape niciodată”.

La scurtă vreme după apariţia munţilor din Ţara Galilor, James conduse maşina printre nişte porţi şi se treziră în faţa casei.

Era o clădire elizabetană albă, cu lemnăria albă, acoperiş roşu şi coşuri înalte. În timp ce Jaguarul se opri, pe uşa principală a casei apăru o femeie cu trei cockeri spanieli şi un câine de vânătoare. În lătratul câinilor şi cuvintele de bun venit, Denny o cunoscu pe sora lui James.

Aşa cum spusese Mark, nu semăna deloc cu fratele său. Era mică şi mai curând grăsuţă, cu o faţă plăcută şi

păr castaniu tuns foarte scurt. Era îmbrăcată cu un pulover cu guler colant şi pantaloni foarte strânşi pe şoldurile late. Fără niciun protocol, îi strânse mâna lui Denny prieteneşte şi o sărută pe obraz.

— Iată, iată… tu eşti fata care l-a prins în plasă pe James? Nu mă surprinde, fiindcă eşti o adevărată frumuseţe.

James surâse surorii sale, cu nedisimulată tandreţe şi o sărută zgomotos, după care merse să descarce bagajele din portbagaj. Sarah şi Simon o zbughiră în casă însoţiţi de câini, în timp ce Mark, în felul lui grijuliu, rămase să-l ajute pe tatăl său.

Linda îi luă braţul lui Denny şi o conduse în casă. Holul era lung şi îngust, cu podeaua de scândură bine lustruită şi cu o veche scară de stejar care ducea undeva spre stânga. Holul traversa casa şi ducea către o uşă ce dădea spre terasa din spate. Linda o conduse în camera de zi, imensă şi cu grinzi de-a lungul tavanului, cu un cămin mare şi ferestre ce se deschideau spre câmpia mlăştinoasă.

— Totul este imitaţie, spuse Linda grijulie, în afară de scara care a aparţinut unei case mai vechi ce s-a aflat pe locul ăsta. Nouă ne place foarte mult.

— Este o casă foarte plăcută, spuse Denny cu căldură şi fu recompensată de un zâmbet scurt al gazdei.

— Aici este cafea gata făcută, zise Linda arătându-i o măsuţă pe care se aflau ceşcuţe şi un vas cu cafea. Sau poate preferi ceva mai tare?

— Prefer cafea, mulţumesc, replică Denny ruşinoasă. Linda îi turnă, vorbind mereu în modul acela plin de căldură şi blând. În timpul acesta, îi studia faţa drăguţă, care era cam palidă şi se întreba în sinea ei, de ce fiind măritată doar de patru luni, are un astfel de aer nefericit.

— Am fost foarte mirată când James mi-a telefonat şi mi-a spus despre nuntă. Mi-ar fi plăcut să fiu acolo. Niciodată n-am crezut că James se va însura din nou, ori dacă ar fi făcut-o mă gândeam că poate fi… se întrerupse în mijlocul frazei şi-i dădu o ceaşcă de cafea lui Denny…

cineva nepotrivit, termină ea vorba. Cineva care-mi aminteşte… se întrerupse din nou pentru că James şi Mark apărură cu bagajele.

— Camera obişnuită? întrebă James, cu vocea sa controlată dar puţin repezită.

Denny se întrebă dacă nu cumva auzise cuvintele Lindei.

— Da, pentru copii. Pe voi doi vă pun în camera din fund. Are şi o baie şi este de departe cea mai bună cameră de oaspeţi.

— E-n regulă.

Ochii lui James îi întâlniră pentru câteva secunde pe cei ai lui Denny, dar aceştia erau de nedescifrat. Apoi ieşi şi Mark îl urmă. Linda zâmbi cu tristeţe:

— A auzit şi este probabil furios. Lui James nu-i place să fie vorbit pe la spate. De fapt, n-are importanţă! Vreau să-ţi spun că vor mai veni încă două persoane la noi pentru Crăciun. Am făcut o invitaţie astă-vară şi nu mă aşteptam ca s-o ia în serios. Sper ca până la urmă totul să iasă bine. Hai cu mine Denny, să-ţi arăt camera voastră.

Dormitorul era la etaj, plasat cam pe la mijlocul clădirii. Denny observă că James lăsase bagajele lor la uşă şi ducea lucrurile copiilor în camerele lor. Linda ridică cu uşurinţă un geamantan şi intrară amândouă înăuntru. Era o cameră mare, tapetată cu gri, orange şi alb; ferestrele dădeau spre râu şi spre înălţimile Ţării Galilor.

Denny privi împrejurul ei, uitându-se cu nemulţumire la patul dublu. Nu zise nimic şi peste câteva clipe intră James, şi ea ştiu că îi ghicise temerile.

— Vom mânca într-o oră, zise Linda şi se uită la fratele său, bătăioasă, înainte de a-i spune:

— James, ţi-a spus Maurice când ţi-a telefonat, că o să mai vină încă două persoane?

James se întoarse de la geam, unde privea peisajul şi aprobă cu o expresie dezinteresată:

— Dacă te referi la Diane, da… da, ştiu că o să vină ea şi Sean.

Linişte. Denny îi privi pe amândoi. „Diane… un nume

nou. O nouă femeie pe care va trebui s-o întâlnească. Una din femeile lui James. Una dintre femeile frumoase pe care James le cunoscuse şi iubise". Se uită din nou spre patul dublu, paralizată de emoţie.

— E în regulă atunci, continuă Linda. Mă duc să văd ce e cu masa.

Ieşi şi Denny se grăbi să ajungă la pat, unde începu să despacheteze lucrurile cu mişcări precipitate şi nenaturale. Era conştientă de prezenţa lui James care stătea lângă ea şi faptul că acesta o observa, o făcea să fie atât de nervoasă, încât scăpă una din cămăşile sale de mătase, pe covor.

— De ce nu-ţi despachetezi lucrurile tale şi să mă laşi pe mine cu ale mele? îi sugeră el.

— Da! Ai dreptate!

Îi dădu cămaşa, iar el uitându-se la faţa ei care se albise, îi spuse cu amărăciune:

— Nu i-am spus Lindei să ne dea camere separate pentru că n-am vrut ca să se afle cum stau lucrurile între noi. Totuşi, nu e cazul să te nelinişteşti. Ţi-am spus mai-nainte că n-am nevoie să iau o femeie cu forţa. Pot să fac dragoste, ori de câte ori am nevoie, oriunde… sunt destul de multe femei.

Nu păru impresionat de expresia de durere care-i apăruse lui Denny pe figură şi se întoarse să-şi apuce geamantanul.

— Trebuie să stabileşti în care parte a patului vei dormi, ca eu să mă aranjez în cealaltă. N-am de gând să dorm trei nopţi într-un fotoliu, când este un pat atât de confortabil aici. Să nu te alarmezi că aş putea să te plictisesc. N-o voi face!

Denny nu spusese nimic, ci-şi îndreptase atenţia spre despachetarea hainelor, pe care începuse să le atârne în dulap.

Nu mai schimbară nicio vorbă şi puţin mai târziu, James ridică o valiză goală deasupra dulapului. Spuse cu ironia care o afecta atât de mult pe Denny.

— Ar fi mai bine să te întorci cu spatele, sau să ieşi.

Am de gând să fac un duş şi n-aş vrea să-ţi tulbur virtutea.

Denny rămase cu gura căscată, privindu-l. Îşi scosese pantalonii şi cămaşa şi tocmai încerca să-şi dea jos chiloţii. Vederea pieptului său musculos şi bronzat îi produsese o stare neaşteptată de dorinţă, ceea ce o făcu să-şi întoarcă privirea.

El interpretă greşit această mişcare pentru că Denny îi auzi râsul, care îi rămase în minte, mult timp după ce el intrase în baie.

Maurice, bărbatul Lindei, era la parter când Denny coborî în sufragerie pentru masă. Semăna foarte tare cu Linda, fiind tot atât de scund şi durduliu, dar avea părul cărunt şi o mustaţă deasă. Lui Denny îi plăcu de la prima vedere, tot aşa cum o plăcuse şi pe Linda. El îi strânse mâna, îi turnă un pahar de sherry şi-i spuse pe un ton vesel:

— I-am spus Lindei că totul o să fie în ordine. Ea credea că James o să se încurce cu cineva ca Fenella Jordan, dar ştiam că el are destul de multă minte ca să nu facă aşa ceva.

Îşi aprinse o ţigară şi se uită la Denny care se aşezase pe o sofa.

— Presupun că n-ar fi trebuit să-ţi spun despre asta.

Denny îi zâmbi încurajator:

— O cunosc pe dra Jordan. Am lucrat pentru Jordans înainte de a mă mărita cu James.

— Da… înseamnă că ai cunoscut-o.

Denny îşi sorbi sherry-ul şi spuse ca din întâmplare:

— Am auzit că aveţi mai mulţi invitaţi de Crăciun.

— Da. Sean şi Diane Burroughs.

Crezuse că această Diane nu va fi o problemă, acum când soţul ei era cu ea, dar în câteva vorbe, Maurice reuşi să-i dărâme această încredere.

— El este arhitect. Un băiat foarte deştept. Diane nu a fost măritată niciodată – nu ştiu de ce, deoarece arăta foarte bine. Probabil este mult prea agitată.

— Sunt frate şi soră? se aventură Denny. Maurice aprobă:

— Aşa este. Au crescut în acelaşi sat cu James şi Linda şi se cunosc de o viaţă. Sunt buni prieteni, cred că ştii…

— Da, ştiu, spuse Denny, deşi nu era adevărat. Când vin?

— Mâine după-amiază. Cred că va fi o petrecere drăguţă.

— Evident că Maurice nu se gândea c-ar fi vreo problemă din cauză că Diane Burroughs şi James erau în acelaşi timp, în aceeaşi casă şi poate că Denny nu avea dreptate. Ea – şi ascunse privirea în spatele paharului pe care-l ţinea în mână, pentru a nu i se ghici tulburarea, aşa că atunci când îşi ridică privirea arăta calmă şi senină.

În această seară, Mark şi Simon mâncară cu adulţii, însă Sarah fusese atât de obosită, că Denny o băgase în pat, înainte de masă. Totul decurse vesel, mâncară şi băură şi conversaţia se legă cu uşurinţă. Pentru Denny, minutele se scurgeau din ce în ce, mai greu, apropiindu-se timpul când trebuia să urce în dormitor cu James.

Spre surprinderea ei, când trecuse de ora zece seara, James îi spuse într-un mod ceremonios:

— A fost o zi lungă, Denny. Dacă vrei să mergi la culcare, du-te. O să vin şi eu mai târziu.

— Oh… nu se putu opri să nu-i arunce o privire plină de recunoştinţă.

Îi întâlni ochii în care sclipea un licăr de amuzament şi recunoscu:

— Sunt un pic cam obosită, admise ea şi se ridică în picioare, netezindu-şi rochia într-un gest inconştient, plin de graţie şi feminitate.

James se ridică odată cu ea şi înainte ca ea să înceapă să se mişte, o luă de umeri şi o sărută pe gură. Buzele ei tremurară într-un răspuns şovăielnic, fără să-şi dea seama, după care se înroşi şi plecă, murmurând un „noapte bună” confuz, înainte de a se repezi către dormitor.

Ajunsă la etaj, se spălă în grabă şi-şi puse o cămaşă de noapte, care o acoperea în întregime. Era drăguţă, din

bumbac roşu şi alb, dar era lungă până în pământ, cu mâneci lungi şi un guler înalt. Se pieptănă observându-şi roşeaţa din obraji şi se aşeză în pat, având grijă să se aşeze cât mai departe de locul lui James.

Încercă să adoarmă, dar în zadar. Îşi închisese ochii şi se forţase dar fără succes. Când, într-un târziu, el veni în dormitor, era încă trează. Îl auzi mişcându-se încet, intrând în baie şi spălându-se pe dinţi. Urmă apoi o tăcere, care dură câteva minute, şi cu toate că Denny ţinea ochii închişi ştia că el stă în picioare lângă pat şi o priveşte. Se forţă să stea liniştită şi să-şi controleze respiraţia ca şi cum ar fi dormit. Auzi apoi un sunet ca un oftat. Remuşcare? Regret? Sau pură enervare? apoi patul se mişcă de parcă s-ar fi aşezat în el. Denny îşi muşcă buzele şi ochii i se umplură de lacrimi. Era atât de nedrept! Corpul său tânjea după el, după braţele lui, după buzele lui, dar datorită a ceva pentru care nu era ea de vină, zăcea în întuneric, aproape de el, dar în acelaşi timp atât de departe, de parcă ar fi fost în camere separate.

Respiraţia lui luă repede un ritm regulat. În mod cert, nu-l interesa prezenţa ei lângă el. Făcând un efort de voinţă, Denny îşi înghiţi lacrimile şi imediat adormi din cauza oboselii.

Când Denny se trezi, era singură; de câteva ori în timpul nopţii se mişcase către mijlocul patului, dar când se întinsese şi atinsese perna lui, scobitura unde îi odihnise capul era rece, ceea ce înseamnă că el plecase de multă vreme.

Tocmai se gândea să se scoale, când, la uşă se auzi o ciocănitură şi intră Linda cu o tavă, pe care se afla micul dejun. Pe faţa ei cinstită înflorise un zâmbet.

— Bună dimineaţa, Denny. Îmi pare bine că nu te-ai sculat încă.

Aşeză tava pe o măsuţă pe care o împinse lângă pat, neţinând seama de protestul lui Denny şi adăugă:

— Prostii! Este vacanţă pentru tine şi nu este nimic mai plăcut decât un mic dejun în pat. Poţi să leneveşti toată ziua. James mi-a spus că te-a lăsat dormind azi

dimineaţă şi a ieşit cu băieţii, dar o să ne întâlnim cu toţii la prânz. Sarah s-a dus cu copiii menajerei, aşa că nu trebuie să te îngrijeşti de nimeni.

Denny încuviinţă şi-şi turnă cafea, apoi întrebă cu o falsă indiferenţă:

— Ceilalţi musafiri vor sosi mai târziu?

— Da, aşa cred. Ei locuiesc în Aintrée la Liverpool, aşa că n-au mult de mers.

Se aşeză la capătul patului şi păru jenată.

— Ţi-a spus James despre Diane?

— Nu, zise Denny cu o voce calmă, zâmbind într-un mod liniştitor… Maurice mi-a spus că aţi crescut toţi împreună.

— James şi Diane era… toţi credeau că se vor căsători dar apoi a apărut Eleanor şi asta a fost totul.

Denny nu mai avea ce să spună la auzul unor astfel de veşti neplăcute, iar după un timp, Linda părăsi camera cu o privire plină de scuze.

Denny stătea rezemată de perne şi se uita gânditoare la inelul său de căsătorie. Trebuia să fie grijulie în comportament. Diane era nemăritată, de presupus că-şi pusese speranţele sale timpurii în James şi nu mai găsise pe altcineva. Dacă pe James l-ar fi interesat, el ar fi cerut-o de nevastă atunci când rămăsese singur. Bineînţeles că Denny nu spera ca James să ducă o viaţă de celibatar numai pentru faptul că ea nu era o adevărată nevastă pentru el. Dacă această Diane… se opri din gândit şi zâmbi plină de încredere. De ce să presupună că Diane era o altă Fenella Jordan? Diane putea să fie o femeie obişnuită, deloc genul care să-l atragă pe James cel de astăzi.

CAPITOLUL 9

Mai târziu se îmbrăcă în pantaloni strâmţi şi un pulover gros de lână şi coborî în camera de zi. Afară ziua părea rece şi furtunoasă, dar în cămin ardea un foc vesel şi încăperea era încălzită plăcut.

Traversă camera ca să-şi încălzească mâinile şi auzi deodată un zgomot de undeva, de lângă fereastră, ceea ce o făcu să creadă că nu este singură.

Tresări şi se înroşi brusc când realiză că un bărbat care o privea cu admiraţie se îndrepta către ea. Era de înălţime medie, cu păr blond şi ochi albaştri zâmbitori, încreţiţi atrăgător la colţuri. Presupuse că este Sean Burroughs.

— Trebuie să fii nevasta lui James, spuse el cu un zâmbet uşor şi-i luă mâna. Eşti frumoasă, zise cu francheţe, iar Denny râse nervos şi-şi retrase mâna.

Nu era surprinsă că nevasta sa divorţase de el. Era un curtezan înnăscut, genul pe care nu-l poţi ţine departe de femei. Asta o făcea să fie nervoasă şi lucrul acesta probabil se vedea, pentru că el râse încetişor.

— Trebuie să mă scuzi… Denny… nu-i aşa? dar întotdeauna spun ceea ce gândesc. Uneori asta creează situaţii jenante.

— Cred şi eu.

Denny se trase mai departe de el şi se aşeză într-un fotoliu lângă cămin.

— Sunt Sean Burroughs, aşa cum probabil ai ghicit, remarcă el, ca şi când renumele l-ar fi precedat.

Denny se gândi că probabil de multe ori lucrul acesta i se întâmplase.

— M-am mirat când am auzit că James se însoară din nou, continuă el, stând într-o atitudine tipic masculină, lângă cămin. Acum după ce te-am văzut, nu mai sunt deloc surprins.

— Domnule Burroughs… începu Denny stânjenită.

— Te rog, zi-mi Sean. În fond o să petrecem Crăciunul împreună.

Făcu ca această remarcă să sune intim şi uşor îndrăzneţ. Denny stătea lângă cămin şi se ruga să intre cineva în încăpere. Nu ştia cum să flirteze şi prezenţa lui Sean o făcea să nu se simtă în largul ei.

— James întotdeauna a reuşit să găsească numai femei fantastice. Mai există acea splendidă Fenella Jordan? Doamne, ce mai legătură furtunoasă a fost. El ezită o fracţiune de secundă înainte de a adăuga… presupun că n-ar fi trebuit să vorbesc despre asta cu dumneata… dar cine

se mai frământă pentru astfel de chestiuni acum, nu-i aşa?

— Presupun că da, replică Denny, care fu salvată din hăţişul acestor întrebări, prin apariţia lui James.

Acesta se opri un moment în pragul uşii şi ochii săi observară roşeaţa din obrajii lui Denny şi proximitatea lui Sean faţă de Denny. El şi Sean îşi strânseră mâinile, dar lui Denny nu-i scăpă atmosfera tensionată dintre cei doi – se pare că nu se simpatizau prea tare.

Îi privi cum vorbesc despre lucruri pe care ea nu le cunoştea. Amândoi erau nişte bărbaţi foarte arătoşi, dar se deosebeau. Bineînţeles că-l iubea pe James şi avea o înclinaţie deosebită pentru el, dar în timp ce acesta avea o faţă hotărâtă şi un corp viguros, în zâmbetul şi vocea lui Sean se observa o slăbiciune înnăscută.

Înainte ca Linda să vină să anunţe că prânzul este gata, apăru şi Diane. Era o femeie foarte micuţă, cu un lung păr auriu şi un corp foarte proporţionat. Ea-i aminti lui Denny de o păpuşă, dar nu era nimic dintr-o jucărie în atitudinea ei. Vocea îi era mieroasă şi foarte sexy şi deşi când se uita la James îl mânca din priviri, ochii săi albaştri erau plini de venin când vorbea cu Denny.

În timpul mesei de prânz cei doi Burroughs monopolizară toată conversaţia, erau rapizi şi isteţi şi prânzul fu foarte animat de vorbele lor de duh. Denny hotărî că James era în mod evident atras de Diane. De altfel, arătau foarte bine împreună – el înalt şi ea mignonă. Denny se trezi că o urăşte pe Diane, fără motiv, din adâncul sufletului.

După-amiază începu să ningă şi Mark şi Simon o luară pe Sarah afară, foarte bine îmbrăcaţi toţi trei. Denny îi spusese Lindei că o va ajuta la bucătărie, fiindcă mai erau multe de făcut pentru a doua zi, iar acum auzi cu disperare că Diane îi propunea lui James să petreacă după-amiaza jucând biliard. Maurice avea o masă pentru acest joc, instalată în ceea ce fusese odată un grajd.

— Întotdeauna eram obişnuită să jucăm biliard împreună, nu-i aşa, James? îi spuse ea cu vocea sa blândă şi mieroasă şi el încuviinţă.

— Sigur. De ce nu?

— Ce-ar fi să mergi cu mine cu maşina, Denny? zise Sean întorcându-se spre ea. Aş putea să-ţi arăt împrejurimile.

Putea la fel de bine să sugereze să-i arate cum se execută gravurile locale. James se uită în direcţia lor, privindu-i cu atenţie, iar Denny se simţi uşurată găsind scuza pentru a-i refuza invitaţia. Sean încercă s-o convingă, dar nereuşind, cedă şi plecă singur să admire peisajul.

Denny s-ar fi bucurat de această după-amiază dacă n-ar fi avut în minte gândul că James şi Diane erau împreună, în grajdul transformat. Ea, Linda şi d-na Yeo, care era menajera, pregătiră munţi de plăcinte, dulciuri şi preparară curcanul şi legumele pentru masa de Crăciun. În bucătărie era cald şi plăcut, atmosfera fiind îmbibată cu arome sărbătoreşti.

— O să avem şi tot felul de fripturi în seara asta, îi spuse Linda lui Denny, în timp ce bătea frişca. Seara de Crăciun este o sărbătoare specială.

Mâine vor veni o grămadă de oameni, dar seara asta este numai a noastră. Să arăţi cât mai bine, Denny. Toţi ne îmbrăcăm elegant.

— Bine, zise Denny.

Tocmai se întreba cum să se îmbrace, în timp ce urca scările în fugă pentru a face o baie, când intrând în cameră, îl găsi pe James care citea un ziar, îmbrăcat într-un halat de baie. Părul era un pic ciufulit şi umed.

Denny ezită puţin şi se aşteptă ca el s-o ironizeze fiindcă se înroşise, dar în loc de asta el întrebă:

— Ai avut o după-amiază bună?

— Da, mulţumesc. Am pregătit suficientă mâncare pentru cincizeci de persoane.

— Jumătate din sat pică pe neaşteptate la orice oră, în timpul sărbătorii de Crăciun.

El îşi dădu la o parte ziarul şi se ridică din pat.

— Ţi-a spus Linda că fiecare se îmbracă mai deosebit în seara de Crăciun?

— Da. Tocmai mă întrebam cu ce să mă îmbrac.

James îşi deschise dulapul şi luă din el o cutie mare pe care o puse pe pat.

— Asta te va opri să te mai întrebi cu ce să te îmbraci.

Cutia era albastră, cu numele unuia dintre cei mai mari croitori din Londra, decorată cu o emblemă scrisă cu litere aurii. Chiar înainte de a o deschide şi a desface hârtia de ambalaj Denny ştiu ce conţine şi inima i se opri de emoţie. Cu degetele tremurând, pipăi materialul mătăsos şi cu respiraţia accelerată, scoase şi ridică rochia. Era frumoasă, cel mai drăguţ lucru pe care-l văzuse vreodată. În fustă se aflau metri de material – mătase cu o împletitură aurie şi rochia era foarte grea. Denny însă se uită la corsetaj – avea un larg decolteu în faţă şi era, bineînţeles, fără mâneci.

— Îţi place? întrebă el indiferent, în spatele ei.

— Da! şopti ea, atât de încet că abia se auzi. Îi plăcea foarte mult, cărei femei nu i-ar fi plăcut, dar cum putea să-i explice că nu va putea niciodată îmbrăca o astfel de rochie?

— M-am gândit că ar fi cazul să începi să-ţi mai arăţi ceva din frumosul tău corp, spuse el atât de normal şi vesel, că ea se uită la el cu mirare.

Denny răsuflă adânc şi încercă să-şi adune curajul:

— Nu este un pic cam… prea puţin material?

El râse.

— Şi ce dacă? Ai rotunjimi acolo unde trebuie, scumpa mea. Lui Sean Burroughs o să-i iasă ochii din orbite când o să te vadă.

— Dar nu sunt o exhibiţionistă! răbufni ea şi-l făcu să râdă.

— Nu – tu eşti nevasta mea, după cum bine îţi aminteşti. Acum, pentru că eu am făcut un duş, poţi folosi şi tu baia.

Se întoarse şi începu să se îmbrace, în timp ce Denny puse rochia în cutie şi cu ea, se grăbi spre baie.

Rochia pe care ea o alese în final, era un caftan roşu,

cu o broderie de aur împrejurul gulerului şi cu mâneci lungi. Era o rochie drăguţă şi o făcea să pară elegantă şi chipeşă, dar nici pe departe ca rochia dăruită de James. Bineînţeles că nu rezistase tentaţiei să încerce acea îmbrăcăminte, când intrase în baie, închisese uşa şi se îmbrăcase. Cu ochii măriţi, astfel încât imaginea să se estompeze, se privi în oglindă. James îi ghicise corect dimensiunile. Rochia cădea minunat şi se imagină pentru câteva momente, coborând la parter astfel îmbrăcată. Dar totul nu putea să fie decât un vis irealizabil pentru că realitatea era alta – corpul său purta urmele unor cicatrici.

Împachetă rochia cea frumoasă şi şi-o puse pe cealaltă, neîndrăznind să-şi imagineze reacţia lui James, când va apărea astfel. Va fi foarte, foarte supărat.

Oricum se va simţi, nu va fi în stare să facă scandal, deoarece atunci când ea va coborî, toţi vor fi strânşi în camera de jos. Pentru moment, Denny ezită în cadrul uşii. Era o scenă feerică: luminile erau diminuate, aşa că focul din cămin strălucea până în cele mai îndepărtate colţuri, aurind totul, iar lumânările din pomul de Crăciun se reflectau în globurile bradului.

Toţi stăteau aşezaţi în jurul căminului, iar Sarah era aşezată pe covor – i se permisese să rămână cu musafirii până la cină. Denny se simţea exclusă, dar ştia că în momentul în care va coborî va deveni una dintr-a lor.

Linda o văzu prima:

— Vino, Denny, draga mea. Arăţi splendid!

James, care tocmai turna nişte sherry, se întoarse în direcţia ei. Era sigur că arată frumoasă din cauza darului pe care i-l făcuse. Îşi deschise gura ca s-o aprobe pe Linda, dar în momentul în care o zări pe Denny, faţa i se albi înfiorător. După câteva clipe arăta foarte supărat, dar nu mai era nimic de făcut. Denny se înfioră, dar mai apoi ajunse la lumină. Lumina focului îi transforma părul blond în ceva argintiu. Arăta minunat şi nimeni nu putea ghici durerea pe care o purta în inimă. Nu vrusese să-l supere sau să-l rănească pe James, dar cum putea să-i explice?

Bineînţeles că el nu spuse nimic, şi întreaga seară fu

un succes pentru toată lumea cu excepţia lui Denny, care cu toate astea, se bucură de preparate, băuturi şi companie. Ea se gândea cu teamă la momentul când vor fi singuri, dar în mod laş, încerca să îndepărteze gândul şi chiar dacă James era de o politeţe glacială, aşa cum nu ar fi fost firesc pentru un cuplu căsătorit doar de trei luni, nimeni nu observă acest lucru.

După masă, toţi se simţeau sătui şi mulţumiţi, iar când ceva mai târziu, Diane propuse să se danseze, se auziră câteva şoapte de refuz. Punând totuşi câteva benzi languroase, Diane îl sculă pe James în picioare. El protestă dar nu suficient de energic şi Denny observă cum îi alunecă mâinile în jurul excitantei blonde şi o strânge puternic. Era greu să speri că asta se numea dans, gândi Denny şi-şi întoarse privirea spre Maurice, concentrându-se asupra lui, pentru că nu putea suporta să-i privească pe amândoi.

— Dacă tu o strângi aşa pe sora mea, o să fac şi eu la fel cu nevasta ta, James, spuse Sean, şi înainte ca Denny să inventeze o scuză, o ridică în picioare.

Ea încercă să păstreze distanţa, dar Sean era foarte insistent şi o strângea din ce în ce mai tare şi pentru să se simţea atât de nenorocită din cauza lui James şi a Dianei, se lăsă până la urmă în voia lui. Îi simţi buzele pe păr şi se trase înapoi dar el îşi întări strânsoarea, mâinile începând să-i mângâie spatele.

— Eşti splendidă, îi şopti el la ureche, dar ea se retrase brusc înapoi, aşa că el se opri să mai comenteze.

La vremea când găsi o scuză rezonabilă pentru a-l părăsi, Denny avea nervii atât de încordaţi încât îi venea să urle. Toată seara James flirtase cu Diane, care acceptase cu bucurie aruncând din când în când priviri maliţioase în direcţia ei. Deşi şi Jaimes părea că se bucură de dansul cu Diane, Denny nu credea că va scăpa nepedepsită de acesta.

La ora unsprezece, Linda, care observase totul cu o privire îngrijorată, se ridică brusc în picioare şi spuse:

— Denny, nu crezi c-ar trebui să mergem sus, să-i

punem cadourile Sarei? Cred c-a adormit acum.

Această sarcină ar fi trebuit să cadă de obicei în seama ambilor părinţi şi Denny se gândi cu tristeţe, ce frumos ar fi fost ca ea şi cu James... îşi întrerupse gândurile şi se uită la James. Diane se ridicase în vârful picioarelor şi-i şoptea ceva la ureche, iar el nu mai acorda nicio atenţie nimănui. Denny se întoarse:

— E o idee foarte bună, Linda.

Punga cu cadouri, plină cu mici pacheţele atrăgătoare, era în bucătărie. Linda o luă şi apoi se întoarse spre Denny:

— Denny, să nu crezi că vreau să mă bag, dar între tine şi James lucrurile sunt normale?

— Nu chiar, mărturisi ea.

— Am greşit invitând-o pe Diane. Dacă...

— Nu, o asigură Denny în grabă. În fond nu despre asta este vorba. Lucrurile nu mergeau nici înainte şi Diane nu le agravează, ci doar le face mai clare.

— Aş putea să fac ceva pentru tine?

— Nimic, zâmbi Denny şi-i strânse mâna Lindei. Mulţumesc, Linda, dar nimeni nu poate face nimic. Trebuie să încercăm să ieşim singuri din situaţia asta.

Luă punga cu jucării şi adăugă:

— Dacă poţi să cari sus căruţul păpuşii, te rog Linda, ajută-mă. Sarah şi-a dorit asta în mod special.

După ce punga cu jucării şi căruciorul fuseseră puse în camera Sarei şi câteva cadouri la Mark şi Simon, Denny o rugă pe Linda să o scuze faţă de ceilalţi pentru că vrea să meargă la culcare. Spera ca prefăcându-se că doarme, să amâne momentul neplăcut al explicaţiilor, până a doua zi dimineaţă.

Dar de data asta nu fu norocoasă. Când intră în cameră, James aprinse lumina şi trânti uşa cu tărie. În timp ce se gândea dacă să se mai prefacă adormită sau nu, el zise:

— Nu mai pretinde c-ai adormit, aşa cum ai făcut noaptea trecută. Vreau să vorbesc cu tine, acum!

Denny se întoarse cu teamă, clipind în lumina

puternică. Era foarte palidă, iar la ochi avea cearcăne de oboseală şi îngrijorare. Se gândi cât de mare pare el şi cât de neînsemnată este ea.

— Îmi pare rău, reuşi ea să îngaime. N-am putut să mă îmbrac cu rochia. Nu… nu-mi stătea bine.

— Într-adevăr? spuse el, îngrijorător de calm. Te aştepţi ca să cred asta?

— Ce alt motiv…

— Evident, draga mea. Nu vrei nimic personal de la mine, nu-i aşa, pentru că, asta ar însemna să-mi fii datoare într-un fel.

— Nu! strigă ea, dar el o întrerupse cu asprime.

— Poţi să duci o viaţă destul de bună acum, faptul că nu mai trebuie să-ţi câştigi singură existenţa, întreţinerea pe care o primeşti în fiecare lună consideri că o obţii cinstit având grijă de copii. Dar nu, nu doreşti nimic mai mult. Asta ar însemna să fim adevăraţi soţi şi bineînţeles asta nu vrei. În schimb poţi să flirtezi liniştită cu plicticosul snob Sean Burroughs şi…

— Da, adevărat! se sufocă Denny de indignare. Ai mare tupeu să vorbeşti despre flirt! Cine a început, pot să te întreb? Tu şi Diane, iată cine!

— Diane, spuse el foarte calm, este o femeie, o femeie adevărată, ce poate oferi tot ceea ce orice femeie ar trebui să aibă.

Făcu o pauză pentru a întări cele zise, neobservând, în aparenţă, disperarea ce se citea pe faţa lui Denny.

— Cu alte cuvinte n-are importanţă ceea ce faci tu, ci doar eu trebuie să mă comport cumsecade.

— Asta este, replică el calm. În afară de asta, eu plătesc muzicantul, deci eu comand melodia.

— Eşti îngrozitor!

— Desigur.

— Se întoarse şi se îndreptă către uşă.

— N-o să te mai plictisesc cu prezenţa mea îngrozitoare în noaptea asta, îi azvârli el peste umăr.

— Unde te duci? strigă ea, cunoscând răspunsul, dar el o privi împietrit, cu ochi în care nu se putea citi nimic.

Te duci în camera Dianei! îl acuză ea, fiind sigură de asta.

Se uită la el cu ochi tulburi, incapabilă să-şi ascundă sentimentele. Mâinile ei se încleştaseră atât de tare încât unghiile îi intraseră în carne. Îşi strânse mâinile în jurul genunchilor şi se uită la el. Continuă să se uite, fără a face nimic, mult timp după ce el închise uşa.

Apoi îşi lipi fruntea de genunchi, nu plânse, deoarece lacrimile erau prea slabe în comparaţie cu ceea ce simţea. Începu să se legene în faţă şi în spate, în faţă şi în spate şi atunci realiză că-şi lovea genunchii pentru a nu urla.

Nu fu surprinzător pentru Denny că ziua de Crăciun fu ceva mai puţin reuşită. Când se trezi, simţindu-se abătută şi cu o teribilă durere de cap, descoperi că James venise şi intrase în baie. Se ridicase în pat tocmai când ieşea el din baie şi-şi încheia butonii de la cămaşă. Avea părul ciufulit, dar arăta proaspăt şi era într-o stare de spirit bună.

— Ai dormit bine? întrebă el într-o manieră obişnuită.

— Da, mulţumec. Dar tu?

Nu avea idee de ce-l întrebase tocmai un astfel de lucru, cuvintele îi veniseră fără să se gândească şi primi răspunsul său direct.

— Bineînţeles că foarte bine, mulţumesc.

Îşi luă o cravată închisă şi se aşeză în faţa oglinzii ca să şi-o înnoade. Apoi îşi puse haina de la costum.

— Mergem toţi la biserică, anunţă el. Ai o jumătate de oră ca să te pregăteşti.

— Biserică? repetă ea. Dar n-am chef.

— Te rog să-ţi faci, spuse el, îndreptându-şi umerii largi. Nu cred că vei lipsi.

Pentru binele copiilor, Denny încercă să-şi revină. Reuşi să se îmbrace la timp şi merse la biserică cu ceilalţi. Mai apoi se alătură restului în veselia primirii cadourilor şi când adulţii dădură semne că vor să se uite la televizor ea se pregăti pentru o plimbare cu Mark. Simon, care primise cadou un joc pentru televizor, intrase într-o cameră alăturată cu Sarah şi se jucau la un televizor alb-negru aşa că Denny şi Mark avură ocazia să se bucure unul de

compania celuilalt, în linişte. Ea găsea întotdeauna compania lui Mark relaxantă, deşi uneori el era cam prea isteţ. Acum, în timp ce se plimbau pe câmpia ce ducea spre estuar, el întrebă:

— Denny, îi placi pe Diane şi Sean? Deoarece nu ştia ce să răspundă, pentru că Burroughs se presupuneau a fi prieteni de familie, spuse cu reţinere:

— Nu-i cunosc prea bine.

Era un răspuns care nu-l mulţumi pe Mark aşa că acesta o privi pătrunzător, ochii săi fiind asemănători cu ai lui James – strălucitori şi limpezi.

— De ce te-ai măritat cu tata? o întrebă el atât de brusc, că Denny rămase cu gura căscată, nefiind în stare să se gândească la un răspuns. N-ar fi trebuit să întreb, nu-i aşa? continuă el. Ştiu că nu-i treaba mea – sunt singurul care mi-o amintesc pe mama şi pot să spun că era ca tine, foarte mult asemănătoare ţie. Era liniştită, bună şi… drăguţă. Drăguţă, dar nu epatantă ca Diane (rosti cu greutate numele acesteia). Toţi ne-am bucurat când tu şi tata v-aţi căsătorit. Chiar şi alţii s-au bucurat.

— Tu nu? întrebă Denny neliniştită şi observă cum el se chinuie să-i răspundă în aşa fel, încât ea să poată înţelege.

— Da, sigur că da. Dar… cum să-ţi explic. Ştiu că lucrurile nu sunt în regulă şi nu vor fi multă vreme. Nu eşti fericită, nu-i aşa?

— De ce Mark? Sunt fericită! Îmi place să fiu cu tine, şi Simon şi Sarah.

— Şi cu tata? o întrebă el cu o voce joasă şi ea aprobă dând din cap, dar văzu că nu-l convinsese. Nu ştiu ce se întâmplă cu el! răbufni Mark. Dacă vrea să continue cu tine, trebuie… după care se întoarse din nou spre Denny.

Aceasta se simţi mai abătută decât credea, văzându-l pe acest băiat liniştit şi calm cum gândeşte. Veni lângă el, îl luă de umeri şi hotărî că venise timpul să-i spună adevărul.

— Dragă Mark, te necăjeşti pentru nimic. Tatăl tău a vrut să se căsătorească cu mine, iar eu am acceptat,

pentru binele copiilor lui. Am făcut o înţelegere şi o respectăm amândoi. Îmi pare rău că te-am dezamăgit, dar nu se poate face nimic în privinţa asta.

— Îl iubeşti pe tata? o întrebă el, cu acea francheţe devastatoare, care o tulburase înainte.

Îl privi în ochi şi răsuflă adânc.

— Da.

El îşi luă privirea de la ea şi încuviinţă.

— Sper ca să ţii acest secret pentru tine, spuse Denny cu o notă de umor în glas, şi acum el îşi ridică ochii şi o privi:

— El nu ştie?

— Nu, nu ştie, zâmbi ea. Nu făcea parte din înţelegere şi dacă eu am fost atât de stupidă încât să intru în asta, tot eu trebuie să şi ies.

— N-o să ne părăseşti niciodată, nu-i aşa?

— Nu, dacă va depinde de mine, adăugă Denny cu convingere şi Mark zâmbi, pentru prima dată de de la începutul acestei conversaţii.

— Cred că tata este… un rinocer, murmură el şi brusc o sărută pe obraz înainte de a se grăbi către casă.

Denny îşi atinse locul unde buzele lui Mark îi sărutaseră obrazul şi se gândi că era greu ca remarcile tăioase, pline de ură ale lui James să învingă dragostea unui băiat ca Mark şi asta recompensa totul.

Dar în timp ce stătea, în această seară, în jurul focului, cu toţi ceilalţi care vorbeau, ascultau muzică sau ronţăiau nuci, după tradiţie, se gândi că nu este şi nu va fi niciodată suficient. Era o femeie, o femeie care-şi iubea bărbatul din tot sufletul şi care dorea ca această dragoste să fie completă. Îşi ridică ochii de la flăcări şi pe neaşteptate întâlni privirea grea şi strălucitoare a lui James. Încercă o tentativă de surâs, dar el o privi cu indiferenţă, ceea ce o făcu să-şi îndrepte privirile în altă parte, pentru a-şi ascunde lacrimile.

CAPITOLUL 10

Petrecerea de inaugurare a casei Fenellei avu loc la sfârşitul lui februarie. Denny se îmbrăcase cu rochia pe

care şi-o cumpărase înainte de Crăciun şi de data aceasta, James nu făcu niciun comentariu. Casa era situată la trei mile distanţă de oraş, o o clădire veche dar foarte modernizată. Lui Denny nu-i plăcu construcţia deşi nu putea admite că nu este reuşită. La petrecere erau mai mult de o sută de persoane care vorbeau tare şi beau – oameni cu care Denny nu avea nimic în comun – oameni de genul Fenellei, foarte mulţi sosiţi din Londra pentru weekend. Conversaţia lor era scandaloasă, vulgară şi se petrecea pe un ton ridicat, iar Denny ai fi dorit să găsească o scuză convenabilă ca să stea aproape de James, pentru că se simţea foarte singura şi mâhnită. Dar, la acest gen de petrecere ei fură repede despărţiţi. Consideră că este greu de crezut că acest gen de distracţie să fie pe gustul lui James, deşi acesta părea că se distrează. Fusese chemat de către o frumoasă roşcată şi Denny îl observă cum intră în grupul în care era femeia. Nu se aştepta ca James să agreeze această reuniune, dar constată cu tristeţe că nu ştie mai nimic despre omul cu care se măritase.

Mai târziu, în cursul serii, în timp ce sorbea dintr-un gin tonic şi încerca să pară interesată de conversaţia unui bărbat plictisitor, care-i povestea că este antrenor de cai şi-i dădea o relaţie despre cursa Grand Naţional, Denny privi spre uşă şi văzu o pereche de ochi strălucitori, care o priveau ca şi cum ar fi cunoscut-o. Ochii îi aparţineau lui Sean Burroughs. Denny nu-l plăcea prea mult pe Sean, dar dat fiind circumstanţele, era totuşi un cunoscut, aşa că-i zâmbi prietenește, iar el îşi făcu drum prin mulţime şi o scăpă de bărbatul cel plicticos.

— Ce surpriză! spuse el strângându-i mâna. Nu credeam că o să te găsesc la o petrecere a Fenellei Jordan. Este şi James aici?

— Da… pe undeva…

Denny se uită împrejur dar nu reuşi să-l găsească pe James în camera plină de fum de ţigări.

— Ce faci aici? îl întrebă pe Sean. O cunoşti pe Fenella?

— Da, dar nu prea bine. Am întâlnit-o anul trecut la

Londra şi m-a invitat atunci. Sunt mai mult sau mai puţin stăpân pe mine aşa că mi-am spus, de ce nu? şi adăugă zâmbind – îmi pare bine c-am făcut-o.

Vorbiră într-o manieră degajată, dar după un timp pentru că era foarte cald şi mult fum, pe Denny începuse să o doară capul. Tânjea să meargă acasă, dar îşi dădea seama că ar fi fost imposibil să-l convingă pe James, deoarece acesta ar fi interpretat ca o lipsă de bunăvoinţă din partea ei de a lua parte la viaţa lui. Refuză paharul pe care Sean i-l oferi, dar el i-l băgă cu forţa în mână şi se servi cu un whisky mare. Denny se gândi că băuse destul, aşa că-şi puse paharul, neatins, pe masă.

— Cât e ceasul? îl întrebă pe Sean, ascunzându-şi cu greu un căscat.

— Aproape unu. Nu te nelinişti, scumpo. Noaptea este lungă.

— Nu prea sunt obişnuită. Nu sunt o pasăre de noapte şi aici este prea cald şi aglomerat.

— Vrei să iei aer? sugeră el. Este o terasă chiar în spatele uşilor cu geamuri. Preferi poate să te conduc acasă? şi zâmbetul i se lărgi.

„Acasă” sună ca un cuvânt promiţător! şi Denny se uită din nou după James, dar nu descoperi nici urmă de el.

— Mă duc să-l caut pe James şi să-i spun! propuse el. E-n regulă?

— Bine…

Nu era sigură că James o să fie de acord ca Sean s-o ducă acasă, ştia că nu-l simpatizează deloc. Se gândi totuşi că Sean nu va accepta un „nu” din partea lui James şi va insista.

— De acord, spuse ea. Dacă James va fi de acord, vom pleca.

Se retrase lângă perete, unde era mai puţin aglomerat şi aşteptă până când Sean, făcându-şi loc prin mulţime şi vorbind cu câte unul din când în când, ieşi din încăpere.

Nu trecu mult timp şi Sean se întoarse:

— A spus că este de acord şi că vă veţi vedea mai

târziu.

— Aşa a zis? zise Denny cu neîncredere, dar privirea lui Sean era nevinovată, aşa că-l crezu.

Poate lui James puţin îi păsa de ea.

— Mi-a spus că are cheia de la casă, adăugă Sean. Probabil va sta toată noaptea. Să mergem!

Afară era frig şi începuse să plouă. Denny simţi răcoarea nopţii şi mângâierea ploii pe faţă, ceea ce-i uşură durerea de cap. Era bucuroasă că plecase. Dacă într-adevăr James se bucura de petrecere, nu acelaşi lucru putea să spună ea. Intră în maşina lui Sean, un Ford Cortina gri şi realiză că în cel mult douăzeci de minute va fi acasă, în pat.

Maşina era foarte confortabilă, aşa că ea se rezemă de spătar şi închise ochii simţind durerea dinăuntrul lor. Ploaia se înteţise; ştergătoarele de parbriz se mişcau fără efect împotriva picăturilor care cădeau cu repeziciune; maşina porni la drum însoţită de vântul care urla puternic. Îl auzi pe Sean înjurând şi-şi deschise ochii. Nu putea să vadă unde este; era foarte întuneric în jur şi ploaia micşora vizibilitatea. Sean era aplecat peste volan, cu ochii măriţi. Într-o clipă opri motorul.

— N-are niciun sens să conduc pe o astfel de vreme, spuse el, rezemându-se de spătarul scaunului şi aprinzându-şi o ţigară. Cu toate luminile aprinse nu văd mai nimic, iar drumul este foarte ud.

Denny acceptă o ţigaretă deşi fuma foarte puţin. Ca să nu-şi consume bateria, Sean stinse luminile şi nu se mai vedea nimic.

— Unde suntem? întrebă ea.

— Nu ştiu, explică el indiferent.

— De ce nu ştii? Ce înseamnă asta?

Ochii ei acomodându-se cu întunericul, priviră pe fereastră şi văzură copaci, care se încovoiau în bătaia vântului. Nu recunoscu nimic din ceea ce vedea.

— Nu înţeleg, zise ea, încercând să rămână calmă. N-ar fi trebuit să părăsim clădirile din zonă. Cât de departe suntem? Am dormit?

— Cred că ai dormit jumătate din drum.

Sean se uită la cadranul luminos al ceasului:

— Cred că am plecat de la petrecere de o jumătate de oră.

— Jumătate de oră? Dar nu erau necesare decât zece minute ca să ajung acasă!

Denny intră în panică. Nu ştia de ce îi era atât de frică, ştia doar că Sean nu era omul în care poţi avea încredere. Îl privi cum aprinde lumina în interiorul maşinii şi se uită la ea, cu un mic zâmbet în colţul gurii.

— Adevărat. Şi acum, scumpo, m-am gândit să avem o aventură romantică sub clar de lună, înainte de a te conduce acasă. Am văzut de Crăciun că între tine şi James nu există dragoste, aşa că mi-am zis „de ce nu”? chiar dacă ploaia asta este o pacoste, asta nu înseamnă că lucrurile dintre noi vor fi catastrofale.

Îşi stinse ţigara şi se întoarse în scaun, către ea.

— Maşina asta este ca o cameră. Ştii, Denny, eşti foarte fermecătoare. De la Crăciun, mă gândesc încontinuu la tine.

Ochii lui Denny erau speriaţi când îl privi şi creierul îi lucra cu repeziciune, gândindu-se cum să iasă din această situaţie. Descoperi astfel că este extrem de calmă, deşi el o luase atât de brusc. Când Sean îi luă mâinile şi le retrase în linişte.

— Sean, trebuie să ştii că n-aş fi venit cu tine dacă aş fi ştiut ceea ce vrei. Sunt o femeie măritată şi vreau să-mi păstrez menajul, oricât ai crede că sunt de demodată.

— Te-ai măritat cu un bărbat pe care nu-l placi.

— Prostii. Îl iubesc.

— Dar el nu te iubeşte.

— Se poate, dar n-are nicio legătură cu situaţia. Acum, Sean, te rog, du-mă acasă.

Surprinzător, el nu mai argumentă şi întinse mâna după butonul de pornire al maşinii.

— Bine, mormăi el răutăcios. N-am avut dreptate.

Întoarse cheia de contact, dar motorul porni, ca apoi să se oprească.

— Drace! strigă el, încercând din nou cu acelaşi rezultat.

— Ce este? întrebă Denny suspicioasă şi gândindu-se la o şmecherie a lui.

— Dumnezeu ştie. Probabil a plouat peste sistemul de distribuţie al motorului. Drace… încercă din nou aprinderea, dar din nou motorul se opri. Nu se poate!

— Dar, Sean, trebuie să-l porneşti! strigă Denny la el cu disperare.

— Dragă, să ştii că nu este nicio şmecherie. Te asigur că în viaţa mea n-am avut nevoie să recurg la aşa ceva. Motorul nu porneşte şi n-am ce să-i fac. Nu îndrăznesc să ies afară şi să ridic capota pe o astfel de vreme…

— Poate găsim un garaj, sugeră Denny.

— La această oră din noapte? Oricum o să ieşim din încurcătura asta. Suntem obligaţi să stăm aici până se opreşte furtuna – poate toată noaptea. Îţi propun, ca un gentleman ce sunt, să te duci în spatele maşinii şi să încerci să dormi, este şi o pătură acolo.

Denny ştia că nu mai este nimic de făcut. Odată aşezată în spatele maşinii, se înveli cu pledul şi încercă să adoarmă, dar cea mai mare parte a nopţii rămase trează. Ploaia nu se oprise deloc în tot acest timp, iar zgomotul său era de două ori mai puternic în interiorul maşinii, decât în oricare altă parte unde s-ar fi aflat. Se întreba ce va crede James când va ajunge acasă şi va descoperi că ea nu este. D-na Markham rămăsese peste noapte să stea cu copiii, aşa că din acest punct de vedere nu era nicio problemă. Poate că James nu va descoperi lipsa ei. Poate că din cauza ploii nu ajunsese încă acasă şi dacă ajunsese, precis nu se dusese în camera ei ca să vadă dacă s-a întors.

În final aţipi şi când se trezi, era lumină şi ploaia încetase. Sean, care adormise inconfortabil pe scaunul din faţă, se trezi nervos, fără gânduri de cucerire, ci urmărit doar de ideea de a găsi o cabină telefonică. Se întoarse într-o jumătate de oră cu un specialist în depanări, care făcu ceva la motor şi acesta porni imediat. Cu maximă viteză se îndreptară spre „Brazi”, iar Denny constată cu

surprindere, că era ora nouă dimineaţa. Cu toate că dormise puţin, se simţea foarte odihnită.

— Mai bine m-ai lăsa aici, îi spuse lui Sean, când ajunseră lângă casă.

El se uită la faţa ei roşie şi îngrijorată şi îi spuse cu oarecare cruzime:

— N-o să creadă niciodată că totul a fost nevinovat. Să ştii!

— Ba o să creadă când o să-i explic.

— Prostii! James mă iubeşte ca sarea-n ochi. Scuză-te repede faţă de el, până nu te gâtuie.

— Nu fi prost, spuse Denny nervoasă, James nu te urăşte. Ar fi acceptat să mă conduci acasă dacă te-ar fi urât?

— Eu… zise Sean care părea aproape ruşinat, nu l-am întrebat personal, ci am rugat pe cineva să-i transmită.

Nu era de mirare că Denny intră în casă cu oarecare teamă. Fu surprinsă şi uşurată când descoperi casa aparent goală. Când urcă în vârful picioarelor şi ajunse neobservată la uşa dormitorului, răsuflă uşurată. Până la urmă o să fie totul în regulă!

Intră uşurel înăuntru, întorcându-se să închidă uşa cu grijă. Când se întoarse rămase stupefiată şi-şi puse mâna peste gură, într-un gest care părea mai curând vinovat.

James stătea lungit pe patul ei, aşteptând-o.

Timp de câteva momente pline de suferinţă se uitară unul la altul şi Denny îşi auzi inima bătând atât de tare încât îşi simţea bătăile în tot corpul. James era treaz, dar ochii îi erau ca nişte săgeţi înguste, iar braţele, încrucişate pe piept, cu toate că dădeau impresia de relaxare, erau foarte încordate.

Nu făcu nicio mişcare când ea începu să-şi bâlbâie explicaţia.

— A fost furtună, şopti ea, maşina s-a defectat din cauza ploii şi…

Ca un inchizitor care ascultă dar nu crede în spovedania unui biet suflet aflat în necaz, el îi permise să vorbească, ştiind că explicaţiile ei deveneau din ce în ce

mai incoerente. În străfundul minţii sale, Denny se mira de ce este atât de interesat. Ei nu însemnau nimic unul pentru altul, nu-i datora nimic, iar el, cu toate aventurile lui, nu avea dreptul s-o ia la întrebări despre viaţa ei particulară. Şi peste toate acestea, era complet nevinovată!

— Văd că nu mă crezi, spuse ea încercând să fie demnă. Şi totuşi tot ce am spus este adevărat, deşi nu văd di ce ţi-ar păsa.

Atunci, el se mişcă atât de brusc, că lui Denny i se făcu frică. Îşi zvârlise picioarele pe duşumea şi sărise din pat cu o mişcare uşoară, ajungând aproape de ea.

— Nu-mi place să fiu considerat nebun. Ştiam că nu eşti în stare să fii discretă şi chiar mi-ai dovedit-o, părăsind petrecerea cu un bărbat ca Burroughs, când veniseşi cu mine. Asta nu înseamnă discreţie!

— Credeam că Sean te-a întrebat dacă mă poate conduce acasă.

James râse fără s-o creadă şi Denny reluă:

— E adevărat! Mi-a spus că te-a întrebat, dar azi-dimineaţă a recunoscut că nu ţi-a zis nimic.

— Scuteşte-mă de explicaţii. N-au importanţă, spuse el calm. Îl cunosc pe Sean Burroughs foarte bine şi încep să constat că nu te cunosc pe tine deloc. Dar nici asta n-are importanţă. De ce ceea ce-i oferi lui cu atâta uşurinţă, îmi refuzi mie ca soţ? Mă înţelegi?

— James, murmură ea, neîndrăznind să-şi creadă urechilor.

El o prinse, îi strânse mâinile şi doar când ajunse la pieptul său, cu mâinile sale în jurul corpului, îşi dădu seama de intenţiile lui. O ţinea atât de strâns încât nu mai putea să se mişte şi cu toate că încerca să-şi ţină gura departe de a lui, buzele sale fură în curând pe gâtul, urechile, obrajii ei. Realiză cu oroare că el râde cu furie, ceea ce o făcu să se îngrozească. Se luptă cu el în tăcere, neîndrăznind să zică ceva şi asta îi spori furia lui James.

— O să-mi iau ce-mi aparţine, îi mormăi el la ureche. Poate că l-ai găsit pe Burroughs mai pe gustul tău, dar este timpul să realizezi că eşti o femeie măritată.

Una din mâinile lui îi apucară fermoarul de la spatele rochiei şi ea – şi dădu seama de implicaţiile acestui gest. Se smuci puternic şi cu un efort supraomenesc reuşi să scape din încleştarea sa. Se auzi un fâşâit de material rupt şi el rămase în mână cu o bucată din rochia ei. Cu ceea ce mai rămăsese din corsajul rochiei, care spânzura acum la brâu. Denny se uită îngrozită la el. Cu un suspin sfâşietor, îşi puse mâinile răsfirate, încercând, fără a reuşi, să acopere cicatricile cumplite.

În liniştea care urmă, în timp ce Denny privea cu durere la James, observându-i ochii uimiţi, se auzi un zgomot care păru să-i spargă urechile. Pentru moment, în starea în care era, Denny crezu că ea gemuse, dar apoi îl văzu pe James alergând la fereastră şi realiză că zgomotul venea dinspre grădină. Îşi trase restul rochiei peste umeri şi fugi către el.

Încă mai ploua un pic şi acum Denny văzu că nivelul râului crescuse alarmant, din cauza furtunii. Apa curgea învolburată şi aproape de vasul „Eleanor” zări ceva negru dispărând în adâncuri… o cuprinse teama, celelalte emoţii dispărând. Îl văzu pe Mark alergând în josul râului… şi apoi pe James fugind din cameră, coborând cu paşi mari scările. Fugi după el.

În timpul în care Denny ajunse în grădină, Sarah, o fiinţă micuţă, udă şi care sughiţa fusese depusă pe iarbă, iar James cufundat până la umeri în râu, îl ducea pe Mark în braţele sale ridicate. Pe fruntea lui Mark se vedeau picături de sânge. Denny se duse în întâmpinarea lui şi cu oarecare greutate, îl aduseră amândoi şi-l puseră pe mal. Mark zăcea nemişcat, cu ochii închişi şi cu faţa pământie.

Pentru prima dată, Denny îl văzu pe James pierdut. El care era întotdeauna calm şi eficient… dar acum mâinile îi tremurau în timp ce descheia cămaşa băiatului ca să-i asculte inima.

— Du-te şi cheamă o ambulanţă! se auzi Denny spunând, complet calmă.

James o privi complet năucit.

— Du-te! Ştiu ce trebuie făcut – am făcut cursul de

Cruce Roşie! Du-te, James!

El se uită la ea o secundă, după care plecă, iar Denny, privind corpul lui Mark, cu fermitate şi blândeţe îi puse degetul pe artera carotidă, unde era mai uşor de localizat pulsul decât la încheietura mâinii. Nu se simţea pulsul deloc.

Mult mai târziu, fusese surprinsă să constate cât de calm reacţionase. Ea urmase cursurile de prim-ajutor, timp de zece săptămâni, când se angajase la Jordans, trecuse examenul fără dificultate, dar până acum nu avusese prilejul să-şi verifice cunoştinţele. Adesea se întrebase ce s-ar întâmpla dacă ar fi fost nevoită să intervină vreodată. De data asta însă interveni. Încercă să uite că este vorba de Mark, dragul ei Mark şi se gândi la modul de reanimare pe care-l învăţase la cursuri. Îi simţi pielea ca de ceară şi se uită la ochii lui, observând că ambele pupile sunt dilatate. Se asigură că are gura curată, îi dădu capul pe spate, îl apucă de nas şi-i suflă aer în gură de două ori. Ritualul era destul de simplu; după aceste două insuflări iniţiale de aer urmau cinci apăsări în regiunea inimii care se executau cu mâna stângă peste dreapta, cu toată greutate corpului, chiar aproape de baza sternului. Apoi o altă insuflare de aer, controlul pulsului – nimic. Şi încă cinci apăsări. Începu să transpire, nu din cauza efortului fizic pentru că era destul de uşor, ci datorită respiraţiei forţate necesare insuflării aerului în cealaltă persoană. Mark nu respira totuşi şi mai avea doar trei minute înainte ca creierul să sufere leziuni; şi aici nu erau decât ea, Sarah care scâncea şi Mark atât de nemişcat…

James se întoarse:

— Aş putea…? începu el încet, dar ea dădu din cap.

Şi dintr-odată se simţi pulsul, slab, dar se simţi şi ea – şi aduse aminte de sfaturile pe care i le dăduse un fost instructor naval, care vorbea din experienţa sa proprie; din momentul în care pulsul începe să bată, oricât ar fi de slab, trebuie stimulată inima. Aşa şi făcu şi respiră adânc, suflând încă o dată în gura lui Mark. De data asta se auzi un fel de oftat şi plămânii începură să funcţioneze; el tuşi

şi valuri de apă începură să-i iasă din gură. Cu ajutorul lui James îl întoarse pe o parte, după care începu să verse. James îşi scoase haina şi-l acoperi pe fiul său; veni ambulanţa şi Denny începu să plângă.

James plecă la spital cu Mark, iar Denny reculegându-se o duse pe Sarah înăuntru, o îmbăie şi-i schimbă hainele şi apoi procedă la fel şi cu ea. Realiză cu amuzament că cicatricile de pe umăr fuseseră la vedere tot timpul şi ea nici măcar nu se gândise.

Stătea pe pat şi se uita în oglindă la faţa ei albă şi trasă, când intră Sarah şi vru să se aşeze în poala ei.

— Mark o să moară? suspină ea.

— Nu, dragă. Mark este bine acum.

„Bine că nu se scurseseră cele trei minute şi nu fusese creierul atins” – îşi zise Denny cu înfiorare.

— Este vina mea, plânse Sarah, dar era vorba de copilaşul raţei – credeam că o să se înece. Apa era mare şi el era departe de mama lui şi am crezut…

Începu să plângă cu sughiţuri şi Denny se apucă s-o liniştească, abia acum înţelegând ce se întâmplase. Era clar că Sarah căzuse în râu încercând să salveze raţa şi Mark, repezindu-se s-o salveze, se lovise la cap. Denny îşi închise ochii deasupra capului brunet al Sarei şi avu un simţământ de irealitate. Se întrebă dacă va uita vreodată momentul când căutase pulsul lui Mark şi nu-l găsise.

Sarah adormi repede de epuizare şi după ce o duse în pat, Denny telefonă la spital. După puţin timp reuşi să i se facă legătura cu James. Vocea lui era vioaie şi obişnuită, dar Denny crezu că simte o notă de nervozitate.

— Şi-a recăpătat cunoştinţa, îi spuse el. Şi-a revenit de câteva minute şi pare să fie în regulă. Este foarte necăjit pentru că ştia că Sarah era în grija lui şi n-ar fi trebuit s-o lase niciodată să meargă singură la apă. Doctorii erau îngrijoraţi să nu-şi fi fracturat craniul, dar se pare că nu este aşa.

Cuvintele repezi ajunseră la Denny care răsuflă uşurată:

— Slavă Domnului! suspină ea.

— Ce face Sarah?

— A adormit. Încercase să salveze un boboc de raţă, din cauza asta a căzut în râu.

— Am să vin acasă.

Se făcu o scurtă pauză, după aceea vorbiră amândoi deodată. James spuse:

— Tu întâi!

— Tocmai mă întrebam dacă să vin la spital. D-na Markham s-a întors de la târguieli şi Simon tocmai a intrat.

— Nu. Vin acasă imediat. Mark doarme acum. Ne vedem într-o jumătate de oră.

Denny se duse în camera ei şi începu să-şi pieptene părul ud şi să-şi aranjeze faţa. Fu uimită să descopere că era doar ora prânzului, că ceea ce începuse ca o zi furtunoasă era acum strălucitor şi vesel ca primăvara. Se uită pe geam unde stătuse cu puţin timp în urmă cu James. Râul era liniştit şi nu mai vedea niciuna din raţele care provocaseră atâtea necazuri. Denny se întreba ce o să spună când o să se întoarcă James. Acum, când Mark scăpase, putea să privească realitatea în faţă. Se întoarse cu gândul la momentul când James îi văzuse cicatricile de pe corp. Este adevărat că nu se arătase deloc oripilat sau dezgustat, dar fusese un timp prea scurt ca să-i înregistreze semnele de pe corp. Fusese un timp scurt, dar suficient ca să le vadă. Puţine speranţe ca el să nu le fi văzut. Îşi strânse mâinile şi se frecă cu palmele la ochi. Într-un anume fel ea nici nu voia ca el să uite. Oricum, după ceea ce se întâmplase, ea nu mai putea să continue vechiul trai de renunţări.

Se întoarse de la fereastră pentru că auzi o bătaie slabă în uşa de la dormitor şi îl văzu pe James că intră, nemaiaşteptând să fie poftit. Arăta foarte obosit şi dărâmat, cu părul zbârlit, ochii pierduţi, dar reuşi totuşi să zâmbească.

— Totul este în regulă? întrebă Denny.

— Da, el este într-adevăr bine, Dar n-ar mai fi fost dacă n-ai fi reacţionat aşa de rapid.

Ea ridică din umeri, jenată de recunoştinţa lui.

— Pentru asta am urmat acel curs. Eu…

Dădu din nou din umeri, neajutorată şi din nou el zâmbi şi-i apucă mâna. Ea – şi eliberă mâna cât putu de repede. Nu voia recunoştinţa lui şi nici nu voia ca el să fie sfâşiat între obligaţia de a-i păsa de ea fiindcă îi salvase viaţa fiului său şi dorinţa de a se debarasa de ea, din cauză că el era un perfecţionist şi ea era însemnată de cicatrici.

— Doamna Markham o să ne pregătească ceva de mâncare, spuse ea, încercând să păstreze lucrurile la un nivel normal, domestic şi el aprobă dând din cap şi apoi se aşează, cu greutate, la unul din capetele patului său.

Nesigură, Denny se aşează pe un scaun lângă masa de toaletă şi ochii lor se întâlniră. Ea – şi retrase privirea, jenată de ceea ce ar fi putut citi în ea.

— Cât mai avem până la masă?

— O jumătate de oră.

— Deci este timp destul.

O luă de mână şi o trase, obligând-o să stea lângă el.

— Cred că trebuie să-mi explici ceva.

Ea se uită în altă parte:

— Ce ţi-am spus a fost adevărat. Am rămas în pană din cauza furtunii. Am dormit în spatele maşinii şi Sean…

— Oh, lasă asta! spuse el cu dezaprobare. Nu vorbeam despre asta. Mi-am petrecut aproape toată noaptea fără să dorm, întrebându-mă unde dracu’ eşti şi ce faci. Nu eram pregătit să cred, orice ai fi spus.

— Acuma crezi?

El dădu din cap aprobator.

— Asta s-a uitat. Important este că atunci când am aşteptat ca Mark să-şi revină, am avut timp să mă gândesc la o grămadă de lucruri, care m-au măcinat multă vreme şi care acum începeau să devină clare: înotul, rochia de Crăciun – şi probabil şi alte lucruri. Pretind să-mi dai nişte explicaţii!

Denny se uită în altă parte. Respiraţia îi devenise sacadată şi inima i se încordase atât de tare că aproape o durea. Încercă cu disperare să se liniştească, dar începu să

tremure.

— Eu… eu nu pot… răspunse ea gâfâit şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

Lacrimile îi inundară faţa şi simţi cum i se înmoaie picioarele. Simţi cum el o cuprinde cu braţele şi se trezi la pieptul lui cald şi puternic. Începu să plângă cu disperare suspinând ca un copil, fără să-i pese de felul în care arată.

— Nu te las până nu-mi spui tot, îi zise el mai târziu, când ea se mai calmase.

Îi şterse faţa, îi dădu batista să-şi sufle nasul şi o îndepărtă puţin de el.

— Acum! spuse el implacabil.

— E vorba de accidentul în care mi-am pierdut părinţii, intonă ea încetişor. Maşina a explodat. Pe mine au reuşit să mă scoată, dar hainele mele luaseră foc – cele mai multe dintre rănile provocate de arsură s-au vindecat, cu excepţia celor de pe partea stângă – nu s-a mai putut face nimic.

— Văd.

Se făcu tăcere, timp în care Denny privea covorul încercând să nu se mai gândească la flăcări şi durerea pe care nu şi-o va putea scoate niciodată din minte.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă James. Doamne, când mă gândesc… de ce mi-ai ascuns asta?

Ea tresări.

— Pentru că tu – Fenella mi-a spus – eşti un perfecţionist. Am putut constata chiar şi după lucrurile pe care le ai, picturi, obiecte de preţ. Eşti un perfecţionist.

— Şi tu nu te consideri perfectă.

Incredibil, dar el părea amuzat şi ea – şi smuci capul când se uită la el.

— Ce credeai că o să fac când o să descopăr asta? Să te arunc la coşul de gunoi?

— Nu mai glumi! ţipă ea la el, care o apucă cu putere de umeri.

— Nu e de glumă, dar dacă n-aş glumi ar trebui să te strâng de gât. Prostuţo mică, ce fel de monstru mă crezi?

— Nu cred că eşti un monstru, dar cicatricile mele

sunt oribile. Eu sunt oribilă. Mie mi-e greu să le privesc, dar tu…

— Iar eu sunt un perfecţionist. Doamne! Îmi vine să te strâng de gât!

O scutură din nou şi apoi o apropie de el aşa încât ea-i simţi răsuflarea fierbinte pe buzele sale.

— Un singur lucru vreau să ştiu, şi vreau adevărul. În noaptea nunţii noastre ca şi în alte ocazii, ai reacţionat atât de straniu din cauză că nu voiai să-ţi văd cicatricile sau pentru că nu voiai ca mariajul nostru să devină real?

Denny era incapabilă să vorbească; fiind atât de aproape de el, simţurile începuseră să i se trezească. Vru să se îndepărteze de el şi de întrebările lui, dar el insistă.

— Spune-mi, Denny, trebuie să ştiu.

— Te rog… şopti ea, nu pot…

— Îţi acoperi trupul de prea multă vreme, Denny, pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi acoperi şi mintea. Încearcă să fii sinceră. Îţi displac atât de mult?

— Nu, murmură ea cu un geamăt, bineînţeles că nu!

— Atunci este totuşi ceva.

Începu s-o sărute încet, cu blândeţe dar şi cu fermitate, desfăcându-i buzele şi prelungind sărutul, în timp ce o apleca peste perne. Se agăţă de el cu mintea înceţoşată de dorinţă şi de senzaţia minunată că el nu o urăşte.

Totul fusese atât de inutil, ascunderea sentimentelor, minciuna… Lui nu-i păsa de cicatrici… lui nu-i păsa…

Îşi aminti de Crăciun şi de Diane Burroughs şi începu să se zbată în braţele sale până când acesta îşi ridică faţa şi se uită la ea.

— Şi cu Fenella şi Diane ce este? îl acuză ea, cu o voce care din şoaptă deveni aproape un strigăt.

El începu să zâmbească şmechereşte.

— Are importanţă?

— Da! Are importanţă!

— Bine. Mă bucur că are importanţă.

Îşi puse o mână pe inimă:

— N-am avut nicio aventură cu Fenella. În ziua în

care mi-ai dat telefon şi prânzeam împreună, era o masă de afaceri la care participa şi Peter Marshall.

Zâmbi amuzat de expresia feţei ei.

— Mi-am petrecut cele două nopţi dormind în bibliotecă – complet singur.

Ochii ei se măriră de uimire.

— Oh, James, într-adevăr?

— Într-adevăr. Te-a afectat atât de tare?

— Da. De-abia am dormit, într-atât am fost de geloasă şi nenorocită.

— Bine! Sper să fi suferit îngrozitor din cauza geloziei. Cum crezi că m-am simţit eu în aceste luni? În fiecare noapte stăteam lungit în camera vecină dorindu-te atât de mult încât eram pe jumătate nebun, dar neîndrăznind să mă apropii de tine ca să nu risc să mă respingi. Uneori eram gelos chiar pe copii din cauză că ei se bucurau de dragostea ta şi puteau să te atingă. Doamne, meriţi să fi fost geloasă!

Se uită la el cu uimire şi apoi, amintindu-şi câte neînţelegeri provocase atitudinea ei, recunoscu:

— Te-am iubit chiar dinainte de a mă căsători cu tine.

Ce? întrebă el neîncrezător.

— Chiar la Jordans, când erai atât de nesuferit cu mine, admise ea, zâmbind cu o uşoară ironie.

— În orice caz, ai ascuns lucrul acesta foarte bine. Şi dacă lucrul acesta este adevărat, vreau să-ţi mărturisesc ceva. Nu te-am observat până în ziua când Margaret a intrat în spital… chiar şi atunci de-abia te-am reţinut. Dar în acea seară, când Sarah şi băieţii mi-au vorbit atât despre tine, am venit în biroul tău a doua zi dimineaţă, să te văd mai bine.

— Şi-ai ţipat la mine pentru că întârziasem.

— A fost greşeala ta. Oricum, uitându-mă mai bine la tine, am descoperit că nu mă mai pot opri să mă gândesc la splendidele tale picioare şi minunatul tău corp.

Mâinile sale începură să-i cerceteze corpul cu asiduitate şi continuă:

— Atunci am realizat că trebuie să te smulg, înainte

de a pune mâna pe tine Peter Marshall sau alt bărbat şi atunci am inventat pretextul stupid cu copiii. Odată însurat, însă, am crezut că am greşit, că fata drăguţă şi caldă cu care mă căsătorisem nu există.

— Îmi pare rău, suspină Denny, regretând lungile luni de singurătate pe care el le îndurase.

— Ar trebui să-ţi pară. Trebuie să te revanşezi pentru asta, să ştii!

— Ştiu, murmură Denny, înroşindu-se.

— Începând de azi după ce mâncăm.

— După ce mâncăm?

— Sigur. Simon o s-o ia pe Sarah să meargă amândoi la spital să-l vadă pe Mark. O să mergem şi noi mai târziu, dar nu înainte de a te odihni în pat câteva ore.

— Dar n-am nevoie… protestă ea, în timp ce braţele lui se strânseră în jurul ei.

— Ba da. Ai nevoie să stai întinsă în pat, cu mine alături!